

د بنسټيزو ستونزو د حل لارې

Ketabton.com

ليکوال
ملا عبدالسلام «ضعيف»

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

د کتاب پیژندنه :

|||||

د کتاب نوم : د بنسټیزو ستونزو د حل لاري

ليکوال : ملا عبدالسلام ضعیف

کمپوز او ډیزاین : د لیکوال لخوا

خپرندوی : مستقبل خپرندویه ټولنه

د چاپ کال : د ۱۳۹۰ل. کال پسرلی

د چاپ ځای : لاهور

د چاپ شمېر : زر ټوکه

د دې کتاب ټول حقوق د خپروونکي سره خوندي دي.

د ((كمزوري)) زوروري

د گران افغانستان سياسي برخليک له ديگ تېرو څه کم دريو لسيزو راهيسې دومره تېر روان دی، چې تر ديگ شېبې دافغان ملت سترگو نه پخپلو سترگيو (عينکو) ولوستای شو او نه دنورو په ککوين، ان دهغو مدعيانو په هغو هم، چې ويل يېگ له فضا نه دځمکې هر څيز ديو څپک واټن هومره وينو. افغانان خواران هم اريان دريان لاس تر زنې ناست دی او نړيوال ((خواخوړي)) او ((نړيواله ټولنه)) هم ورته څوک دخير پر غوندې ناست، ننداره کوي او څوک ترې خوندونه اخلي او هغه دخوشال نيکه خبره:

نوره واړه پښتونخوا په ځای مېشته ده

دا يو زه ديگ زمانې پکې منصور کړم

موږ نه دچا پر سوکالۍ رخه کوو، نه د چا ازادۍ ته په اوبو کې خولې کيږو اونه مو دچا پر سياسي بريد سترگې ښخې وي او نه پر جغرافيايې هغه دولسونو له علمي او اقتصادي پرمختک سره دسيالۍ رڼا خو مو په وچولي کې دپيدايښت او افغانښت له ورځې نه ده ځلېدلې؛ نو څه به د چا سوکالۍ ته پخسيږو؟

هن: دا يوه خبره ده، چې دځان، ټولنې او خپل برخليک په باب اندېښنه او سوچ، مو وگړنی او سړنی (انساني) حق دی.

حق مو دی چې دخپل برخليک په اړه او تړاو هر لاسوهاندی وکړو او پرې وتوکو او داستاد الفت خبره:

تور ته سپين نه شم ويلي سپين ته تور زه

دا اميد ديگ څوک له ما نه هيڅ نه کاندی

حق مو دی، چې دچا راته پر زړه چرې گرځي، هغو ته مو پر زړه وينې پرتې وي.

حق مو دی:

چې زما دېني اغزي ته کاره گوري

ويم چې اور شوی دهغو په گلستان

دهمدغو حقونو يو خاوند هم، افغان مسلمان او مجاهد پښتون دديگ شننيز (تحليلي) اثر ليکوال – چې پخپله له انکسار پرته ځان ليکوال نه؛ بلکې دقلم د ډگر يو خرپو ځن بولي – ښاغلی عبدالسلام ضيف دی، عبدالسلام ضيف چې له ځايه ديني طالب علم دی، تر هغه مهاله په اسلام اباد کې دافغانستان د اسلامي امارت سفير و چې امريکايې ځواکونو دنيويارک د سوداگريزې منځۍ دنسکورېدو دکسات په پلمه د 1380 دتلې په نيمايې کې پر

افغانستان پوځي يرغل وکړ، که څه هم دښاغلي ضعیف له دیپلوماتیکو حقونو او په پاکستان کې دلس میاشتنۍ قانوني مېشتېدنې دویزې خاوند و؛ خو پاکستانیو چارواکیو د ټولو سفارتي اداوو او ارونو په ړنگولو امریکایي ځواکونو ته په لاس ورکړ، چې دباگرام، کندهار او بېا گوانتانامو دتورو تمبو شاته یېگ څه کم څلور کاله ښکېل کړ، دښاغلي ضعیف د گوانتاناموپه جهنمي زندان کې دځان په څېر له سوونو بېگناه بندیانو سره دېشړپالو امریکایانو انساني چلن دسر په سترگو ولید، تر خلاصون وروسته یېگ دگوانتانامو له بندیانو سره دچلن یوه بورنورې او زړه ویلوونکې انځور وایست، په پښتو ژبه کښلي ((دگوانتانامو انځور)) دومره کتونکي، لوستونکي او هر کلیوال پیدا کړل، چې په لومړي ځل یېگ دپښتو کتاب دچاپ شمېر دوه دیگرش زره ټوکو ته ورساوه او یواځې په پښتو نه، په پارسي، اردو، عربي، انگلیسي او فرانسوي ژبو یېگ هم دژباړې او خپراوي تکل وشو.

((دگوانتانامو په انځور)) پسې دښاغلي عبدالسلام ضعیف دا په لاس کې تحلیلي اثر هم دهېواد او نړۍ سیاسي اکر (وضعې) ته پام دافغانستان دروانې غمیزې دپای په هیله دیو لړ نغوتمو (مشورو) او وړاندیزونو ټولگه ده، چې که یېگ له منځپانگې نه گټنه وشي، زما باور دی، چې زموږ دملي او سیاسي رېږې دجنډرې (کولپ) په پرانستو کې به مرستندوی جوت شي.

زه په داسې حال کې چې نه یواځې له هېواد، ټولنې او اولس سره د دښاغلي ضعیف تړاو کمزوری نه بولم، بلکې دده په شننو کې ځینې زورورې خبرې او دخپلې رنځورې ټولنې د درملنې لپاره اغېزمنې نسخې هم وینم، خدای دیگ وکا، چې دښاغلي ضعیف د ((حی علی الفلاح)) دا بلنه د ((خوار ملا اذان)) نشي او زموږ دروان ناوړین عاملین پرې پر خپلو کړو دیبا کتنې (کلمه) ووايي.

دښاغلي ضعیف دزړه او قلم دزور دلایاتېدو په هیله.

محمد اصف صمیم

1385-11-3

جلالکوټ

سريزه

د ټولو کائناتو پيدا کوونکي، پالونکي او روزونکي ته ټنا، د هغه د گران محبوب، رښتوني استازي او د هغه ټولو رښتونو استازو او د هغو د ټولو کورنيو وگړو او پيروانو روحونو ته درودونه او سلامونه، هغه ذات چې موږ ته يې د حق او باطل لاره په خپل لوی فضل سره ښودلې ده، هغه ذات چې موږ ته يې د ښه او بد په منځ کې د عقل په ذريعه د توپير ځواک را بخښلی دی، هغه ذات چې د انسانانو د هدايت او د خپل منځي ستونزو د حل لپاره يې د انصاف او عدل لوی کتاب د قانون په توگه د خپل رښتيني استازي په ذريعه را استولی دی، په دې کې شک نشته چې نفاق لوی خدای ښه ډير ناخوښه عمل دی او هغه ټول بندگان له دې ناوړه کار څخه منع کوي هغه په خپل سپيڅلي کتاب کي خپلو بندگانو ته داسې هدايت ورکوي چې: [آل عمران: ۱۰۳]

ژباړه: تاسو ټوله د لوی خدای (ﷻ) په کلکه رسۍ باندې چې قرآن کریم دی منگولې ټينگي کړئ، او په خپلو منځونو کې بې اتفاقي او بېلتون مه کوی.

دلته الله ﷻ دواړي صيغي که داعتصام (منگولو لگولو) ده که د افتراق (بېلتون) ده د امر او نهی په توگه يادي کړي دي الله ﷻ دوه نقيض شيان په يوه آيت کې د يوه او بل په عکس کې ذکر کړي دي

د سپيڅلي قرآن دغه مبارک آيت زه دې ته اړ کړی يم چې د افغانستان په لوی کور کي د اختلاف او بېلتون لاملونه وڅېرم او په دې سره پوه سم چې دا لاملونه څه شي دي چې زموږ د تاريخي ټولنې د بربادۍ سبب گرځيدلي يا گرځي او ولي زموږ وروڼه، رهبران، قوماندانان، پوهان، روشن فکران او عام مسلمانان ددې ناوړين د پای ته رسيدلو په هکله پاته راغلي او تر اوسه پورې د دي مغلفي معضلي لپاره د حل اصلي لاري ته مراجعه نه ده شوي، زما سره له ډيره وخته راهيسې دا فکر وو چې د اختلاف، بې باورۍ او فاصلي لاملونه وموم او ورباندې پوه شم، له ډيرو پوهانو، عالمانو، مشرانو څخه مي پوښتني کړي، مختلف نظرونه مې اوريدلي او موندلي دي چې ډير به يې زما د فکر سره برابر او ډير به يې ناموافق راتلل، خو بيا د ډيرو مصروفيتونو او يا د تجربې د کموالي له کبله ورته په نهايې ډول ځير شوی نه وم، کله چې په ۲۰۰۲ م. کال د امريکايې سرو يرغلگرو د ظلم په تورو او کرغېړنو پنډرو کې ولويدم، هلته مي خپل ځان يواځي له فکرونو سره وموند. ددې فرصت راته پيدا شو چې پردې ستونزو باندي د خپل مغز د توانايۍ او استعداد آس وځغولم، هغو مغلقواوپيچلو غوږوته ورشم چې زموږ برخليک پکښي پيچل شوي اوبياتينک تړل شويدي.

يو بل دليل داوو چې ما وپتېيله چې بهرني دښمنان زموږ په منځ کې د بېلتون زړي څومره ډېر ښندي. امريکايې شريرو او نفاق خوښوونکيو محققينو ته به ما ډير ژور او عميق فکرکاوه چې دوی له موږ نه څه غوښتل او په موږ کې يې څه غوښتل، زموږ په منځ کې يې د نفاق تخم په څه تدبير سره خپراوه. د مثال په توگه پښتون ته به يې په تحقيق کې ويل: چې تاسو خو د هيواد اکثريت تشکيلوئ، خو اقليتونو ستاسو پر ميراث قبضه کړې تاسو بايد کوښښ

وکړئ چې خپل میراث لاس ته راوړئ. خپل میراث په خپله و ساتئ، ازبک ته به یې ویل: چې تاسي خو اقلیت یاست پښتانه غواړي تاسي له حق څخه بې برخي کړي. تاسي باید کوشښ وکړئ چې خپل حق وگټئ. موږ ستاسي سره یو ، خو تاسي له خپو حقوقو څخه برخمن کړو، تاجک ته به یې بل څه ویل. سلفي، صوفي، مذهبي، مکتبي او طالب ته به په نورو شکلونو د غېدل له هر یوه سره به یې ځان په غم شریک باله، په همدغو موضوعاتو کې دوی ترموږ ښه علم او پاڅه معلومات درلودل

د دوی هڅو او کړنو ماته ښه الهام راکاوه چې هغو نیمگرتیاووته چې موږ یې د ټولني پر ځای ځانځاني غوښتنوته تیل وهلي یو، زموږ دښمنانو ته طلايې چانس ورکړي چې له هغه څخه بده استفاده وکړي، زموږ د همدغه بېلتون د ټکو څخه چې کله قومي جنبه، کله ژبني بڼه، کله مذهبي بڼه، کله د مینځ لارو او سخت دریځو عناوین ورکول کیږي او د هغو بې مغزو او پوچ مغزو افغانانو په ملاتړ په عملي توگه لیدل کیږي. دا ستونزه به ترڅو وي، حل به یې کله پیدا کیږي، کله به زموږ غریب ملت او مظلوم هیوادوال د بېغمي استوگني او امنیت ساه اخلي واللہ اعلم.

ما خپل لنډ فکر هغو ستونزو ته متوجه کړ، چې زما په نظر زموږ د ټولنې د پراگندګي عوامل پکښي لیدل شوي او یا د ډیر وخت په تېرېدو یا د سستۍ او بېګ پروایۍ له کبله د بدمرغيو سبب ګرځیدلي، ما هغه علتونه چې ستونزي تري جوړي شوي د څیړني په شکل سپړلي، په تفصیلي شکل مي پکښي تحقیق کړي، څو جوته کړم چې دا ستونزې څنګه د بدمرغۍ لامل شوې، د ستونزي بنيادي علت او دلیل مې په ساده ډول واضح او ښکاره شي، که څه هم زما څیړنه به له علمي څیړنو سره توپیر ولري، زما فکر، اند او ادراک به له نورو روڼ اندو علماوو او علمي شخصیتونو له افکارو سره توپیر ولري، کیدلای شي دا توپیر په ځینو مواردو کې علمي توپیر وي یا د تجربې توپیر، په هر صورت زه هغه څه تاسو محترمو لوستونکو ته وړاندیګ کوم چې زما قاصر ذهن درک کړي دي، زه یې تجربه لرم، زه د هغو په عواقبو پوهیږم، ټولو هیوادوالو ته په ځانګړې توګه راتلونکي نسل ته د دغه پیغام رسیدل خپل دیني او ملي رسالت او مسرولیت بولم الله ﷻ دې وکړي چې د هغو مسلمانانو وروڼو لپاره د ګټې لامل وګرځي چې د ګران هیواد د ستونزو د حل په لاره کې چوپړ د ځان فریضه بولي او د ګرانو هیوادوالو په غمونو سره ځورېږي آمین.

ستاسو د دعاوو هیله من ورور

ملا عبدالسلام ❖ ضعیف❖

د افغانستان بنسټيزي ستونزي

د نړۍ هيڅ دولت او ملت له ستونزو خلاص نه دی. په هرهيواد کې له ستونزو سره مبارزه او د حل لپاره اساسي لاره پيدا کول د هر ملت دنده ده چې هم هغه ملت يېگ تر نورو ملتونو ښه درکولای او عملي کولای شي. په ټوله نړۍ کې دا يو عام رنځ دی چې د نړۍ په هرهيواد کې ساري او جوتي جرړي لري، خو د دې جرړو څېړنه د دغه رنځ د عاموالي په څير عامه نه ده. بلکي هره څېړنه د سيمي په توپير خپلي ځانگړتيا وي لري.

څو لسيزي پر موږ تېري سوې، څومره قرباني ورکول کيږي، څومره خلک ژوند له لاسه ورکوي، څومري اقتصادي پلانونه شاته پاته کيږي، څومره سياسي چانسونه له لاسه ورکول کيږي، خو د موفقيت لپاره بيا هم مثبت گام نه ښکاره شوی او نه اخيستل شوی دی. که اخستل شوی هم وي هغه حرکت دهيواد په ضرر تمام شوي دی او بالاخره د ساري ناروغۍ په څير نړۍ په برخليک کې راسره شريکه شوه.

د ډيرو ژمنو، ډيرو همکاريو، ډيرو هلو ځلو سره سره ددغه رنځ پوره تشخيص نه دی شوی او يا ورته درمل پر وخت نه دي ورکول شوي د دې څه علت دی، موږ څه ته ضرورت لرو، خلک څنگه ډاکټر غواړي، مرض څه شي دی، علاج يېگ څه دی؟؟؟ دا يوه پېچلې او سخته ناروغي ده چې ښه تشخيص او ښه درملو ته اړتيا لري.

د امريکايانو سره چې زه څه کم څلورکاله يرغمل وم ما د خپل توقيف په موده کې پر دېگ سختو ستونزو باندې د خپلي ذهني قوې او استعداد له مخې تحقيق کړي او همېشه به مي پر دېگ فکر کاوه چې دا ستونزي څنگه پيدا کيږي، څنگه خپرېږي او بيا څنگه په ناسور باندې بدليږي او بالاخره د هغه لپاره علاج او درمل څه دی؟ مادله څو علتونو ته په څير سره خپل ذهن متوجه کړی چې زما په نظر اساسي علتونه دې او هغو ته مي د علاج او نجات لاره سنجولي ده الله تعالی دي وکړي چې زموږ دهيواد ځوريدلي او شريف وگړي تري استفاده وکړي او زموږ غريب هيواد ته څه گټه ځني ورسېږي، زما دغه تحقيق پر اووه علتونو باندې ذهن ځغلولی دي چې په لاندې توگه يي ستاسو گرانو لوستونکو په وړاندې ږدم:

لومړی : مدرسه او ښوونځی

دويم : قومي جوړښت

درېم: کلتوري ارزښت

څلورم: جغرافيايي اندېښنې

پنځم: کورني او بهرني سياستونه او پاليسۍ

شپږم: لوېديزه دموکراسي

اوم: نشيي توکي

دا اووه هغه اساسي بنيادونه دي چې هر بنياديې ځانته جلا باب او هر باب يېگ د جزئياتو په تناسب مختلف فصلونه لري.

دا يوه علمي، نظري څيړنه نه ده چې زه يېگ تاسو ته د يوه پروفيسور په توگه تقديموم، بلکي عملي او تجربوي څيړني ته ورته يوه نژدې څيړنه ده، چې د افغانستان د يوه وگړي په توگه د ډيرو ناخوالو د قرباني شويو وگړيو انځور وړاندې کوي، مگر د تجربود پړاوونو سره سره يوه علمي چاپيريال ته هم سرورننښاسي. زه هيله لرم چې زما دغه وړه ډالۍ به زموږ ځوريدلو او کړيدلو وگړو ته د يوه ښه فکر په وړاندې عملي پلان ته لږ لاره وړلنډه کړي او د نورو خواخوږو او علمي کدرونو په نور زيار سره به ښه بشپړه شي.

مدرسه او ښوونځی

مدرسه او ښوونځی دواړه د ټولنې د وگړيو د فکري او علمي ودې د لوړتيا لپاره هغه مراجع دي چې د ملت ټول وگړي يې له کوم توپيره دواړو ته اړتيا لري. همدغه علمي ارگانونه دې چې موږ د دنيا او آخرت د ښکمرغۍ لوري ته سوقوي. هروگړی دیوه کامل انسان په توگه علمی نړۍ ته ورپیژني او هر څه چې زموږ له ژوند سره تړاو لري له همدې وروڼو څخه لاره ورته پیدا کیږي .

دا يقيني خبره ده چې ټولنه له ښوونې او روزنې پرته یوه نیمگړې ټولنه بلل کیږي. هر وگړی چې له دغه نعمت څخه برخمن نه شي د خپل دنیاڼې او اخروي مسرولیت اداینه نشي کولای او نه هم خپل خیر او شر پیژندلای شي، زما څېړنه د مدرسي او ښوونځي په هکله د یوې ستونزې د علت په توگه نه، بلکې دهغه تفریط او افراط په هکله ده چې زموږ گران هیواد یېک له ډیره وخته راپه دې خوا په کړاو او کړکېچ کې اچولی دی. دغه مهمه ستونزه هیڅکله په بشپړه توگه حل شوې نه ده او نه ورته د وخت د واکمنو لخوا پوره پاملرنه شوې ده، له بده مرغه هر وخت دغه ستونزه په هیواد کې بابیزه گڼل شوی او اهمیت یېک کم ښودل شوی دی.

مدرسه او مسجد یواځې ددیني او مذهبي زده کړو مراکز نه بلل کیږي، بلکې په سیاسي او ټولنیزو مفکورو هغه سمبال مراکز دي چې ددغه هیواد بچیان پکښې حقیقي روزنه اوزدکړه ترلاسه کوي، د الله ﷻ په وړاندېک د ښه مسرولیت او د ټولنې او ژوند په وړاندېک د انساني مسرولیت او کرامت لپاره په عملي توگه ځان جوړونه ده، داسي زده کړه هیڅ ستونزه نه ده او نه دغه روحاني مراکز کومه ستونزه راولاړوي. بالعکس په ټولو روزنیزو اړتیاوړ برخو کې انسان ته روزنه ورکوي چې اخلاقاً د ټولنې خدمت گار اوسي، په ټولنه کې خلکو ته ضرر ونه رسوي، د اړتیا په وخت کې د خلکو سره مرسته وکړي د خدای له بندگانو سره احسان او لوړبڼه خپل یو دائمي عادت وگرځوي. د خدای ﷻ او خلکو په وړاندی خپل مسرولیت سرته ورسوي، د رسالت پیغام د امانت په توگه خلکو ته ورسوي، صورت او سیرت د خدای او د هغه د رسول پر طریقه برابر کړي؛ خلکو ته د معاملاتو د حلال، حرام، مشبهاتو، مباح او مکروه توپیرونه وښيي، په اسلام کې ټولنیز او اجتماعي عدالت هره ټولنه یوه سوکاله او سوله ییز چاپیریال ته سیځوي انسان ته ددنیا او آخرت نیکمرغي او بریالیتوب ورپه برخه کوی، معروف او منکر سره بېلوي.

ښوونځی هم د ټولنې او انساني روزنې لپاره مدرسي ته ورته اهداف لري، د هیواد د ځوانانو او ټولو وکړو ښي روزنې ته پاملرنه کوي یو داسې هدف ته لاره هواره وي چې د ټولنې یو سالم، گټور او با استعداد وگړی د خپل هیواد د چوپړ لپاره رشتونی خدمت گار اوسي، د ټولنې له کلتوري او عنعنوي ارزښتونو خبراوسي او د ټولنې د وکړيو د عصري اړتیا وو په پوره کولو کې د هغوگ لارښوونه او مرسته وکړي. د نړۍ د سیالۍ په ډگر کې د یوه ښه سیال نقش پر ځای کړي. د نړۍ له نویو پرمختگونو څخه هیواد برخمن کړي، د ساینس او نوي ټکنالوژی په لویو نعمتونو

سره د هیواد ټول وگړي برخمن کړي ترڅو اقتصادي پرمختګ د هیوادوالوګ په ټولنیز ژوند کې ښه والی راولي، د خلکو د سوکالۍ لامل وگرځي. د دفاع او امنیت په لاره کې د خپلو خلکو لاس نیوی او مرسته وکړي.

د هېواد هر وگړی په دې ښه پوهیږي چې په هره ټولنه کې ښوونکي، عالم، قاضي، حقوقپوه، انجنیر، اقتصادپوه، ساینسپوه، سیاستپوه، پیلوټ، ډاکټر او د بل هر هنر څښتن ته اړتیا سته، له هنر څخه زموږ هدف علم او پوهه ده، نه د هغه هنر خاوند چې په بله ژبه ډم ورته وايي. موږ وینو چې زموږ ټولنه تراوسه په سید جمال الدین (افغاني)، احمد شاه (ابدالي) خوشحال خان، میرویس خان، محمود (غزنوی) او نورو علمي او تاریخي شخصیتونو په علم او پوهه ویاړي. خو له بده مرغه ددغي اړتیا پيژندلو سره سره له ډیره وخته د ښوونځي او مدرسي تر منځ یو ډول توپیر لیدل کیږي، د دغو دواړو مراکزو په منځ کې رقابت تر سترگو کیږي. همدغه رقابت د وخت په تېرېدو سره د یو ډول فاصلې او په بل عبارت د یو ډول نفرت لامل گرځي چې ټول هېواد د یوې بدمرغۍ کندی ته ورغورځوي. ځکه چې زموږ د هیواد ټول وگړي د متعلمینو او مقلدینو حیثیت لري او مقلد په هر وخت کې د یوه رهنما په لارښوونه پسي روان وي، همدا دوه مراکز مدرسه او ښوونځی دي چې د هیواد لارښود او خلکو ته لارښوونه کوی، که خدای مه کړه د مشرتابه د مراجعو تر منځ د تضاد او رقابت نخښې پیدا کیږي، نو په اوتوماتیک ډول ټول هیواد د مخکښانو پر پله پرغبرګ مشرتابه وېشل کیږي او دا بېلتون د وخت په تیریدلو سره د انفجار پولې ته رسیږي. دا چې دا انفجار به په خپله کیږي یا به د دویم گړي لاس په لمسون سره کیږي دا بیا بیل علتونه لري چې په هغو کې لوی علت د نظرونو بېلوالی دی.

دویم د دغوارگانو د اهمیت نه پیژندل دی. له بده مرغه د ښوونځي ښوونکي ته دا مفکوره ورکول شوې یا هغه همداسې مفکوره پیدا کړې چې د مدرسي یا مسجد ښوونکي د زاړه کلتور یا عنعناتو پالونکي دي. په نظر کې افراطي او ساده ژوند کوونکي دي، له عصري تمدنه ناخبره دي او یا پام نه ورته کوي، په فقیرانه ژوند کې عزت لټوي، د سیاسي او اقتصادي رقابتونو مخالف دي او یایې په اهمیت نه پوهیږي. نو له همدې کبله باید ده ته په خواره سترګه وکتل شي. په ټولنه کې باید ظاهري عزت ونه لري او د منصب او مقام څخه بیل وساتل شي، یوازي د مړي د غسل، تکفین او تدفین، د ماشوم په غوږ کې د اذان، د اسقاط او خیرات، په مسجد کې د ماشومانو د لومړنیو زده کړو او د خلکو د امامت لپاره د زکات او ورځني ټوک په عوض مصروف وساتل شي او بس، بالعکس د مسجد او مدرسي د ښوونکي په فکر کې د ښوونځیو ښوونکي او زده کونکي د یو بدعتي، فاسق، فاجر نااهل، د دین او مذهب پرېښوونکي، د اسلامي او کلتوري دودونو پایمالوونکي د لوېدیزو او غیر اسلامي هیوادونو د کلتورونو پلویان او د پردیو کلتور ته وده ورکونکي گڼل کیږي چې د دغو دواړو سیالیو لپاره په پوره دلائلو په هر ډول حالاتو کې بیلابیل تبلیغات شوي چې د هغو پوره بیلګې هر وخت لیدل شوي دي. موږ وینو چې دوخت په تیریدو او د مختلفو انقلابونو په راوستلو سره ښه روښانه شوي دي، دلته عمده او بنیادي انفصالونه راغلي هغوی په شربلوسره ښه وده کړي ده. هر غلیم په خپل وخت کې تري ښه گټه اخستي ده. په همدغو نظرونو باندې دهیواد هرڅه ته زیانونه رسیدلي دي،

د وخت حکومتونو تردې مهاله د دغو دوو تربیتي مرکزونو توازن نه دی ساتلی، یا هغو ورته پاملرنه نه ده کړې یاله دغه حقیقت څخه دهغو سترگې پټې شوې دي. د وخت واکمنانو ښوونځیو ته زیاته دولتي بودجه وقف کړې، هغو ته یې عصري تجهیزات او نور لوازم پر خپل وخت برابر کړي، د ښوونکو لپاره یېگ عزت، کور، موټر او تنخوا، تخصیص کړي، ددغه ارگان دودې لپاره یې د تبلیغاتو له هري وسیلي څخه ښه کار اخستي دی. خو له بده مرغه ددیني او مذهبي زده کړو لپاره یېگ یوازي فقر کافي بللي دي، سره له دې چې دواړه زده کوونکي د ملت بچیان دي او ددغه ملت په حقوقو کې یې له کوم توپیر مسایي حق لري. یو د هیواد په گډه بودجه هډوکي کلکه وي، خپله اوکورنۍ د اصراف سره سره په دغه بودجه باندي ساتي. مگر بل وگړی باید فقر وکړي او د هیوادوالو په سره اووچه ډوډۍ په نیم نس ژوند وکړی .

د دغو دوو سکتورونو په مینځ کې نه انډول یاد یوه سکتور له پامه غورځول دي یو ډول بېلتون لامل گرځي. چي په تدریجي توگه د دې بېلتون او انفصال او د دغو سکتورونو په اهمیت نه پوهېدل نورهم په دغه بېلتون کې زیات والی راوړي، د مثال په توگه: ملا د انجینر په اهمیت نه پوهېږي، او انجینر د ملا په ارزښت نه پوهېږي، یا یوڅه پوهېږي، یا پوهېږي خو د بېلتون په ډیروالی سره د تعصب غوټه پیداسوې ده. همدغه تعصب ددغه حقیقت د اهمیت په باب د هغو پر سترگو پرده غوړولي وي، دا هغه ستر علت دی چې دوخت په تیریدو سره یې د خلکو کړاوونه گزیات کړي دي، د دې لپاره چي د خلکو لپاره ښه روښانه شي د مثال په توگه څو بیلگي د لوستونکو په وړاندي ږدم.

کله چي امان الله خان په ۱۹۱۹ میلادي کال د فبروري پر ۲۳ مه په لغمان کي د ناڅرگندوکسانو لخوا د خپل پلار تروژني وروسته قدرت ته ورسید او له انگرېزانو څخه یې د هیواد خپلواکي بېرته واخیستله. او د ده په وختو کي په هیواد کي عصري ښوونځي را ووتل له همدغه وخته د ښوونځي او مدرسي تر منځ درز نورهم مخ په ډیریدو سو، د ښوونځي او مدرسي زده کوونکي د مقابلې په بهیر کي د عقدي حد ته ورسیدل، دا مقابله د محمدظاهرشاه او محمد داود خان په وخت کي نوره هم گرمه شوه، د حکومتی چارواکو توجه یوازي ښوونځیو ته ځانگړی وه، مسجدونه او مدرسي گ چې د مذهب او اسلام ښه زده کړه پکښي کیدل او کيږي یوازي د فقر په کچکول پوري وتړل شول، همدا لوی علت وو چې د افغانستان طالبان یاددیني پوهي زدکونکي د زدکړي لپاره له افغانستانه بهر وتل. د هیوادنه د باندي به یې دیني زدکړه کول، هغوی په بشپړه توگه له مکتب څخه بیل او ليري روزل کیدل.

دویم مثال د ثور په اوومه د کمونستي رژیم کودتا یا خونړی انقلاب دی. د افغانستان د هلاکت دغه تخم د ظاهرشاه او داود خان د واکمنیو په وختونو کې پیدا شو، وکړل شو او وده یېگ وکړه، د دغو گوندونو یا عقیدو خلك د ښوونځیو او پوهنتونو له غیږو راوتوکیدل، په ټولنه کې دغه مکروب په ډیره بېره دهېواد تر هره گوټه ورسیدی د هیواد د شاهي نظام د کورنۍ په غیږ کې یېگ نفوذ و کړ د هغو ملاتړ یي خپل کړ، هغو به په ډاگه او برېښ ډول سره د مسلمانانو او اسلام پر مقدسو هدفونو گوزارونه کول. دغو عناصرو په هیواد کي په مختلفو نومونو تبارز وکړ، کله

چې هغو د خپل زاړه ملګري داود خان پر سر ماله تیره کړه، نو یې د هغو په عقیده بریالی انقلاب وکړ، دغو کمونستانو سمدلاسه په هیواد کې د علماء کرامو او دهغو د پلویانو په نیولو پیل وکړ. محبسونه یې ځنې ډک کړل آن تردې چې په ژوندونې یې پر هغو هدیري جوړې کړې. دغه وخت وو چې ښوونځي د اسلام پر ضد د مبارزې ستر مرکزونه وګرځیدل، د اسلام او مسلمانانو پر ضد به پکښې پلانونه جوړیدل د کمونیستي ایډیالوژۍ کفري شعارونه به د ښوونځي د ښوونکي یازدکونکي لخوا خلکو ته رسیدل، د علماء کرامو، مسجدونو، مدرسو او اسلامي مقدساتو پر ضد تبلیغاتو د لومړي ځل لپاره په دغه هیواد کې عادي بڼه غوره کړه. د کمونستانو داسې ناوړو کړنو په هیواد کې د ټولو مسلمانانو د صبر کاسه وچړپول. مسلمانان له خپل خواړه هیواده هجرت ته اړ ایستل سول، په هیواد کې عامو مسلمانانو ته هم دا احساس پیدا شو چې د دغو کرغېړنو څیرو په وړاندې د ملي قیام هڅه وکړي او د اسلام د دفاع په لار کې د خپلو زړونو نفرت د کمونستي پرمختګ په وړاندې ښکاره کړي.

دلته بیا هم مدرسه او ښوونځي په یوه مخامخ ټکر کې سره ښکیل شول. بیا هم ملا ساده وګڼل شو. د دیني زده کړو د ښوونکي حیثیت کم وپیژندل شو، د هغوی د نابودۍ یا ورکاوې هڅې وشوې، که څه هم په پوهنتونونو کې د شرعیاتو پوهنځي شته او محصلین د فراغت سند تر لاسه کوي، خو د دیني زده کړو لپاره کافي نه دی ګڼل شوي. او یا دا چې د نورو عصري مضامینو لټان چې په شرعیاتو او دین بېخي خبر نه وي په اوتوماتیک ډول د شرعیاتو پوهنځي ته کامیابېږي. بیا دا خلک اثره قاضیان او څارنوالان جوړېږي چې د لېوانو دي هم پلور باندې وګرځي.

که څه هم د کمونستي رژیم بیخ او بنیاد د خلکو په نظر له منځه ولاړی مګر بدبختانه د کمونستي نظام تر نسکوریدلو وروسته بیا هم هغه کمونستي ډلي د ژبې یا سیمې له مخې د مجاهدینو په ځینو جهادي ډلو کې تنظیم شولي. هغو په ډیر مهارت سره د خپلو ناوړو او نا اسلامي کړنو، د اسلام او وطن سره د خیانت جبران ګ د مجاهدینو په بدنامولو کې ولټاوه، هغو خپله مجاهدینو ته د ځینو مجاهدینو په پلوي یاد مجاهدینو په نوم اولباس کې یوځل بیا ملت ته ګوزار ورکړ، زموږ د هیوادوالو د وینو تویولو ته یې ادامه ورکړه، په هیواد کې یې دېې اتفاقی او بې اعتمادۍ فضاء ګ نوره هم په ټینګه سره خپره کړه، د تعصب او نفرت زړې یې ګ په ټولنه کې وشپندل، همداراز د طالبانو په نظام کې هم ځیني ناپیژندل شوي کسان ننوتلي وه. هغو به بې ځایه ګ

د خلکو ځورونه کوله، د طالب په نامه به یې طالبان بدنامول، که څه هم طالبانو په پوره غور سره کوشش کاوه چې کمونستي څېرې بربنډې کړي او له خپلو لیکو یې لیري کړي خو طبیعي خبره ده چې سل په سله کې دا مخلوط کړل شوی تخم نه سوای بدلیدلای، لاتراوسه دالړۍ روانه ده. دا چې ترڅو به وي خدای تعالی ښه پوهیږي.

خبره د مدرسي او ښوونځي وه، د طالبانو اسلامي نظام بیا تر ډېره مدرسو او مسجدونو ته پاملرنه وکړله. د ښوونځیو سره یې دومره لیوالتیانه ښودله څومره چې مناسب وه یا خلکو له هغو څخه غوښتنه درلوده. له بده مرغه اوسني

نظام بيا په پيل کي مدرسو ته په يواځيزه توگه شاوگرځوله مگر ښوونځيو ته يېگ نسبتاً ډيره پاملرنه وکړه دا افراط او تفريط دواړه د پيدا شوي واټن سره ښه مرسته کوي، د بېلتون ډيروالي راولي او نورو بدبختيو ته لاره هواروي.

موږ وينو چې دا اوس هم دمدرسو او ښوونځيو ترمنځ ښکاره مقابله روانه ده، د ښوونځيو قوت د مدارسو کدرونه بيواکه او بېگ صلاحيت ته کول غواړي، لوړې زده کړې چې د هيواد د اوسنۍ اداري اساسي قانون د ځينو مقاماتو لپاره مناسب گڼي د مولوی فضل الهادي (شينواري) غوندې شيخ الحديث له مخې ليري کوي که څه هم هغه د خپل مسروليت په دوره کې گد شريعت ټول حدود د اوسني نظام د رضامندۍ او خوشحالولو لپاره ناعملۍ پرېښودل. په دغه هيواد کي د شريعت د يوه حد اقامه گ هم عملي نه کړای سوه، دلته ښه معلومېږي چې پټ رقابت وجود لري. د هيواد په هرگوت کي د مدرسي طالب او استاذ د کفارو د سازشونو له امله په مختلفو نومونو وژل کېږي، توهينېږي، بندي کېږي او..... ترڅو په دغه نوم سره ټوله اسلامپالي ښه وټکول شي، آن په غربي مطبوعاتو کې خو لاخبره تر رسول اکرم صلی الله عليه وسلم پوري ورسیده، د رسول اکرم په نوم کاریکاتورونه خپاره کړل سوه او د پاپ په لمسونکو خبرو يې د اسلام توهين ته لمن ووهله، نور نو زموږ لپاره اصلي عامل ته لاره پيدا کول او پيژندل او د حل لاري لټول پکار دي. موږ بايد يوازي د خلکو له احساساتو، صداقت، فقر او مجبوريت څخه استفاده ونکړو که چيري په رښتوني ډول هڅه او کوشش وشي چې په ښوونه او روزنه کې بنيادي او بنسټيز مشکلات حل کړای شي نو څو ټکي بايد په نظر کې ونيول شي.

۱- په ښونيز نصاب کې بايد له لومړي څخه تر دوولسم ټولگي پوري نغښتي تعليمات په اوډلي ډول ځای کړل شي.

۲- اسلامي ښووني د هر ټولگي د زده کونکي د ازمويني او بري مهمه برخه وگرځول شي.

۳- اسلامي ښوونه د هېواد د ښوونيز نصاب داسي مهم رکن وبلل شي چې د ښوونو او لوړو زده کړو د ملا د تيرحيثيت ولری.

۴- ښوونکي بايد په ديني او عصري تعليماتو باندې ښه سمبال کړاي شي.

۵- د زده کوونکو يونيفورم د نظام په شکل خاص خو ملي شکل ولري داسې نه چې د پتلون او نکتايې پر دی کلتور په زور تحميل کړای شي.

۶- په ښوونځيو، ليسو او پوهنتونونو کې پر اسلامي صورت او سيرت ټينگار وشي.

۷- د اسلامي تعليماتو سند او بريليک د نورو تعليماتو د سند سره معادل وپيژندل شي، څو د هيواد ټول وگړي له يوه منظم اسلامي نصاب سره ليوالتيا پيدا کړي او اعتماد پر وشي او وړتيا ته لومړيتوب او ارزښت ورکول شي.

۸- د شخصي ښوونيزو مراکزو او مدارسو په زده کوونکيو کې دي د سيالۍ د احساس د پياوړتيا لپاره رغنده پاملرنه وشي .

- ۹- په پوهنتون کي باید د هري رشتې انتخاب د هغې رشتې د زده کوونکو څخه وسینه داچي د نورو مضامینو ټمبلان د نورو زده کوونکو ځای ونیسي. وړاندي مو وویل چي مدرسې د مکاتبو موازي ارگانونه دیڅو په مسلکي توگه په پوهنتون کي یوازي د حقوقو او شرعیاتو رشتې لري که دا رشتې نور زده کوونکي له دوی څخه اشغال کړي نو بیا د دیني مدارسو زده کوونکو ته کومه لاره سته چي خپله رشته انتخاب کړي؟
- ۱۰- د نارینه او ښځینه تعلیماتو د نامخلوط تعلیم لاري چاري بایدبيلي وساتل شي.

قوم او قبيلوي جوړښت

افغانستان د مختلفو قومونو له ترکیب څخه جوړ شوی، د بېلابېلو ژبو او کلتورونو درلودونکی هېواد دی. د دې توپيرونو سره سره تر ټولو ښه خبره داده چې ټول قومونه یېک کاملاً د یوه دین پیروان دي. ټوله د یوه ملي پیژند او هویت افغان په نامه ویاړي. که څه هم د مذهب له پلوه په خپلواکي څه توپیر لري، لکه سني شيعه او... مگر د هر قوم گټې او زیانونه د یوه بدن د غړيو په توگه سره تړلي دي. له بلي خوا که یو قوم په یوه ستونزه اخته کېږي ټول قومونه ورسره زیانمنیږي، همدارنگه د یوه قوم نیکمرغي د ټولو قومونو نیکمرغي ده که خدای مه کړه یو قوم په مشکلاتو کې ښکیل وي نور قومونه یې په غم ځان خبر نه کړي د ستونزو په حل کې ورسره مرسته ونه کړي نو دا ستونزي به د وخت په تیریدو سره ټولو قومونو او حتی ټول هېواد ته سرایت کوي او که بالفرض خدای مه کړه د یوه قوم په بدبختي کې د یوه بل قوم وگړي یا قوم خپله گټه او ښیگني لټوي دا ډیره ناپوهي او یا په بل عبارت د تعصب مانا لري.

په هر صورت د هیواد د خپلواکۍ او ملي گټو پر بنسټ تل یو موټی کیدل یو له بل سره پخلا کیدل، مخالفتونو ته د پای ټکي ایښودل د ټولو هیوادوالو او وطن په گټه دي.

په افغانستان کې هر قوم په خپل دننه کې یو ترکیبی جوړښت لري د هغه جوړښت په چوکاټ کې ځانگړی ملي اعتبار لري. هرکله چې دستونزو سره لاس او گریوان کېږي هغه وخت خپلو ستونزو ته د حل لاره پیدا کولای سي. بهرني قوتونه، اشخاص یا پردي عنعنات ددغه قوم ستونزه نه سي هوارولای دا عادي خبره ده چې په هر قوم اوهره سیمه کې ډیر کړاوونه اوستونزي پیدا کېږي یا واردېږي یاواردې سوي دي مگر ملي یووالی یې په هوارې او سوله ییز ډول له منځه وړلو کې ښه رول ادا کولای شي، خو دامهمه خبره ده چې ملي وحدت ته د کړاونو وړاندینه وشي او یا ورته پوره احترام وشي که څه هم څو لسيزي ددغه جوړښت د ختمولو لپاره کار شوی دی. تراوسه پوري هم په یوه او بل نامه د دغه بنسټ د ختمولولپاره کار کېږي او تردیره حده تاوان هم ورته رسیدلی دی.

لکه څنگه چې وړاندي یادونه وشوه داچې هر افغاني قوم مختلفي ځانگړتیاوي لري او عنعنات یېک نسبتاً تر سیمي پوري توپیر لري مگر د دې سره سره هم پرته له یو څو اشخاصو چې پردي ډول ته نڅا کوي د یوه افغان نوم او واحد هدف لري. دلته به خپل هدف ته را شو او خپل پښتون قوم به وڅیړو، پښتون قوم د افغانستان د خاوري او نفوسو اکثریت تشکیلوي چې د افغانستان په ثبات، امنیت، اقتصاد اوسیاست کې عمده رول لري. دا یقیني خبره ده چې د دغه افغاني هې او جز درد د هیواد د ټولو وگړو درد دی، د دغه قوم نیکمرغي او بدمرغي د ټولو قومونو شریکه ده، ثبات یې د ټولو قومونو لپاره ثبات او بې ثباتي یې د ټولو لپاره بې ثباتي ده، که خدای مه کړه د دغه قوم په منځ کې هره ستونزه لاینحله پاته کېږي نو د دغې ستونزي ضرر به په تدریجې ډول عاموالی خپلوي او ټولو قومونو ته به دهغه توبښ رسیږي. که چیرته د دغه قوم په غم کې خوشحالي وښودل شي، نو دا به د ملي وحدت پر وجود د کلک

گوزار مانا ولري، که خدای مه کره یو وگړی یا شخص په دې عقیده وي چې د دوی له کړاوه گټه واخستلای سي یا یېگ د ځان په گټه تعبیر کړي، نو دا به د ملي نیکمرغۍ پر لوري مخته تگ نه، بلکې شاته تگ وي، که خدای مکره یو شخص په دې عقیده وي چې د دغه کړاو په اور به ځانونه تاوده کړي نو باید انتظار وباسي چې دغه اور به یو وخت د هغه کور هم سوزي. پښتون قوم اسلام پاله، پاکزړي، صادق او خوشباوره قوم دی. دغه قوم پر خپل فرهنگ او دود، خپلواکۍ، میلمه پالنې او غیرت مین دی او په ویاړي، د ښه گومان او احسان تابع وي، همیشه پر نورو د نیکو گومان ساتي، پر صداقت او باور قرباني ورکونکي دي، د پښتنو قومي جوړښت ترډیره پر جرگو باندې ولاړدی، د خپلو پریکړو پالونکي دي د لویېگ سینې او زغم درلودونکي دي، په خپل کورکي د کمزوریو او نانواتو ښه دود لري، له ملا، سید او پیر سره پوره مینه او اخلاص او د هغو بې ساری احترام کوي. د اسلامي معتقداتو، شرايعو او شعائرو پالونکي او ساتونکي دي. هر وخت جرأت، وفا او قربانۍ ته ژمن دي، مگر د دې ټولو نیکو صفاتو سره سره یوه ډیره لویه نیمگړتیا هم لري. دغه ستونزه د دغه قوم ساده گي او خوشباوري ده، داسې خوش باوري چې ترحد او اندازي اوچته ده. له بده مرغه چې له همدې صفت څخه یې تل ځینو اشخاصو ناوړه استفاده کړي او لاتر اوسه دغه لړۍ توده روانه ده.

ترډیره د پښتنو د قومي جوړښت اهمیت په دې کې دی چې په هر مهال کې د غلیم په وړاندي منظم پوځ لري داسي فوځ چې نه اعاشه او نه تنخوا غواړي. د دین او وطن دفاع د خپلو زلمیانو په وینو کوي، د شخړو په وړاندې ښه ساده او عادلانه قضاوت کولای شي .

د قضاوت د پریکړو تر شا درېدلای شي، په میړانه او پوره شهامت یېگ پاللای شي، خو دا ټوله په هغه مهال کیدلای سې چې په خوله اوزړه له هغو سره صداقت او وفاداري وشي، کله چې د قومونو او قبیلو ترمنځ یوه ناوړه او ناکاره پیښه رامنځ ته کیږي قومي جرگي یېگ په قومي دود سره هوارولای شي. د حکومتونو په چاروکې لاسوهنه ډیره کمه او لږه کوي، پر خبره یېگ باورکوي، د هغوی د اوامروگ اطاعت کوي، د اړتیا پروخت ورسره مرسته کوي، خو له خپلو روایاتو او دودونو سره له لیونۍ مینې سره سره پر اسلامي ارشاداتو او ارزښتونو باوري او سربښندوی قوم دی .

پښتانه د دې نیمگړتیا سره سره چې د سیاسي ارادې او اداري واکمنۍ سره ډیر تړاو او مینه نه لري خو د سیاسي نظامونو بری او پایښت هم د دوی له ملاتړ پرته اسانه کارنه دی، دلته باید په خواشینۍ سره هغه څه په گوته او روښانه شي چې د څو لسیزو را په دې خوا د دغه قوم د قومي جوړښت د پراگندگي کوشش شوي او کیږي

د خود خواهانو پر هغو غوښتنو چې له اسلامي، ملي منافعو سره سمون نه خوري سترکې پټې شوي دي. دا خورا مهمه ده چی ولي له دغه جوړښت څخه د ملي فرهنگ، دود او عنعنې پر خلاف گټه اخستل شوې ده. د دغه قوم پر حقوقو، چې په اولسي او قومي نظام کې ستر نقش لري له ډیره وخته سترگې پټې شوي دي.

گ ځوان کهول مذهبي علمای کرامو، ساداتو او قومي سپين ږيرو ته تر ډیره د عزت او مشرۍ په سترگه گوري، د هغو خبرگي مني، د هغو احترام کوي. ملا او عالم د دوی په هره جرگه کې اړين غړی وي، خپلې جرگې د شرعي اصولو له مخې وړاندي بيايې، د هرکار ثواب او عذاب خلکو ته ښيې. د ښو موفقيتونو، د دنيا او اخرت گټې او تاوانونه خلکو ته بيانوي، په ټولنه کې کاملاً بې طرفي ساتي. يوازي د مصلحت راوستل، د شر او فتنې رفع او دفع گ په پام کې نيسي، همدارنگه سادات او پوهان هم په دغسې مواردو کې خپل نقش لوبوي او د ښه موقف او درانه مقام څښتنان او با عزته څيري بلل کيږي. جرگه د دغه قوم هغه مهم ارگان دی چې د ټولو ناروغيو لپاره دوا او درمل کيدلای شي، د هرې ستونزې علاج کولای شي، هغې ته د حل لاره موندلای شي، خو دغه اهميت هغه وخت خپلولای شي چې کاملاً د بې طرفۍ اصل په پام کې نيول شوی وي، په بشپړه توگه د اعتدال رعايت شوی وي، د سولې، ثبات او ملي گټو اهميت په نظر کې ونيول شي، جرگه په خپلواکي سره د پرېکړې توان ولري د خپل تصميم د پوره پلي کولو واک ورسره وي او دواړو ښکيلو لوروته د باور اومنلو وړوې يا غالب گومان ورباندې د ښو اونیکو وي. ځکه نو په ډير غور سره بايد هڅه وشي چې د دغو مهمو ارکانو حيثيت او اعتبار وساتل شي.

که خدای مه کړه د دې هڅه وشي چې دغه ارگان د سياسي يا شخصي گټو لپاره د فشار، اعتبار يا پيسو په زور د ملت له ارادې پرته استعمال شي او يا په سياسي دام کې ښکيل شي دا به نه يوازي د ټول ملت له ارادې سره خيانت وي، بلکې په راتلونکي کې به هم د خلکو په وړاندې له بدگوماني او بې باورۍ يا بې اعتمادۍ سره مخامخ شي، بل دا چې دغه ارگان هغه وخت په ناپېيلتوب سره موثر تماميږي چې د خلکو د باور له امله د خلکو په منځ کې ټوکيدلي ستونزې په عادلانه توگه حل کړي. که چيرې د جرگې غړي يو طرف ته منسوب کيږي په هغه صورت کې به دوی خپله د اختلاف له امله د نورو ستونزو سره مخامخ کيږي چې له همدې کبله به بيا هم د خلکو په منځ کې د نورو مشکلاتو سبب کيږي دا ډيره اړينه ده چې دغه ارگان په ټولوتحولتوکې حق پالنه حق وينه او بې پرې توب او ناپېيلتوب وساتي اوخپله بې طرفي حفظ کړي.

د مثال په ډول که يو عالم د پيسو له ورکړې يا له کوم فشار څخه پرته دې ته وهڅول شي چې د ښځو د تعليم او تربیې په اړه شرعي دلايل وړاندې کړي او په خلکو دا ومني چې هغوی خپلي خويندې او لوني ښوونځيو ته واستوي، په دې هکله نبوي حديث د دليل په توگه ووايې چې دا د هرچاقق دی چې زده کړه وکړي، نو دا ښه خبره ده. که د دغه عالم (ملا) خبره يوازي د همدې هدف لپاره وي او ښځې د شرعي حجاب او د ښځو د تعليم د شرعي حدودو په پام کې نيولو سره، شرعي زده کړې وکړي او د نارينه وو سره يې د ډکو وهلو احتمالات نه وي او د هغو سره يو ځای د کښيناستلو خبره چې د کبيره او لويو گناهونو سبب گرځي نه وي، هم د ښځو لپاره او هم د ټولني لپاره گټور تماميږي، مگر که د ښځو په زده کړه او ښوونه کې د مذهب او اسلام سپکاوی وي يا پر هغه باندي تجاوزونه وي، او د اخلاقي او کلتوري فساد سبب وگرځي، لکه اوس چي دلته ځيني کورسونه، ښوونځي او پوهنتونونه نارينه او ښځې پر يوه ميز کښنوي، اخلاقي فساد ته يې تشويقوي، د بي حيايۍ او بې سترۍ لور ته يې وربولي، نو دلته معلوميږي

چې عالم بې ځايه استعمال شوي دي، د الله ﷻ له طرفه ورکړه سوي مسروليت يېگ نه دی پر ځاي کړي او يوازي او يوازي يېگ مادييات په نظر کې نيولي دي.

دويم مثال: که بالفرض يو عالم يا علما د بهرنيانو يا حکومت د خوشحالولو لپاره خبري کوي چې تړياک او بنگي او د هغو کښت او کاروبارگ په شريعت کې حرام کار دی، خلک دې دا کار نه کوي او د امريکايانو يا انگرېزانو سره دې په دغه کارکي مرسته وشي او له بلي خوا په هيواد کې د زنا په وجه د ايډز پراخېدل او ډېرېدل او دا رنگه په ډاگه د شرابو څښل، خرڅيدل، رواجېدل په نظر کې نه نيسي سره له دېگ چې په اسلام کې د شرابو او زنا لپاره حد او سزا شته او د تړياکو لپاره په ظاهره نص او دليل نسته، خو قياس ته به تگ کيږي يا دا چې د تړياکو لپاره به اختصاصي محکمه جوړېږي، خلکو ته به قيد او د اعدام سزا ورکول کيږي، خو د زنا، شرابو او نورو غير شرعي فاحشو چارو لپاره لکه برېښد عسکونه، نيمه برېښد فلمونه او دا چې د فحاشۍ عادي او برېښدو زنا کارو ټلويزيوني فلمونه او عکسونه چې کاملاً ټوله ټولنه په ځانگړې توگه نوي نسل په حتمي اخلاقي فساد اخته کوي. شراب، زنا، د ښځو او نرو ښکاره بداخلاقي په ټولنه کې عادي گرځي، کيدای شي په راتلونکي کې دغه اعمال خلکو ته دعاموالي په خاطر د گناه حيثيت ونه لري که څه هم د نشي توکو بنديدل ښه کار دی، د افغانستان په گټه دی، مگر پر داسې شيانو خاموشي دا ثابتوي چې عالم استعمال شوي دي، کله نو د زنا او شرابو لپاره چې د قرآن په صريحو آيتونو ثابت دي ولي نه اختصاصي محکمه شته او نه ورته عليحده تبليغات. له عالم څخه د سياسي گټو په خاطر داسې استفاده به د هغه پر تندي باندې يو تور داغ باله سي. ځکه په ټولنه کې د عالم حيثيت کمول او د هغه وقار او بې طرفۍ ته صدمه رسول ډېره بده خبره ده چې د هغه مستقبل ته ډېر لوی تاوان رسوي او د خلکو د نيکو گومان ورباندې خرابيږي. د يوه عالم لپاره لازمه ده چې په ټولنه کې د ناپېيلتوب دريز ولري، په مطلقه توگه د حق پلوی او د باطل پر ضد واوسي، نه د حکومت او قوت د ناسمو پاليسيو تطبيقوونکی. که رشتيا حکومت او خارجي يرغلگر د علماوو خبره مني بايد د هغو د قول درناوی په هرڅه کې وکړای شي. خو موږ وينو چې کله يو عالم د شريعت سره سم څه مطالب بيان کړي، هغو ته د طالبې قوانينو رنگ ورکوي د قول يې تقبيحوي. اما که د دوی په گټه خبره کوي هغه دومره تقديروي چې د نړۍ هرگوټ ته د هغه ږغ ورسوي.

بايد ملا طبقه د دښمن د داسي سازشونو څخه ځان وژغوري، څو د هغو د لومو ښکار نه سي. همدارنگه عالم، سيد او د قوم مشر بايد د مشر په توگه وساتل شي، نه ديوه لورې په توگه د مثال په توگه: که يو عالم دولت يا مقاومت ته د عامو دولتي خلکو د وژلو لپاره فتوی ورکوي او د منفي اړخونو څخه يې صرف نظر کوي، لکه د عامو خلکو په منځ کې پټاو کول، په هغو کې د ماشومانو وژل، بې محاکمي د خلکو وژل، د کلو بمبارول، د انسانانو د جسدونو سوزل او پرلارويانو باندې د ړانده انتقام ډزي او.... نو بيا هم عالم يو ناحقه طرف واقع شو.

د هغه په دې طرف سره هم د ده ناپېيلتوب ته تاوان رسيږي او هم د خلکو اعتماد ورباندې کميږي. يا دا چې نیک گمان يا حسن ظن ورباندې خرابيږي چې په دې کار سره بيا هم په خلکو کې د اختلاف جرړي قوي کيږي.

همدارنگه که په سیمه کې یو قومي سپین ږیری او مشر دې ته تشویق شي چې د حکومت او پرغلگرو ضد خلک د حکومت یا امریکایانو سره همکارۍ ته دعوت کړي، خو له بلي خوا پر خلکو د بمباریو، د بیگناه خلکو د نیولو او وژلو، د بهرنیو یرغلگرو له ناسمو کړنو څخه، لکه د وگړو توهینولو، په کورونو ورننوتلو، د ښځو تلاشي کولو او داسې نورو څخه ځان ناخبره ښيي او یا ورڅخه دفاع کوي نو دلته هم د قومي مشر له حیثیت او اعتماد څخه ښه گټه نده اخستل شوي، ځکه د هغه اعتماد ته صدمه رسول د هغه پر تندي باندې د تور داغ ایښوولو حیثیت لري.

اوس به اصلي ستونزي ته راشو لکه چې وړاندې وویل شوه چې عالم، سید، حضرت او قومي سپین ږیری په افغاني ټولنه کې هغه مخکښان دي چې دهیواد ټول وگړي ورباندې اعتماد کوي، د هغو خبرو ته غوږ نیسي او د هغو احترام کوي. د هر داخلي او بهرني ځور یا ستونزي په وخت کې ورته مراجعه کیږي. له همدې کبله ډیره اړینه ده چې د هغو د حیثیت ساتنه وشي، غوږ ورته ونیول شي، احترام یې وشي، د هغو په نیکو مشورو عمل وشي. که د دوی له نیکو نظرونو استفاده وشي زه په دې یقین یم چې زموږ بې حساب ستونزو ته چې ټول هیواد یېک له غم، تشویش او نهیلۍ سره مخامخ کړی دی، د پای ټکی کښیښودل شي او د حل لاره به ورته پیدا شي. مگر بدبختانه چې د دغو مخکښانو د افکارو او عقیدو پوره درناوی د څو لسیزو راپدیخوا نه دی شوی. د هغو له پخوا اسلامي کلتوري تجربو څخه پوره گټه نده اخستل شوې، بلکې د یوسمبولیک رکنیت په توگه هغو ته دوکه ورکړه شوې ده. په ډیرو مهمو فیصلو کې نادیده نیول شوي دي، نو همدا علت دی چې د افغانستان بد بختي نه یوازې پیچلې شوې ده، بلکې په یوه ناسور بدله شوې، یوه ساري او خپریدونکې ناروغي ځینې جوړه شوې ده. زما په نظر تر ټولو څرگند حقیقت دادی چې اوس له هر دخیل پلوه او ټولو سیاسي کوپړیو څخه د نجات لاره ورکه ده. که څه هم دوی همیشه په دې فکر دې چې څنگه به ورته د حل لاره پیدا شي چې خلک سوکاله ژوند وکړي.

زما په نظر جنگ گټل اسانه کار او اسانه لار نده. همدا رنگه جنگ کول یوه داسې لوبه نده چې د کابل نجونې او هندې تري نام پکښې رقابت وکړي. خلک خوشحاله په فسق او نورو د چا خبره په هنرونو کې جائزې وگټي. جنگ یو خطرناکه لوبه ده چې د هري ورځې په تیریدو سره د وینو سیلاب ته نوي ویني ورگډوي، په هیواد کې کونډي او یتیمان زیاتوي، خلک د غربت او فقر په لوري بیایې، د ملتونو او مذهبونو ترمنځ تاریخي دښمني راخوتوي. که په ډیر مهارت سره دغي ستونزي ته دحل لاره پیدا نشي نو یو وخت به د ناټکل سوي بدبختۍ زیږنده شي، چې بیا به یېک جبیړه او علاج دهر چا او هر افغان له وسې وتلي خبره وي، که خدای مه کړه څوک په دې عقیده وي چې په نیولو، وژلو او دکور کلي په وړاندو له داستونزه حل پیدا کړي نو دابه یو ښکاره حماقت وي. په بل عبارت دابه جهل مرکب وي. که څوک په دې عقیده وي چې کفري نړۍ یا بهرنيان به ورته په زور او جنگ د حل لاره ومومي زما په نظر دا هم ناپوهي اوبې ځایه تیروتنه ده، زه په دې عقیده یم چې زور او وژل، د کورونو ړنگول یوازې په دښمنۍ کې ډیروالی او سخت والی راولي انتقام ته خلک هڅوي او بس. که څوک په دې عقیده وي چې بهرنيان به په سیاسي لحاظ ورته د حل لاره پیدا کړي نو دا د تصوراتو یو خوب دی. دهغه خوب لرونکی په عمر به رښتیا نشي، ځکه چې بهرنی ستا

له دين او کلتوره جلا اوسيدلی، هميشه ستا د خپلو او دشمنۍ پلانونه جوړوي، په اسلامي ټولنه کې د توپيرونو تخمونو شيندي، هغوی تل د خپلو اهدافو لپاره فکرکوي، که ته په زړه کې مسلمان یې، نو هغه څوک ستا واقعي دوست نشي کيدلای، که خدای مکره ته په دې باور یې چې هغه به دې دوست وي، ستا دين او دنيا ته به وده ورکړي، نو پوه شه چې د الله د ارشاد څخه پرته دې بله لاره نيولي ده.

نو دا خبره بايد ومنو چې بهرنيان ورته د حل لاره نشي موندلای او جنگ هم د وينو په څپو بدلېږي. البته که دا د ستونزي د حل لاره هم وي، نو د ډيري قربانۍ او ډير ځنډ وروسته به نتيجه ورکوي.

نو څه په کار دي؟ څه بايد وشي؟ څه به راسره مرسته وکړي؟ زما په نظر بيرته خپل فرهنگ او خپلي عنعنې ته مراجعه کول پکار دي. چې هغه عالم، سيد، او د قوم سپين ږيري دي. کيدای شي هغوی ورته د حل لنډه اواسانه لاره پيدا کړي، هغو ته بايد واك ورکول شي چې د افغانستان منافع، ملي استقلال، د اسلامي قانون په چوکاټ کې پوره په نظر کې ونيسي، د عالم، سيد او قومي سپين ږيري څخه زما هدف هغه کسان نه دي چې له ورايه خوځ سوي دي او دغه عنعنوي فرصتونه يې د ځان ميراث بللي دي. کوم چې د افغانستان په ټولو وړانيو کې د پرديو د لاسونو د آلې په توگه استعمال سوي دي. هدف مي د کلو او بانډو هغه سپېره صادق او سپېڅلي کسان دي چې هر وخت د خپل ملت سره پاته سوي دي. موجوده اداره او سياسي واکمنان بايد بهرنيو يرغلگرو ځواکونو ته قناعت ورکړي چې د افغانستان مسئله يوازي په اسلامي او افغاني دود او اسلامي رواياتو او په کامل استقلال هواريدلای شي او بس، نه د کاپي سوي غربي ډيموکراسۍ په زور سره. نور دغو بي رحمو دشمنانو ته د دې وخت او فرصت ورکول چې خپلو وحشي کړنو ته دوام ورکړي په هيڅ ډول د زغملو نه دی. هغه کسان د ځان بقا د يرغلگرو په وجود کې ويني، هغوی بايد له دغه فکره ځان شاته کړي او د خپلو خلکو سره په غم او ښادي کې ځان شريک کړي.

موږ د دې تاريخ ژوندې شاهدان يو چې د دغو معصمووگرو د وژلو، توقيفولو، د کلو او کورونو د وړاندولو نه شلېدونکي لړۍ لس کاله ترشا پرې ايښي دي. دا لړۍ او د يرغلگرو د مرگونو بېړۍ په يوولسم کال کې هم د غريبو او بي وزلو افغانانو په وينوکي روانه ده خولا تر اوسه زموږ د وينو څپې د نړۍ ولسونه ننداره کوي. نور بايد دغه مسئله خپله افغانانو ته پريږدي چې پر خپلو مشکلاتو غور وکړي. افغاني جرگه بايد له سياسي اغېز نه بېخي مستقله وي، افغانانو ته هيڅ ناسمې بهرنۍ مشوري او جنګي تجهيزات د منلو وړ نه دي. زه په دې تاسف کوم چې اوس هم بهرنيان په دې فکر کې دي چې نوري وژونکي وسلې او پوځي چورلکي او الوتکي زموږ د خلکو د وژلو لپاره راغواړي او د ترهگرۍ بي مفهومه تور بېگ د ځان لپاره پلمه گرځولي. د دوی نظر دادی چې دا چاري به له دوی سره مرسته وکړي؟! او خلک به هغو ته د غلامۍ سرونه تپت کړي؟! خو هيڅکله نه سي کېدای. دا فکر د دنيا د اوسني پرمختګ سره مطلق ټکر لري، زه په دې عقیده یم چې وطن دوست او خواخوږي افغانان به د برتانيې، ناټو او نورو شرخوونکو حکومتونو د داسې اوږديگ دشمنۍ سره هيڅ موافق نه وي.

دا چې طالب څوك دى؟ افغانى عسكر څوك دى؟ ملكي وگړي څوك دي؟ هر يو مسلمان افغان دى. هر افغان بايد د خپل افغان ورور په وژنه، په بندي كولو او ځورونه خفه شي. زه بيا هم پر دې ټينگار كوم چې دغه بهرنيان هيڅ وخت زموږ دوستان نه سې كيدلاى، هغوى د خپلو گټو لپاره كار كوي، د دوى شتون او پوره واک به كله هم زموږ درد دوا نكړي، كه موږ خپل هيواد پخپله ديووالي پر لور روان نه كړو نوموړ بايد د نورو بدبختيو انتظار وكړو.

فرهنگي ارزښتونه

افغانستان له فرهنگي پلوه د ډير ساهو او سپيڅليو ارزښتونو درلودونكى هېواد دى، گڼلاى شو چې دودونه مو اسلامي شريعت او نبوي فرهنگ او سنت ته نژدې دودونه دي. د مثال په ډول لنگوته تړل چې تقريبا په عربې هيوادونو كې چې تر ډېره د رسول الله ﷺ په نسب پوري اړه لري اوږد تاريخ لري، مگر متاسفانه چې په دې وروستيو كې په دغو هيوادونو كې آن په مكه مكرمه اومدينه منوره كې هم د لنگوتي رسم او رواج بيخي په ختميدو دى. هلته سړى هيڅ فكر نه كوي چې دلته يووخت دغه سنت موجود وو. تر دې چې په علماوو كې دغه سنت ډير لږ ليدل كيږي، لنگوته تړل بې له كوم شكه د رسول الله ﷺ سنت دى چې د ځينو علمائو كرامو په نظر د لنگوتي د نه تړلو په وجه كه سړى معذور نه وي او قدرت ولري د لمونځ كوونكي لمونځ مكره كيږي. غوره داده چې د لمانځه دادا كولو پر وخت لمونځ كوونكى پر نبوي سنتو ټينگ واوسي، الله لره دې ډير حمدونه وې چې د رسول الله مبارك فعل يېگ زموږ لپاره يوه فرهنگي برخه گرځولي ده.

همدارنگه ډيره مباركه لرل چې زموږ د وطن عام خلك د ږيري نه خريل او وهل د پتمن سړي نخښه بولي آن په ښو او نيكو كورنيو كې د ږيري خريل يو د شرم او عار خبره گڼي، زموږ د ملت اكثره وگړي د ږيري(نبوي سنتو) درلودونكي دي او كلتوري بڼه يېگ نيولي. همدارنگه د نارينه وو او ښځو جامي تر ډيره د شريعت سره مخالفت نلري، كه څه هم اوسنيو غربي ډولو افغانانو د غربي ناسلامي كلتور جامي، نكتايې او پتلون راته په تحفه كي راوړي خو بيا هم ډيرى وگړي د خپل كلتوري اسلامي لباس په اغوستلو نه شرميږي، بلكي مسلمانان په وياړي، لكه وړاندې چې مو يادونه و كړه چې افغان طبعي اسلام پاله قوم دى. اسلام يېگ خوښ او د خوښۍ انتخاب دى او د اسلام په احساس هميشه ژوند كوي. كلتور يې د اسلامي غيرت سره پوره سمون خوري، په ځان متكي او باور لري په قومي مشكلاتو كې زغم او حوصله كوي، صداقت يېگ طبعي عادت دى، د بل له كلتور سره كمه مينه لري، له همسايه سره په ځان و مال مرسته كوي، په لږ څه قناعت لري، دالله ﷻ په وركړه راضي وي، پر ناموس او ځاني عزت باندې تر هر څه تيروي، لكه چې وايې (مال مې تر سر جار او سر تر ناموس) د سپين ږيري، ملا او سيد په بې عزتي سخت خفه كيږي او په ننگه تر هر چا پياوړي او غښتلي دي، د توهين او تكبر د فعل او قوله بد مني، مسكنت، لوږه، تنده،

احتیاج، بیکوري، مرگ هرڅه مني، خو د غلامۍ پرې په غاړه کې نه پرېږدي او نه غلامۍ ته ورته ژوند کوي. کلتوري ارزښتونه چې اکثره د اسلامي قوانینو سره سمون خوري د افغاني ټولني رنګ جوړه وي.

فرهنگي ارزښتونه اصلاً په قومي جوړښت کې نغښتي دي. ډیر هغه څه چې ما په قومي جوړښت کې یاد کړه فرهنگي بڼه لري. ځیني فرهنگي پرمختګونه چې اوسنۍ کلتوري اداره یېګ مخته بیایې او د افغانستان د مومن او مسلمان ملت د کلتور په نامه ترسره کېږي، او د کلتور برخه بلل کېږي او کلتور ته وده ښودل کېږي، اصلاً د کلتور او فرهنگ سره تکر دی.

د مثال په توګه د هند، پاکستان، امریکا، لوېدیځ او نورو هیوادونو فاحشو او ناروا کړنو ته وده ورکول، لکه ناروا او فاحش فلمونه او پرله پسې سریالونه چې په نتیجه کې یېګ تقریباً د مشرکینو یانورو ناسلامی مذهبونو او ایډیالوژۍ ته وده ورکول کېږي او هغو ته د احترام په سترګه کتل کېږي.

که موږ د کابل په لارو کوڅو کې د نوي نسل او ماشومانو ورځنیو افعالو، اعمالو او ویناوو ته ځیر شو لیدلای شو چې د هغو په ډیرو حرکاتو کې هندي فلمونو څومره اثر کړي، دا معلومولای شو چې زموږ نوی نسل څومره د افغانستان د اصلي کلتور متابعت کوي او څومره د هندي او غربي کلتور عادات او رواجونه خپلوي، په نوي نسل کې د دې پر ځای چې کوشش وکړای شي د هدایت او اسلامي عنعناتو په چوکات کې راوستل شي. ادبې، اسلامي او انساني اخلاق په ځان کې راوړلي سیرتاً او صورتاً په اسلامي ډول جوړ شي داسې کار او فعالیت خو د کلتوري ودو د ادارو لخوا ډیر کم شوی. بالعکس په لارو او کوڅو کې نوي نسل سیرتاً او صورتاً د پرديو کلتورونو په وده بوخت دي او په یو ډول کلتوري یرغل کې راغلي دي. حرکاتو یېګ د فلمونو د حرکاتو څخه رنګ اخستی، اخلاق یېګ د فساد او ناسلامي رسوماتو پر لوري درومي.

تردې دمه زما په یاد کې راځي چې یو وخت به د مسلمانانو ماشومان طالب علما په لارو او کوڅو کې په داسې حرکاتو کې لیدل کیده چې یا به یې د قرآن مبارک تلاوت کاوه او یا به یې د اسلام او رسول اکرم ﷺ په صفت کې نعتونه ویل، د رسول الله ﷺ پر عاداتو به یې چلند کاوه، د افغانستان دودیز اسلامي لباس به یېګ په تن لیدل کیده چې د سړي به یېګ په لیدلو سره سترګې خونکېدلې او خوند به یېګ ورکاوه، سړي به ورسره د راحت او خوشحالی احساس کاوه، خو اوس هماغه ماشومان یا ځوانان دې چې د غربي دموکراسۍ له برکته په اسلامي لباس اغوستلو باندې شرمېږي، د لاري په اړدو کې د هندي او انګریزي فلمونو په لیدلو نڅاوي کوي، دکوڅي له یوه اړخه بل اړخ ته په ډیره بې ادبې او ډیره بې حیايې سره تګ او حرکات کوي، نه یېګ له ملا، سید، سپین ږيري پروا اوحیا کېږي او نه د ښځو مراعات کوي، آن تردې چې ځیني ځوانان د کوڅو او واټونو په اړدو کې په نشه او مستی سره لیدل کېږي، شراب یېګ څښلي وي او سترګې یېګ سري راخولي وي. نو ابا افغاني کلتور همدا کلتور وو؟ افغاني رسم او رواج همدغه دی که څنګه؟

دویم: دا چې د اطلاعاتو او کلتور اداره د افغانانو د هویت نمایندګي کوي، نړۍ ته د افغانستان د کلتور حقيقي انځور وړاندې کوي، په دې لاره کې د تبلیغاتو او نشراتو وسایل په واک کې ورکول شوي دي. داچې څومره توانیدلي دي چې د دې هیواد حقيقي انځور نړۍ ته وړاندې کړي؟ ګ زه یو ځل په ۱۳۸۴ل. کال د اطلاعاتو او کلتور وزارت د غونډو تالار ته دعوت شوي وم. په دغه تالار کې د حضرت مجدد الف ثاني صاحب ﷺ لمانځ غونډه جوړه شوي وه. په دغه غونډه یاسیمینار کې حضرت صبغت الله مجددي اونورو ملایانو هم برخه درلوده. دا ښه خبره وه چې د داسې اشخاصو د علم، روحانیت، شخصیت او هڅو ستاینه او یادونه وشي، مګر هغه سالون یا د سیمینارځای داسې جوړسوي وو چې شاوخوا په څوړندو شویو عکسونو تیاره بت خانه ښکاریده، د لمانځه په وخت کې دومره ځای نه پیدا کیدی چې موږ پکښې لمونځ کړي وای، هر لورې ته عکسونه او رسمونه جوړ شوي وه، پردېګ سریرې د ډوډۍ خوړلو په وخت کې د حضرت صاحب د استقبال لپاره د ډوډۍ د میزونو سره ځوانې افغاني ښکلي نجوني یا ښځې درول شوي وې چې ځانونه یې هم د واده د شپې د ناوې غونډې جوړ کړي وه او د خوش آمدید او سلام په اچولو سره یې مراسم پر ځای کړل. زه هیڅکله په دې عقیده نه یم چې د افغانستان د خلکو فرهنگ دې داسې وي چې نامحرمې ځوانې ښځې دېګ د پردیو نامحرمو خلکو استقبال وکړي، دا نه غیرت دی، نه اسلامیت دی او نه د خلکو کلتور دی، کوم چې د کلتور وزارت یې نړۍ ته د افغانستان د کلتور په نامه ښیې. خو تر دې عجیبه لا داوه چې ناستو ملایانو د دې منکر په خلاف هیڅ ونه ویل او چوپه خوله وه.

دینه ورته ښه مثال پر ټلويزيون، وي سي آر، يا ډيش، کيبل، او انټرنېټ باندې د نړۍ د نورو کلتورونو فلمونه خپرېدل دی چې تر ډیره افغانان او افغاني ټولنه د فحاشۍ او اخلاقي فساد لوري ته سوقوي. په هغو کې د ښځو سره یاري یا اشنايې کول، د ښځو سره ګډه نڅا کول، د یو بل خولي سره رودل، یو بل په غیروکې سره نیول، په افغاني ټلويزيونو کې همداسې شيانو ته وده ورکول، نیمه عادی او برېښې تصویرونه ښکاره کول، د اخلاقي فساد لپاره جلبول، په ډيش او انټرنېټ کې خو هغه څه ته هم اجازه ورکول شوي ده چې له اسلام سره لاڅه بلکې له انسانیت سره هم ټکر لري، لکه برېښې تصویرونه، زنا، د یوې ښځې په څو تنو استعمالول، له حیواناتو سره بد فعلي کول، همجنسبازۍ او داسې نور ناوړه اعمال تر سره کول، ټول هغه څه دي چې مستقیماً د خلکو په تېره د ځوان قشر پر اخلاقو باندې منفي تاثیر غورځوي، د نارواوو سره یې مینه ډیروي، د بدو شيانو او کارونو سره عادي کيږي آن چې حرام او ناوړه کارونه بیا هغو ته د حرامو او ناجایزو په څیر نه معلومیږي، که څه هم ځینې چینلونه دا اعمال د ځینو عربې دولتونو او عربې الفاظو او عربې نرو او ښځو په څېره کې ښکاره کوي، څو داسې ناوړو دودونو ته یو اندازه اسلامي صیغه او بڼه ورکړي، چې موږ ټول په دې پوهیږو چې په ځینو عربي هیوادونو کې لکه مصر، لبنان، اردن او سوريه کې اخلاقي فساد او فحشا نهایت ته رسېدلي ده. هغه څه چې هلته کيږي یا تمثیلېږي کیدای شي په ځینو ناسلامي هیوادونو کې هم نه کيږي.

دا ټول هغه څه دي چې کلتوري اداره يې دودي او پرمختگ په لټه کي ده خو حقيقت دادی چې دا ټول زموږ کلتوري ارزښتونو ته زیان رسوي. داسي او دې ته ورته اعمال چې د لويديزوالو په مصرف او زیار د ځينو افغانی کړيو په مرسته د تمدن په نامه کيږي دين او کلتور ته يو سخت گوزار ورکول دي. يقين لرم چې افغانان دغسي اسلام ضد شيان کله هم نه شي زغملای، که څه هم فقر، مسکنت او بې وزلي په دغه هیواد کې اوج ته رسيدلي، خو بيا هم اسلام مسلمان ته ترهرڅه محترم دی، دا يقيني خبره ده چې اسلام او اوسنۍ غربي دموکراسۍ يو له بل سره ټکر کړی دی. که موږ اسلام ته په پوره غور سره ځير شو کولای شو په دې باندي ښه پوه سو چې اسلام يو چوکاټ او محور لري، حدود لري چې دا هرڅه د هغه چوکاټ په واسطه رامحدود شوي دي. دغه بې حده او بې سرحد دموکراسي د اسلام دغه حدود له منځه وړي. که څوک په دې عقیده وي چې بې حده او بې سرحد غربي دموکراسي به زموږ هیواد او خلکو ته ښيگڼي راوړي داسي خلک بايد تر ټولو وړاندي خپل ځانونه په اسلام پوه کړي چې د الله ﷻ په دغه اسلامي قانون کې څومره نيمگړتيا وجود لري چې هغه دي په غربي دموکراسي پوره کړای شي او دغه نظام په ټولنه کې له ټولنيز او اخلاقي پلوه څومره بدلون او پياوړتيا راوستلي ده؟ که څوک د دې کار توانيې ولري بايد موږ او نورو اسلام پالو ته هم قناعت ورکړي. مگر دا يقيني خبره ده چې دغه سوال ته هغوی داسي ځواب نشي موندلای چې خلکو ته قناعت ورکړي.

همدارنگه په بهر کي هغو نړيوالو لوبو ته چې د نړۍ نامسلمان وگړي پکښي گډون کوي او سيل او تماشا يې کوي، د افغانستان د ښځو ليرل او هلته د ښځو گډون کول، لوبه کول، بې سترې کول، يا د نړۍ د ښکلا په سيالۍ کې چې د نړۍ نجوني د ځان ښکارونې او لوڅونې لپاره پکښي گډون کوي، د هغو د بدن هره برخه د ښکلا د متخصصينو لخوا کتل کيږي، خو د ښکلا ټول صفات پکې ولټوي دا هغه څه دي چې په مطلقه توگه د اسلام او شريعت چوکاټ ماتوي او اسلام ته سپکاوی بلل کيږي. د دغسي ښځو بيرته هیواد ته د راستنيدو پر مهال په مطبوعاتو کې ښه استقبالول، رشد ورکول، ډول ډول امتيازات ورکول په ټولنه کي د يوه منکر او ناروا کار خپرول او عامول دي. داسې اعمال له افغاني فرهنگ او غيرت سره هيڅ سمون نه خوري، بلکي يوه متضاده برخه تشکيلوي.

څه مهال مخکي د ښځو يو پلاوي اروپا ته تللي وو چې هلته يې د فرانسې د ولسمشر او پارلمان د غړو سره لیده کاته کول. بي له دې چې د يوې ښځې سره دې خپل محرم ورسره وي او يا د هغو د ضرورت په هکله خبري وشي مطبوعاتو دا د افغانستان لپاره يو ښه پرمختگ وباله او ښه يې استقبال کړ. هر منکر ته رشد ورکول که د مصلحت په نامه وي او که د چا پر ضد وي، د مادياتو لپاره وي او که خدای مه کړه د نړۍ نامسلمانانو ته دا ښکاره کول وي چې دادی موږ هم د ښه استعداد او وړتيا له مخې د غربي دموکراسۍ پر لور د اسلام له چوکاټ څخه څو گامه در ووتلو او دا د دي سبب گڼي چې هغوی خوشحاله او راضي وساتي فکر نه کوم چې دغه هیوادته دي کومه گټه ولري. د دې پر ځای چې ملي کلتور ته گټه ورسوي تاوان کوي، د دې پر ځای چې سوله او ثبات راولي، نور هم حالت خرابوي.

په تېر ۱۳۸۶ کال د جوزا پر ۱۷ مه د کندهار ښار د ناحیو په ډیرو مسجدونو او د علمای کرامو پر کورونو باندې چاپي ووهل شوې، علمای کرام په نیمو شپوکي په بې عزتي سره له کورونو څخه وایستل شول، په مسجدونو کې میشت طالب العلمان ونيول شول، که څه هم حکومت د سلو تنو د نیولو مسرولیت ومانه، خو محلي وگړو د سلگونو علماوو د نیولو خبري کولي، داسې عمل یو منفور او ناوړه عمل دی چې دافغانستان پر کلتور باندې مستقیم یرغل بلل کیږي. که څه هم افغانستان د بلوسه گرو ترواک لاندې دی لږ وړاندې مو یادونه وکړه چې عالم په ټولنه کې هغه ستر شخصیت دی چې د هیواد هر وگړی د زیږیدلو له نېټې څخه بیا تر گوره ورسره تماس لري. په دنیا کي ورته احتیاج لري، حتی د عقیدې په لحاظ په آخرت کې هم د یوه شفیع په صفت ورته اړ دی، په جومات یا مسجد کې طالب العلم اوسیدل یا ساتل د ټولو آسیایي ملکونو د مسلمانانو کلتور، رسم او عنعنه ده. خلک په خپلو مسجدونو کې طالبان د الله د رضا، د خپلو بچیانو د دیني روزني او د محل د خیر او برکت لپاره په ډېره مینه او محبت سره ساتي. د خپلو اولادونو په رزق کې هغو ته برخه ورکوي او د خپلو کورونو په ډوډۍ یې ساتنه کوي، عزت یېگ د ځان عزت بولي او بې عزتي یېگ د ځان بې عزتي گڼي. په داسې اعمالو کې جرأت کول او د دغسې خلکو پر عزت تیری کول د ټولو خلکو پر عزت تېری او سپکاوي دی. زه فکر کوم چې له کلتوري پلوه داسې خطرناکو کړنو ته اقدام کول د گټي پر ځای څو چنده تاوانی دی.

هر کله چې د مسرولو اشخاصو تقاضوي او شهوات د اسلام د جایزو او روا څیزونو تر حده محدود نشي او د اسلامي حدودو دننه پر حرامو او حلالو صبر ونه کړي، هغوی بیا ډیرو خطرناکو کارونو ته زړه ښه کوي او ور ته لیواله وي. له بده مرغه دغه اشخاص یوازي او یوازي پر ځان حساب کوي، د ټولني د ټولو وگړو فکر ناقص بولي. داسې فکر کوي چې زما روا او ناروا مفکوره د خلکو لپاره گټمنه ده. دی داسي گڼي چې لکه څنگه چي له دې فکره سره دی اشنا دی، نو نور خلک هم اشنا دي. د داسي اشخاصو ځانځاني د دې سبب شي چې له ټولنې سره یې نه جبرانېدونکې ټکر راشي. د مثال په توگه یوه سړي له خپل هیواد څخه بهر ژوند کړي وي. هغه د بهرني کلتور تراغېز لاندې راغلي وي، آن چې په هغه کلتوري چاپېریال کي کوچنۍ لوی شوي وي، کله چې هغه خپل هیواد ته راستون شي، په خپل هیواد کي خپلوسپیرو اوزیږو خلکو ته گوري فکر کوي چې دا ټول خلک جاهلان دي، ناپوهان دي او د دنیا له تمدن څخه ناخبره دي. که څه هم دغه قوم گ له دېگ امله د ده درناوی کوي چې په بهر کې یې د تخصص او مهارت لپاره کوښښ کړی دی او هلته یې زده کړه کړې ده او په دې هیله وي چي خلک د ده له پوهي څخه استفاده وکړي، مگر له بده مرغه د هغه سره دا فکر ډیر لږ وي چې خپلو خلکو ته خدمت وکړي، بلکي د توقع خلاف غواړي په ټولنه کې غړې کلتور ته خدمت وکړي او خلک هغه ته سوق کړي او نور داسې بد رنگه څه ټولني ته راوړي چې بیایې جبران نه کیږي. دلته مي د یوه افغان ورور کیسه را یاده شوه چې د ښاغلی کرزي د حکومت د یوه مهم وزیر په کور کې د هغه د دوو سپیو مزدور وو. هغه راته داسې کیسه وکړه چې ښاغلي وزیر صاحب دوه بهرني سپي په خپل کور کې ساتلي وه. د هغو د ساتلو لپاره یې یوه مزدور ته یوولس زره (۱۱۰۰۰) افغانۍ معاش ورکاوه، یوه کیلو یې سري کړي یا پخي غوښي ورکولي او یو کیلو یې هم پاکتي شیدې ورباندې خوړلي. د هغو د معایني لپاره یې له یوه ډاکټر

سره د هغو د بيمې قرارداد هم کړی وو، خو دغه وزیر صاحب له دې کلتور سره سره، په داسې حال کې چې افغانان له لوړې کوچه سوه بيا هم افغاني علمي بهير ته جاهلان ويل او ځان يې يو موډرن او متمدن انسان گاڼه.

زما د فکر او نظر خلاصه داده چې د کلتور په ساتنه کې د ټولنې ساتنه راځي او د کلتور د پنگولو سره د ټولنې وړانې تړلې ده، د کلتور ساتنه او درناوی په هغه چاسره کېږي چې د کلتوري ارزښتونو په غېږ کې ستر شوی او روزل شوی وي او له خپلو دودونو سره بلد او ورسره عادت وي. د دې سره سره ورسره د زړه خواخوږي او درد ولري، په هغه چا باندې نه کېږي چې خپل اولس او خلک جاهلان بولي، که څه هم ظاهراً د خلکو د نفرت د نه پيدا کولو په خاطر کلتوري ارزښتونه تريوه وخته په پام کې نيسي. خو دا يوه موقته استفاده ده د زړه دکومي او دردمندانو خواخوږي نده، په داسې رمزونو کې چې څومره کوشش هم وشي بيا هم د زړه پټ راز يو وخت راڅرگندېږي. هغه مهال په اتفاقي ډول له کلتور سره ټکر پيدا کوي، داسې يو غربي کلتور پلوه شخص چې له منکراتو، زنا، شرابو، سود او نورو منهياتو سره بيخي بې احساسه شوی وي که څه هم د لوړو زده کړو درلودونکی وي کله چې وطن ته راځي د دې پر ځای چې د خپل ملت وگړي چې د گډ ژوند، عفت او عزت د زرگونو کلونو تاريخ لري جاهلان وبولي، علمای کرام چې له څوارلسو سوو کلونو راپه دې خوا يې د اسلام سپيڅلی دين ساتلی دی، وده يې ورکړي او مشري يې کړي جاهلان وبولي ښه به داوای چې لومړی يې خپل ځان مطالعه کړی وای، خپله کورنۍ يې مطالعه کړې وای چې ده خپله او د ده کورنۍ له اسلام او اسلامي کلتور سره څومره واټن او فاصله نيولې ده، او څومره له خپل ملي کلتور نه پردی شوی دی؟ چې د هغه په نتيجه کې يې عزت او کلتور ته څومره صدمه رسيدلي ده. ترکومه ځايه چې سړی د دغو غريبانو او خوارانو له حالت نه خبرېږي هغه مهال ويلای سو چې ځينو داسې کسانو خو هر څه له لاسه ورکړي، اسلامي کلتور څه چې د خپل کور واک، مېرمن، لور او زوی يې يو هم په اختيار کې نه وي، د خپل وطن راوستلو ته يې نه شي چمتو کولای. له منکراتو څخه يې نه شي منع کولای. په معروف سره يې نه شي امر کولای. کله چې يو سړی د خپل ځان او اولاد اداره نه شي کولای، د الله له بغاوت څخه ځان او کورنۍ نه سي ژغورلای زما په نظر هغه زموږ د هېواد په سنتي او اسلامي اداره کې خامخا پاته راځي، که څه هم د لوړو زده کړو او ځينو ښو تجربو درلودونکي وي.

جغرافیای اهمیت

افغانستان د تاریخونو په شهادت تردیره خپلواک هیواد پاته شوي دی ځکه چې د دغه هیواد خلکو د زرگونو کلونو په تاریخ کې د خپلي خپلواکۍ لپاره ځانونه د تیرو تورو څوکو ته ورکړي، د خپلواکۍ، پټ او عزت جنډه یې هسکه ساتلي ده. د هر مسقیم نړۍ خور استعمار داړي یېگ ورماتې کړې. هغو ته یې اجازه نده ورکړي چې د هغو شوم اهداف د هغو د داخلي پوچ مغزو لاس پوڅو گوډاګیانو په مرسته پردېگ سپیڅلي خاوره پلي شي، په دې اړه تیر تاریخونه په بشپړه توګه روښانه دي، آن په ۱۸۹۳ میلادي کال خو د افغانستان همدې اوسنیو خواخوږو، یعنی شیطان صفټو انګریزی واکمنو د برچې په څوکه د افغان د یو موټي قوم پر زړه د ډیورنډ په نامه ناولي اوکرغیرنه کرښه تیره کړه او په خپلو بې رحمو تیرو چرو یېگ د افغان یو زړه دوه ټوټي کړ، چې تر اوسه پورې یېگ لا د تاوتریخوالي له زوبلن پرهره وینې څاڅي. خو بیا هم افغانستان د سر ټیټول د ځان د عزت زیان وباله.

د سره نړۍ خور ښامار مستقیم او مخامخ یرغل مو د سر په سترګو ولید. زموږ له مجاهد ملت څخه یې هم ډیري محترمي څیري ترخاورو لاندې کړي، سرو سړي خورو او نړۍ خورو ځناورو تر دې وړاندېگ په خپل استکباري قوت سره د نړۍ د خوړلو اراده وکړه. پر دې بنسټ یې د منځنۍ آسیا ډیر اسلامي هیوادونه په بري او کامیابي سره تر ستوني تیر کړه، تیغ یې پروکینې او هضم یې کړه، مګر افغانانو په غښتلو موټو او د خپلو مبارکو وینو په بیه بیا هم خپل استقلال وگاټه، یوازي دانه چې افغانانو خپل استقلال وگاټه، بلکي د دوی د سر ښندنو په پایله کي د منځنۍ آسیا ټول هیوادونه له دغه استعمار څخه آزاد سول. ختيزي اروپا ته یې آزادي وروځنبل. د برلین تاریخي د ډوال ونږېد او د هند د سمندر څخه یې د سره سیلاب مخه ونيول، ټوله نړۍ یې د دوی له شره وژغورله، کمونستي گوډاګیو ته یې عفو وکړه. دا چې اوس د نړۍ خورو استعماري قوتونو په پالیسیو کې بدلون راغلي دی او د مستقیم استعمار پر ځای یېگ شاپرښا استعمار ته ترجیح ورکړېده، سیاسي تګلاره یېگ د بلی موخې په رنګ هماغه دودیز هدف ته متوجه کړي ده، دا یوه بدغوني ستونزه ده چې تودوشه یې زموږ تر هیواد پوري راوړسیدله.

دافغانستان لرغوني خاوره تردې لانور زیات د سیاسي جغرافیایي سترتوب او لومړیتوب اوږد تاریخ لري. دا سیمه د ختیځ او لویدیځ ترمنځ او په جنوب لویدیځ کې د هند د نیمي وچې خواته چې اوسنی پاکستان یېگ احاطه کړی د سوداګریو او کوچیدنو څلور لارې یا پل ګڼل شوی. ډیر یرغلګر تردې څلور لاري تیر شوي او خپل زور ازموینه یې کړي ده. فارسیان (دوه ځله)، یونانیان، عربي مسلمانان، ترکان، مغول، انډیزان او روسان دلته د بېلو بېلو مقاصدو د تر سره کولو لپاره راغلي دي. او بالاخره وروستی ځل بیا متحدو انګریزانو په یوه بل چوکاټ کې د یهودو د پلانونو سره سم خپل ناوړه مخ او د تعصبونو ډک ناولی سر راښکاره کړ، ډیر ځله افغانستان د یوي واکمنۍ د واکمنو لخوا د داسې ګوښه مورچل او سنگر حیثیت غوره کړی چې له هغه څخه د بلي واکمنۍ پر حدودو یرغل شوی یا کېږي،

ډير ځله دا د دوو امپراتوريو يا قوتونو تر منځ يوه بې ځښتنه ځمکه گڼل شوي چې پراختيا غوښتونکو گاونډيانو له سياسي ځلا څخه استفاده کړي چې د چا څومره اوڅه لاس ته ورغلی پر هغه يې خپته ايښې ده.

افغانستان اوس په هغه جغرافيايي موقعيت کې نډی پروت گچې پرون يې موقعيت درلود. د روس د گډې پولې پر ځای په شمال کې دري هيوادونه چې پخوانی اعتبار يې بايللي بيا رامنځته شول، چې عبارت دي له ترکمنستان، ازبکستان، او تاجکستان څخه. دغه هيوادونه د دغه هيواد د شرقي اوشمالي پولو سره نښتي دي. په بل طرف کې يې چين، نوی پاکستان او ايران پراته دي چې د دې هيواد د شرقي، غربي او جنوبي پولو سره نښتي دي. نن د افغانستان پخواني سياسي ارزښت اقتصادي مسایل او ارزښتونه راسپړلي دي چې په کې د منځنۍ آسيا نړيوال تجارت او د تيلو او گازو له سرچينو څخه گټه اخيستل دي. بډايې او ځواکمني واکمنۍ د سونگ موادو د ترلاسه کولو په هيله له هري وسيلې کار اخلي او ځانونه تر نورو وړاندې کوي. مظلوم او بي غاوره افغانان بيا د سر په ژغورنه پوري حيران دي چې چاته وژاړي، چاته فرياد وکړي، چيري ولاړشي او د چا لمن ونيسي. پخوا د ليري امپراتوريو ترمنځ چې لمني يې تر افغانستان پوري را اوږدې شوي وې، د رقابت خبري کيدلي، خو اوس د هغو د موجوديت سره سره د گاونډيو تربگنۍ گرمي شوي، سختي شوي او بالاخره يې وده موندلې ده. داسي فرض سوې او پتېيل سوې وه چې پخوانی افغانستان به چې تر ۱۸۹۳ م. کال وړاندې افغانستان وو تر کال ۱۹۹۳ م. کال وروسته بيرته هم هغه پخوانی افغانستان وي. د دغه هيواد بيل شوي قومونه به بيرته لکه بيل شوی المان يوله بل سره نښتي وای. خو له بده مرغه چې د دغې مفکورې پايښت پاته قوم هم په ناتارکي ښکيل کړ. آن د دغه اورتنش تر هغي بلي خواهم ورسيد. د هند، پاکستان تاريخي تاوتریخوالي په ستراتيژيکه توگه نور هم پر وچو بوټو تيل شيندلي، څو څوک پکښي لوگي شي او څوک ځانونه پري گرم کړي او خوند تري واخلي. دلته دري موضوعات د څيړني وړ دي، چې د سياسي او جغرافيايي پلوه موږ له ننگونو سره مخامخ کوي او د ډېر وخت راپدې خوامو ځمکنۍ بشپړتيا گواښي.

لومړۍ: ځمکنۍ بشپړتيا.

دويم: تجارتي ليوالتيا.

درېم: د تيلو، غازو او د نورو توکو زېرمو ته د زېرځواکونو رسېدل.

زموږ ځمکنۍ بشپړتيا ته هغه وخت خطر پيدا شو چې کله د انگرېزانو او روسانو ترمنځ د سيمي او واک د پراخولو لپاره رقابت او هڅې ښې گرمي وې. انرېزان چې پر ډيرو خپلواکو هيوادونو يې خپته اچولې وه او د هغه وخت او تاريخ تر ټولو ستر ځواک وو، په نولسمه پيړۍ کې د هند تر تودو اوبو پوري ورسيدل آن د افغانستان ځيني سيمي يې تر ستوني کښته کړي. په مليونونو انسانان يې ورک او تر خاورو لاندې کړل، روسانو چې د هند تودو اوبو ته يېک سترگي ختلي وي د افغانستان بل اړخ ته د مستۍ وزرونه تر پول، هغو به د افغانستان واکمنان د انگرېز يا پرنگي مقابلي ته هڅول، د مرستي وعدي به يې ورسره کولې، مگر د سختۍ په وخت کې به يې لاسونه ليري تر شا ونيول

او بې وسه افغانان به يې د انگریز د طوفان مخي ته یوازي پرېښودل. خو بیا هم انگریزان په دغه هیواد کې په ارامه پاته نشوه. د هغو سترو یرغلونو ته په زغرده جواب ورکول شو. د هغو هدف ته ښه راغلاست ونه ویل سو. افغانانو د خپلو وینو په بدل هغو ته ماته ورکړه. مگر له بده مرغه چې کله امیر عبدالرحمن خان په ۱۸۸۰ میلادي کال د انگریزانو په توافق او په شرائطو منلو سره د افغانستان گوداگی ډوله او خاین آمر پاتیري، هغه د مرییتوب ځینو توافقاتو ته زړه ښه کوي، د هیواد د زرگونو شهیدانو پرسرونو پښه ږدي او نورهم افغانستان د دښمنانو په دامونوکې ښکېلوي.

عبدالرحمن خان په لاندې موادو قرارداد لاسلیک کړی وو

لومړی: دا چې د هېواد دننه ماتې خوړلي انگریزان به دافغانستان له خاوري سالم هندوستان ته ستیږي. افغاني مجاهدین به په هغو باندې حملي نه کوي.

دویم: افغانستان به پرته له برتانوي استعمار څخه له بل هیڅ هیواد سره سیاسي اړیکي نشي ټینګولای.

دریم: لوی کندهار او د هغه مربوطات به د بل واکمن تر واک لاندې راځي.

څلورم: د جنوب ځیني هغه سیمي چې د اوسنۍ کرښي په هغه بله خواکي پرتي دي خپله د انگریزانو ترواک لاندې پاتیري.

پنځم: کوم تړون چې وړاندې له امیر محمد یعقوب خان سره د گندمک په نامه شوي دی د راتلونکي لپاره به د اعتبار وړ وي.

دا هغه بدمرغه موافقه وه چې افغانستان یې پر څو ټوټو باندې وېشلو ته برابرکړی وو، چې په هغه کې د افغانستان زړه کندهار هم شامل وو. خو کله چې انگریزانو د خپل پلان مطابق عملي قدم واخست له نیکه مرغه د لوی کندهار د میوند په سیمه کې د طالبانو له مذهبي مقاومت سره مخامخ شول او د درنو تلفاتو په ورکولو سره یې ماته وخوړه. که نه اوس به لوی کندهار هم د عبدالرحمن د موافقي پر اساس د افغانستان برخه نه وای. مگر د انگریزانو د ماتي سره سره بیا هم ځیني سیمي د انگریزانو ترواک لاندې پاتي شوي.

له وخت څخه په گټه اخستلو سره په ۱۸۸۴ میلادي کالکې روسانو د افغانستان په شمال ختیځو سیمو کې بریدونه پیل کړل، چې د هغو په نتیجه کې یې مرو او د پل خاتون سیمې لاندې کړې. د دویم ځل لپاره یې په ۱۸۸۵ کال یې ایماق، پنجده، اق تیپه، چمن بید او چشمه سلم په زور ونیول چې تر اوسه پوري دغه سیمي د افغانستان له واکه وتلي پاتي دي. همدارنگه انگریزانو په ۱۸۸۵ کې هژده ناو او د ایوبې پراخي سیمي او کاریزونه، په ۱۸۸۸ کې نمکسار

او د سيستان زياتي سيمي، په ۱۹۰۵ کې د هلمند د اوبو د سيستان دريمه برخه له افغانستان څخه بېله او ايران ته يې ورکړه، همدارنگه يېگ خپله د ډيورنډ د ناولي او ناروا تړون له مخي په ۱۸۹۳ کې پاته افغانستان پر منځ دوه ټوټي کړ، د ډيورنډ د کرني جنوب او جنوب شرقي ټولې سيمي يې په خپل قلمرو ورگډې کړي او اوسنی نيم افغانستان همداسې د جنجالونو پيټی پاتي شو.

تر څه لږ ارام وروسته بياهم د افغانستان او نوي پاکستان ترمنځ لانجي رواني وي. د پښتونستان خبره د ډيورنډ د کرني پر سر ناندري، مصارف او مشاجري تر حده تيري شوي. دا موضوع لاسره سوې نه وه چې د برتانيې يا انگرېزانو د وحشت زخموڼه جوړسې په ۱۳۵۷ لمريز کال سره پوځ او سره ښامار افغانستان ته غاړه اوږده کړه، داخلي مزدورانو ورسره مرسته وکړه. د لږ وخت لپاره يې د افغانستان پر ټوله خاوره منگولي ټينگي کړي، د کريمليڼ د پلان له مخي افغانستان د انحلال په صورت کې د شوروي اتحاد شپاړسم جمهوريت بلل شوي وو، افغاني ملحدو گوداگيانو چې په دې هکله د دوی په راوستلو کې مرسته کړي وه ديتته ډيرليواله وه، خوشحاله وه، انتظار يې کاوه چې د شوروي ملحدي اداري په عقیده کې ورگډ شي او افغانستان د شوروي اتحاد يوه برخه وگرځوي داچې په نتيجه کې يې څه بدرنگي دوی ته پېښه شوه او څه غميزه يې افغانستان ته راوړه، ډير مجاهدين او هيوادوال لا اوس هم ددغه حالت شاهدان دي.

له بده مرغه د روس ترماتي وروسته افغانستان يو ځل بيا د يوي لويې لوبې ډگر وگرځيد، پاکستان، ايران، ازبکستان، تاجکستان، هند، ترکيه اوروسان د لوبو په گټلو او بايللو کې ښکيل شوه. د ليري او نژدې پټو او ښکاره لاسونو ښکيلتيا يو ځل بيا د هيواد ځمکنۍ بشپړتيا او ملی وحدت ته گواښ شو، د دغه هيواد د اولسونو په منځ کي د ژبې، سيمي او قدرت لپاره بېلتون ته لمنه ته ووهله شوه، د لږکيو او ډيرکيو خبره جوړه شوه، ايتلافونه او اتحادونه تقويه کړل شول. په مستقيم ډول د ویش او تجزيې خبري د ميز سر ته راغلي، د راتلونکې افغانستان د تجزيې او ټوټه کيدو نقشي په بهرکې جوړي شوي، د مخکي پر ویش لا خبره سرته نه وه رسيدلي، چې يو ځل بيا د امير عبدالرحمن خان غوندې د قدرت د ساتلو لپاره د افغانستان پر ځمکنۍ بشپړتيا د سودا او پېر او پلور خبره توده شوه. له نيکه مرغه په کال ۱۹۹۴م. کي د طالبانو په ناڅاپي راتوکيدلو سره خبره پر بل مخ واوښته اود افغانستان له سياسي خلا څخه ناروا او ناوړه استفاده په ټپه ودرول شوه.

له بده مرغه چي په دغه پاڅون سره هم افغانستان ته کامله سوبه په برخه نشوه، د کفري نړۍ لخوا د ملگرو ملتونو په مرسته افغانستان کمالاً په انزوا کې واچول سو. اقتصادي او سياسي پرمختگونه په ټپه ودرول سوه، څو د پاکستان په مخلصانه مرسته افغانستان د ۲۰۰۱ کال په دسمبر کي يو ځل بيا د يهودو د پلان مطابق د متحدو انگرېزانو منگولو ته ولويد. سياسي او اقتصادي پرمختگونه د بهرنيو هيوادونو په منافعو پوري وتړل شول، د افغانانو د وژلو، توهينولو او بندې کولو هنگامه په يوه او بل نامه سره توده او گرمه روانه شوه او لاتراوسه دا هنگامه هماغسي گرمه روانه ده. افغانستان او افغانان دغشو تر تيرو څوکو تيرشول او تيريري. د کلستر او کروزو بمونه مولا اوس هم کلي اوکورونه

له بېخه باسي، هم مړه اوهم پړه بلل كېږو. هيڅوك مو فرياد او ژړاته غوږ نه نيسي. خپل د رمو سپي مو د پرديو ليوانو په خدمت كې راغلي دي، وژل كېږو موږ، خوند بل څوك تري اخلي. دا چې دا بي رحمه ميچنه به تركومه زموږ سرونه ميده كوې الله ته معلومه ده.

دويم تجارتي ليوالتيا:

لكه څنگه چې مو وړاندې يادونه وكړه داچې افغانستان د ختيځ، لويديځ، جنوب او شمال ترمنځ د اړيكو د ځمكني پيوستون څلور لاري يا په بله اصطلاح د پله حيثيت لري له همدې كبله د دغې سيمي اهميت د څلورو خواوو پر اقتصادي ارزښتونو باندې مثبت اثر غوځوي. همدارنگه د دغه هيواد بې ثباتي د څلور خواوو پر اقتصادي ارزښت ياتړاو منفي اثر غوځوي، لكه څنگه چې د دغه هيواد منفي او مثبت اثرات د ټولېگ سيمي لپاره ارزښت لري همدارنگه دا ارزښت څو برابره دافغانستان لپاره ارزښتمن جوتېدلای سي چې د اقتصادي او سياسي پلوه تري په پراخه پيمانه گټه اخستلای شي. په نړيواله توگه د تجارت پياوړي كيدل افغانستان د يوه ښه كريدټ څښتن كولاى شي او د دې پر ځاى چې د تل لپاره د گاونډيو محتاج اوسي او هميشه يېگ تر ژوبلي گوتي ونيسي برعكس اوښتلاى شي چې دا به د افغانستان لپاره په ملي استقلال او ځمكنۍ بشپړتيا، متقابل احترام او د كورنيو چارو په نه لاسوهنه كې مثبت رول ولري، له بلي خوا به نړيوالي تجارتي څانگي او دفترونه د افغانستان دننه فعاليت پيل كړي. له دې سره به افغاني تجاران په بين المللي معيار د اعتبار وړ وگرځي. د دې سره سره كيدلاى شي چې په تدريجي ډول افغانستان په نړۍ كې د بين المللي تجارتي مركز په توگه وپيژندل شي. همدارنگه كيدلاى شي گاونډي هيوادونه ورسره د پياوړي اقتصاد څښتنان شي او دا سيمه به يوه ارامه امينتي سيمه وگرځي.

سره د دې چې گاونډيان او نړۍ د دې خبري په دېگ اهميت ښه پوهېږي او په ارزښت يېگ ترموږ هم ښه خبر دي مگر ځيني اندېښني، انساني حرص او تمايلات پكښي شته چې د دېگ پرمختگ په وړاندي ستونزي راولاړوي ترڅو دغه كريدټ د افغانانو په برخه نشي. همدارنگه د افغانستان د استقلال پر سرلويه روانه وساتل شي.

افغانستان چې دامهال د وچي ځمكي كور دى اوبو ته د رسد او تجارت خپله مستقلة لاره نلري. له همدې كبله له نړيوالو تجارتي اسانتياووڅخه بې برخي پاته دى. دغه هيواد خپله اړتيا په لنډ بازار كې له پاكستان او ايران څخه پوره كوي، په لوى بازار كې هم په ترانزيتي توگه د دغو هيوادونو له بحري حريمه استفاده كوي. كه څه هم په دې تجارت، راکړه ورکړه، ټيکس او ترانسپورت كې به ټولي سيمي ته ښيگڼي په لاس ورځي، خو د گاونډيو ځيني ترينگلتيواوي هر وخت افغانستان په انحصار كې ساتل غواړي چې كله كله سياسي بوختيا هم د دغه پرمختگ سبب گرځي.

افغانستان لكه څنگه چې له ډيره وخته د كوم قوي سياسي قوت خاوند نه وو او نه اوس د يوه سياسي قوت وړتيا لري، نو له دې امله د ښه ماركيټ د اوږده احتياج تر تاثير لاندې راوړل كيدونكي هيواد پاته كېږي. له بلي خوا د

بهرنی مارکیټ په اصالت کې همیشہ ستونزي لري. زما په یاد دې چې د پاکستان حکومت زما د سفارت په وخت کې چې ۲۰۰۰ او ۲۰۰۱ میلادي کال په بر کې نیسي د وه ځلي پاکستان د افغانستان د سوداګرو پر ترانیزیتي مالونو بندیز ولگاوه، یو ځلي پر اوولس قلمه او بل ځل پر شل قلمه باندې دا عمل پلي شو چې په هغه کې تېلفون، ایرکنډیشن اونور برقي الات او اجناس شامل وه، ایران هم څو ځلي خپل بندرونه د تجارانو پر مخ وټړل د پاکستان او ایران د دې ناقانونه اعمالو په نتیجه کې د کراچي او بندرعباس په بندرونو کې افغانې سوداګروته د ۱۸۰۰ میلیونو امریکایي ډالرو په ارزښت تاوان ورسید. ځکه د هغو مالونه یا خراب او ډیمرچ سوه یا د وخت په تیریدو سره ایکسپایر شوه. سره د دې چې د بین المللي اصولو او قوانینو له مخي باید د داسې پېښو تاوان ورکول سوی وای باید کله هم د ګاونډی هیواد له جغرافیایي نیمګړتیاوو څخه استفاده ونه شي او تر ژوبلي ګوتې ونه نیول سي. د دې هیواد سره د ظلم نور ډېر موضوعات پېښ شوي دي. بیا ورته هیڅ التفات نه دی شوی. ایران هم د افغاني تجارانو پر مالونو څو څو ځله بندیز ولگاوه، څو څو ځله یې د افغانستان د روابزو په ترینګلتیا سره خپل سرحدونه په تپه وټړل چې په دې سره د خلکو مالونه یا خراب او یا بېخي ډېر تاواني سول. افغانستان په داسې کمزوری او ضعیف دریځ کې خپل اعتبار ته وده ورکوي چې له پېړیو راپه دې خوا د افغانستان په فرهنګي او کلتوري برخو کې د دغو ګاونډیو له سرچینو الهام اخلي، د سیالۍ اورقابت په ډګر کې بې له زوره له بل هر څه څخه بې برخي پاتیږي. د دغه هیواد تجارتي ارزښت بیا هم له سیاسي جغرافیې سره تړلی دی، چې ترډیره یې شنل اړین دي. دا چې اقتصادي کمزوري د ښوونې او روزنې او مسلکي روزنې په کچه کې کمښت راولي، منفي اثرات یې له ورايه تر سترګو کیږي. دغه منفي اثرات هېواد منفي لور ته تېل وهي. د تعلیم او اقتصاد په نیمګړتیا کې هیواد پر خپلو پښو ولاړنشي پاته کیدلای. تل باید په یوه ناوړین اخته اوسي په داسې حالت کې سیمي ته د جغرافیایي له کبله د خلکو لیوالتیا کمه وي چې تر ډیره یې اټکل کیږي، کوم چې د ګاونډیو د ترینګلتیاوو سبب هم ترډیره دا کېدلای، چې کله کله د پراخ قومي جوړښت په غیر کې د حقوقو او فرهنګ په څیر د تورو لمبو پیلوځي په جغرافیایي ارزښتونو کې استعمالیږي.

د تیلو او غازو شخوند اوس نورو خوړوته اړتیا لري عربې هېوادونو په تېره سعودي عربستان د ختيزي اروپا او امریکا لپاره ځانګړی اهمیت درلود. د دغو هېوادونو یا سیمي پر سر له تیرو دوو سو کلونو راپدې خوا سیاسي رقابتونه ډیرګرم شويدي، خو امریکا بیا هم د سعودي عربستان د تیلو پر زیرمو خپته اچولې وه. دورې ژوی غوندي یې نس په ډک کړ. تر ډیره یې تر ایران او عراق گ په ټیټه بیه د تیلو اخیستلو ښه استفاده کوله، کله چې په عراق او ایران کې د امریکا د غرور او غلطي پالیسی او د هغو وختونو د حکومتونو د بي وسۍ له امله د دوی پر ضد د استقلال په نامه انقلابونه اړین وبلل شول. همدا کار سرته ورسید، د ایران او عراق له تیلو څخه د نا امیدۍ په سبب امریکا له دغو هېوادونو سره طولاني دښمنۍ ته په یوه او بل نامه سره لمنه ووهله، آن تردې چې پر عراق باندې یې د مستقیم یرغل لاره پیدا کړه. د رېډره یې کړ. هرڅه یې ورتبا کړه. د بي اتفاقی تخم یې د تل لپاره پکښي وشیندی. خو د تیلو زیرمي یې ښه ورته تشي کړلې. مګر ایران لا اوس هم د انتظار په حالت کې اوسي. خو د ډیر استعمال او یا د ډیر وخت په تیریدو سره اوس داسې ښکاري چې د خلیج تیل د لویدیځ لپاره د صادراتو د نه پوره کولو اندېښني پیدا

کړي اویالوپرو نرخونو هغوی دواړخطایی سره لاس اوگریوان کړي آن چې دساینسپوهانو او د تیلو د ماهرینو په نظر له ۲۰۲۵ څخه تر ۲۰۳۰ زېږدیز کال پوري کیدای شي د خلیج تیل یوازي د خلیجې هېوادونو د اړتیا لپاره وکارول شي، او لویډیز ته به د صادراتو لپاره کافي نه وي. له همدې کبله باید د لویډیز د اړتیاوو لپاره نوي زیرمي وموندل شي همدا علت کیدلای شي د ختیزو او لویډیزو هېوادونو د تیلو د کمپنیو چټکتیا او لیوالتیا د قزاقستان، ترکمنستان او افغانستان خواته ګرندی کړي وي. د ترکمنستان د صادراتو نل لیکه چې د هند تر سمندره یې د تېریدلو لاره کتلې شوي د افغانستان پر سهیل ډډه لګوي. دغه نل لیکه په ترکمنستان کې (۱۲۰) کیلو متره، په افغانستان کې (۱۶۳۰) کیلو متره او په پاکستان کې (۱۷۰) کیلو متره غځېږي. له هم هغه ځایه بیا د بهرنيو د تم ځایونو یا ګودرونو څخه د هند پر لور حرکت کوي. افغانستان په دغه پروژه کې له ګازو څخه پر استفاده سربېره د ټیکس وړیا ګټې په لاس راوړي او د ګازو د صادراتو آسانتیاوي او وړتیاوي هم ترلاسه کوي او د دې باوجود د ترانسپورتي عراده جاتو په کار لوېدل، ساختماني بوختیاوي، د کارګرو لپاره د کار فرصتونه هم رامنځ ته کېږي چې د افغانستان په اقتصاد کې مهم رول لوبوي، خو دا پروژه د دغو ګټو سره سره د خنډ او ځنډ لپاره لاملونه هم لري، چې هغه هم د جغرافیایي سیاست سره کړی اوځنځیرونه تشکیلوي، هغه کمپنۍ چې په دغو زیرمو کې پانګونه غواړي د ډیر لوی نفوذ درلودونکي دي چې عمدتاً په لویو حکومتونو او په څارګرو ادارو کې اعتبار لري .

د تیلو او ګازو تجارت که څه هم په اروپا او امریکا کې د شخصي شرکتونو تر نامه لاندې مخته بیول کېږي، خو په حقیقت کې حکومتونه په مستقیم ډول په دغه کاراوبار کې رول ترسره کوي. هغه څه چې د کمپنیو مطلب دی د استخباراتو او څارګرو ادارو په مرسته ورته د حکومتونو لخوا لاره هوارېږي. د تیلو یا ګازو په نامه نه بلکې په یوه او بل نامه. په مستقیم او غیرمستقیم ډول سره، کیدلای شي چې مصارف یې مستقیم د کمپنیو لخوا ورکول کېږي. د دغو هیوادونو په لویو تجارتي کمپنیو کې سیاسي قوت او اغیز په کامله توګه مطرح دی چې د قوي سیاسي قوت ملاتړي په بریالیتوب سره مطلب ته نژدې کیدلای شي. همداسبب دی چې پوځي قوتونه هم د دې کار او ګټې لپاره خوځیدلي دي.

په دغه سیاسي لوبه کې داسې معلومیږي چې اوس هم ځینو کمپنیو چې سیاسي ملاتړ یې کمزوری وي ماته منلي وي که څه هم تر اوسه د دې کار پایله معلومه نده ، خو اوس هغه څه ډیر زیات مهم دي چې د پردې شاته د سیمې د هیوادونو پټې اندېښنې دي چې په درو مرموزو جالونو کې پټ غونډې نغښتي دي چې سپړل یې اسانه کارنه دی. زه غواړم په مختصر او بې تفسیره ډول هغه ته ځغلنده نظرواچوم کیدای شي نور څیړونکي ورباندې ترمانښه پوهیږي. لومړی: د تجارت انحصار چې په سیاسي فشار سره منځ ته راځي .

دویم: درغلې کول چې په اصل کې له سیاست سره تړاو لري.

درېم: مذهبي او کلتوري پرمختګ ته زیان رسول.

لومړۍ: په ټولو عربي هېوادونو کې په ځانگړې توگه په سعودي عربستان کې د تجارت د انحصار پر سر ډيري ناندريزي لوبې ترسره شوي، چې هر وخت د سياسي قوت څخه په استفادې د خلکو او شخصي تجارانو حقوق تر پنبو لاندې شوي، د ملت او حکومت ترمنځ بې اعتمادۍ او بې باوري پيدا شوې، د پردي شاته هغه څه روان دي چې نه يې حکومت اظهار کولای شي او نه يې خلک زغملای شي، مگر په ډيره چالاکۍ سره داسې کړنو ته د بغاوت يا شرارت ټکي اسانه الفاظ دي چې له قدرت او وخت نه پکې گټه او بده استفاده کيږي.

دويم: درغلي کول: کېدای سي داسې ډيري بېلگې تر لاسه شوي وي. هغه کمپنۍ چې د تيلو د قراردادونو ذمه واري لري اوس مهال د کمپنيو پر ټولو عايداتي منابعو کنټرول لري، د صادراتو پر وخت د کنټرول ميټرونه د هغو په اختيار کې وي، د صادراتو کچه نه حکومت او نه هم خلکو ته معلومېږي. همدا ډول د تيلو د صادراتو پيسې له هغه هېواد څخه د باندي په بهرنيو بانکونو کې تحويلېږي. ويل کيږي چې تر ډيره د دغو پيسو استعمال د حساب د واکمن په اختيار کې هم نه وي چې په عربي نړۍ کې د وروستيو تحولاتو د دې ثبوت لپاره په درځنونو اسناد را وسپړل.

همداسې د ځينو واکمنو په درغلۍ سره د هېواد د عامه عايداتو له پيسو څخه څه اندازه يا فيصدي د بډو(رشوت) په توگه شخصي حسابونو ته انتقالېږي، چې له همدې کبله د ځينو واکمنانو په بانکي حسابونو کې له هېواد څخه د باندي په ملياردونو ډالر يا په لسگونو مليارډونه ډالر جمع شوي وي. دغه زياتي پيسې چې بانکونه استفاده ځني کوي يوازي د دغه واکمن په حساب کې د هغه په نامه باندي وي. که چيري هغه وغواړي خپلې پيسې له دغوبانکونو څخه بل ځای ته انتقال کړي بيا هم بايد د هغه د مصرف او تاديگ لپاره لومړی پيشنهاد ورکړي. که دغه انتقال د هغو له نظر سره سمون درلود بيا به يو څه ورکوي او که يې سمون نه درلود بيا له حساب درلودونکي څخه د تحقيق امکان هم لرې چې د خپلو پيسو د لگښت پوره توضيحات ورکړي.

دريم: له ډيرو وختونو را په دې خوا په نړيواله کچه د غربي دموکراسۍ د پلي کولو هڅې روانې دي. غربي دموکراسي هغه نظام دی چې په حقيقت کې د مسلمانانو لپاره وژونکې زهرجنه دوا غوندي ده چې که يې د استعمال سره ډير احتياط ونه شي پخپله وژونکی يادرمل کاروونکي هم ورسره وژلای شي. دغه تقليد شوې دموکراسي هغه يوازينی نظام دی چې د مسلمانانو په لاسونو باندي د اسلام جرړې باسي او د خدای پر ځمکه باندي د خدای نظام ناکافي او د اجتماعي ژوند د اړتيا وو سره ټکر تعبير وي.

دغه بې جلوه دموکراسي داسي يو نظام دی چې د فحش او منکراتو په تدريجي تعميم سره د اسلام سره مقابله کوي. هم دارنگه د داسې دموکراسۍ عاموالی او اعتياد د ځينو مسلمانانو لپاره د ارتداد او د اسلام سره د نه ميني او فاصلي سبب گرځي. له ډيره وخته راپديخوا، د رسول الله ﷺ له زماني څخه تر اوس مهاله اسلام او مسلمانانو ته په يو او بل نامه سره د اسلام د مخ نيولو، بدنامولو، کمزوري کولو هڅې په زور، پيسو، تبليغ، شهوانيت او نورو وسيلو

سره رواني وي او يا رواني دي. په هغو کې تر ټولو لوی سازش چې مثبتې نتیجه یې ورکړې ده دغه ناولې نامقیده دموکراسي ده، چې د قومونو ملتونو او حکومتونو تر منځ د مذهبي درنو اختلافاتو سبب کېږي. په اوسني افغانستان او عراق کې د اشغال سبب هم په مسلمانانو کې د غربي دموکراسۍ د پلي کولو امتحاني دوره او کړکېچنه بېلگه ده چې د همدې هدف لپاره د ملتونو حکومتونه له منځه وړل کېږي، نظام او شتمنی له منځه ځي، پر کلتور، خاوره، نوامیسو باندې تیری کېږي، په لکونو انسانان په بمونو او باروتو وژل کېږي، زندانونو ته لیږل، توهینول خولاعادي خبره ده، خو د دې دموکراسۍ نتیجه هغه ناتار او غم شو چې جبیړه یې ناشونې بریښي او نه کېږي.

خلورم): د دغې صادرېدونکې دموکراسۍ غوښتونکي (غواړي چې دغه ډول ناولي دموکراسي په سعودی کې هم پلي کړي. دغه عناصر په ډیره بي صبری سره غواړي دغه هیواد ته چې د نړۍ د مسلمانانو مرکز دی د فحش او فساد لاره خلاصه کړي.

په ۱۹۹۰ میلادي کال کې د سعودي عربستان په هکله د غربي دموکراتانو سروی روانه وه، خو معلومه کړي چې څومره نفوس د غربي ناولي دموکراسۍ پلوي کوي، د سروی له مخي هغو څرگنده کړې وه چې په سل کې اويا فیصده خلک د سعودي د اوسني شاهي نظام سره مخالفت لري او ناراضه دي. نو د خلکو د حقوقو د ورکولو لپاره باید انتخابات وشي، مگر تر ډیره دا کار د سعودي د پخواني پاچا ملک فهد تر مرگه پوري وځنډول شو، ځکه چې هغه له امریکایي واکمنانو سره ډیرې نژدې اړیکې درلودې. د امریکایي واکمنانو گټه پدې کې وه چې باید د هغه له دغه ضعیفه حالت څخه چې کوما ته ورته حالت وو استفاده شوي وای.

په ۲۰۰۴ میلادي کال کې د دویم ځل لپاره بیاسروی وشوه. دویمه سروی ښيي چې د سعودی اوسیدونکي په سلو کې شپيته برخه د اسامه او د هغه د ورته نظر پلوي کوي. له همدی کبله دا سروی او په افغانستان او عراق کې د جنگونو او ترېگنیو له کبله وځنډیده خو بیا هم د دی پروژي د پر مخ بیولو لپاره پانگونه روانه ده. دا چې کله به هغوی خپل هدف ته رسیږي واللہ تعالی اعلم .

پنځم: غربي دموکراسۍ اخلاقي فساد ته دومره وده ورکوي لکه

د پسرلي باران چې ښیرازي مخکي او کرلي کښت ته وده ورکوي، د اسلام د بشپړ چوکاټ د ماتولو لپاره دا ترهرڅه موثر انتخاب دی چې د بشر او بیان د آزادۍ په نامه منکرات او شهواني فواحش په قانوني توگه مروج کیدلای شي. له بلي خوا د الهي احکامو حدود چې د زنا، شرابو، لواطت، تبرج او داسې نورو د مخنیوي لپاره وضع شوي په بشپړه توگه له منځه وړلای شي. د دې ترڅنگ د نورو غیر اسلامي ادیانو لپاره د فعالیت لاره هوارولای شي، څو مسلمانان د عزت، مال او نورو امتیازونو په ورکولو سره ارتداد ته وبلل شي، چي د یهودیت او نصرانیت او نورو ادیانو شعائر په اسلامي هېوادونو کي په تدریجي ډول خپاره شي. د بشري او انساني حدودو څخه پر هغه لوري پرمختگ وکړي چې د هغو داوړدي مبارزی ستر هدف دی.

څو ورځي وړاندې مي په يوه اخبار کې د يوه ځوان هلك كيسه ولوستله كوم چې د ايډز په ناولې ناروغي اخته سوي وو. هغه د خپل رنځ د ورپېښيدو علت روښانه كوي او وايي چې ده په هغو دوو نجونو باندې باور كړي وو چې ده ته يېگ اطمينان ورکړي وو چې گواکي هغوی له ده نه پرته د بل چا سره جنسي علاقه نه لري. هغه وايي ما هغو ته زړه ورنژدي کړ او بې دريغه مي له هغو سره زنا کول، خو کله چې زه په دغه مهلكه ناروغي اخته شوم هغه وخت راته معلومه شوه چې دغه دوي نجوني بدلمني او فاحشي نجوني وي. همدغه د دوی کاربار وو. نو ځکه ده پر دې ناوړه کار ارمان کاوه او پېښمانه وو. خو د ده دغي پېښمانۍ هغه ته هيڅ گټه نسوای رسولای.

په يوه بل اخبار کې مي څو مرکي د شرابو له معتادينو سره ولوستي چې هغوی څنگه په شرابو روږد شول، چيري شراب پيدا او وموندل شول او بالاخره اوس څه کيفيت ورته پېښ شوی وو. يو تن د عبدالهادي په نامه د خپل ځان کيسه روښانه کوي: د هغه په قول د ده پلار به هر وخت له ځانه سره يو بوتل راوړی. د هغه شربت به يې څښله، خو زه به يې د دغه بوتل څخه منع کولم. کله چې مي يوه ورځ په کور کې پلار او مور دواړه نه وه، ماله دغه غيابت څخه استفاده وکړه، هغه بوتل مې پيدا کړ او له هغه څخه مي څه شربت وڅښل، خو هغو شربتو زه دومره بې هوښه کړم چې په ځان باندې نه پوهېدم. کله چې پر هوښ راغلم په يوه کلينيك کې بستروم. زه تر روغتيا وروسته بيا د هغه بوتل په لټه کې شوم چې يو ځل بيا د هغو مزه وڅکم. هغه زياته وي چې ما به تردي وروسته هميشه خپل پلار څاره چې له کومه ځايه شراب اخلي او په څه ډول يې تر لاسه کوي او د چا سره کښيني؟ په هر صورت د وخت په تيريدو سره مي د شرابو د پلورلوگ ځای پيدا کړ او اوس دادی دغسي معتاديم. له دې څخه څرگنده سوه چي دده د روږديدو علت د ده د پلاراعتيا د وو.

يوه بل کابلي ځوان د يوي مرکې په جواب کې ويلي وه، چې د ده په قول طالبان ډير بد خلک وه. له موږ څخه يې آزادي سلب کړي وه، خو له کله څخه چي طالبان تللي دي د هغو د نظام په بدل کې د موکراسي راغلي او موږ ته خپل حق را کول شويدي. موږ اوس بشپړ آزاد يو د هيچا پروا نه لرو، زه اوس د خپلي انډيوالي يا گړل فرينډ سره پارک ته ځم. کله ناکله د هغي سره يو ځای پغمان، قرغي او د سالنگ لوري ته ځم، يو له بله مينه سره کوو، په ميلو کې خوند سره اخلو، ميلي او تماشي کوو. په دې توگه هغه په خپل دغه فاحش او منکر عمل خوښ وو.

داسي او دې ته ورته ډير شيان د اوسنۍ دموکراسۍ له امله په افتخار سره په مطبوعاتو کې ليدل کيږي چې هم خلکو ته پر فساد، فحشا او منکراتو جرړت ورکوي او هم ناخبره خلک ورسره روږديږي چې د داسي هر عمل سره مذهبي او ديني حيثيت ته تاوان رسيدلای شي. دلته چې اوس په خورا لوړه کچه د داسې قصدي اعمالو بيلگي ښکاره کيږي وړاندي وهم اوشک يقين ته رسوي چې په نتيجه کي له داسي عمل څخه يوه مغلقه او لا ینحله ستونزه جوړيږي.

دويم: دا چې په غربي نظامونو کې دموکراسۍ له هغه څه سره مطلق توپير موندلی دی چې په اوسنيو اسلامي هېوادونو کې نوي اوتازه راټوکيدلې ده. د بشر ازادې په منجمد انحصار کې راغلي، په انتخاباتو کې درغلي کېږي خلک په پيسو رانيول کېږي، هغه څوک چې د غرب د نظرياتو تاييد کوي د پيسو په زور او يا په کمو رايو سره بريالی کېدلای شي او هغه څوک چې د غربي نظرونو سره مخالفت لري يا په انتخاباتو کې حق نه ورکول کېږي يا که چاته حق هم ورکول شي، نو د هغه د برياليتوب چانس به ډير کم وي، دموکراسي چې د خپلو پالونکو لخوا د بشپړي ازادۍ په شعار سره بدرگه کېږي تر ډيره د غربي نظرياتو تابع ده. که ضرورت پيدا کېږي نو د معصومو انسانانو وژل او ترورول هم دهغو د تعريف له مخي د آزادۍ مانا لري او د هغو په اند يوه مباحه لاره بلل کېږي. اوس چې ناوړه او ناروا دموکراسي د غربي نظريې د پلي کولو لپاره د افغانانو د وينو په بهيدلو عملې کېږي، هره ورځ د دغه نظام د راوستلو لپاره په سلگونو مسلمانان وژل کېږي، په جوړو جوړو نور مسلمانان د وطن پرېښودلو ته مجبوره کېږي. د داسي امريکايي دموکراسۍ به څه مانا او څه به يي گټه وي؟؟

باندنۍ او کورني سياستونه او پاليسۍ

له بده مرغه ويلای سو چې د افغانستان کورني او بهرني سياستونه ډير وخت متضاد سياستونه وي. په ډيرو مواردو کې د تفریط او افراط سياستونه روښانه کوي. تر ډيره بهرنی سياست د افغانستان په اوږده تاريخ کې د مختلفو اشخاصو لخوا منحصر تاريخ لري، ځکه چې د بهرنيو مستکبرو امپراتوريو له مزاج سره په سترتوب کې د ليوالتيا او بشپړتيا په سبب د حریت چانس ډير کم لري، يو معتدل سياست چې د افغانستان د ټولو حقوقو رعايت په نظر کې ونيسي ډير کم تر سترگو کيدلای شي. که څه هم په لومړي او دويم نړيوال جنگ کې د افغانستان بهرني سياست پر عدل او انصاف ولاړ او مستقله پاليسي يې درلودله، مگر تر ډيره دغه دريځ په اعتدال پاتې نشو.

د دې کار يو عمده او لوی دليل د افغانانو بې حده او بې اندازې خوشباوري گڼلای شو چې هر وخت د افراط خوا تعقيبوي. کله چې يو افغان که څه هم د لوړو زده کړو او تجربو درلودونکی وي يا له لوی مسلک سره اشنا يا د افغانستان د يوه لوی پوست مسروليت لري. بدبختانه کله چې د بهرنيو هيوادونو په سياست کې ورښکيل شي له دومري خوشباوري څخه کار اخلي چې نژدې د يوه هيواد له رسمي پاليسۍ سره په ټکر کې را شي او که چيري د يوه بهرني هيواد په ښو روابطو کې ورځليږي نو د روابطو په وړاندې چې متقابل احترام دی د دوستۍ په وړاندې ډېر ښويږي ان تردې چې د يوه هيواد په ښو اړيکو کې خپل توازن له لاسه ورکړي. داسې بې اندازې خوشباوري او خوږتيا چې بالاخره يېگ د خوړلو سبب گرځي او گرځيدلي، داسې خوشباوري او خواخوږې چې د خپلو هيوادوالو د ارادو او هيلو پر خلاف د پرديو رضا لټوي، داسې خوشباوري او خوږتيا چې هغه دوست يېگ په دې لټه کې شي چې پر هيواد او خلکو يې د يرغل لاره هواره کړي. گ

که د افغانستان پر اوږده تاريخ ځغلنده نظر واچوو بياهم په نژدې تاريخونو کې د ليري تاريخونو بېلگې او تيروتي موندلای شو چې لا تر اوسه پوري زموږ هيواد او هيوادوال يوازي نه چې د تيروتنو جبران نشي کولای، بلکې تر اوسه پوري يې د قربانۍ هدف گرځيدلي دي د مثال په توگه انگرېزان د افغانستان تر پولو پوري په گړندي برياليتوب سره راوړسیدل د خلکو په وينو کې يې د خپل غرور بېړۍ د هدف تر ساحله په چټکتيا سره روانه وساتله، دلته د ملتونو اراده، د جهاد او استقامت په لوري ښه ننگونه وه چې دري ځلي يې د خپلي مبارکي ارادې په اظهارولو سره خپلواکي ونه بايلله، حکومت په بشپړه وفادارۍ د افغانستان د ځمکني بشپړتيا او استقلال په هيله په نه سترې کيدونکي توگه قرباني ورکړه. له خپل هيواده يې دفاع وکړه، په خپلو وعدو او وظائفو کې رشتيني پاته شول، انگرېزان يېگ د درنو تلفاتو په ورکولو سره مات او وشړل. شرميدلې يې له خپله هيواده وايستل. مگر بدبختانه د حکومت د بهرني سياست واکمنو د شهيدانو مبارکي ويني هدر او په اوبو لاهو کړي، په لږ رشوت او بډويېگ چې د هغه ۱۲ لکو تر ۱۴ لکو کلدرو پوري ورکول سوي دافغانانو په وينو گټلي افغانستان يې يوځل بيا د انگرېزانو په واک کې ورکړ، د

انگريزانو د ناوړو ارادو او قوي ښکار په دام کې ولوېدل، هر څه يې پر ځانونو ومنل هرڅه يې له لاسه ورکړل. ترڅو د محدود وخت لپاره د قدرت او فحاشۍ په هوس او نوش کې مست اوسي، شراب او کباب تر کومې تير کړي، له ډيرو او ښايستو ښځو خوند واخلي، په عياشۍ ژوند وکړي، د شهيدانو قرباني، د خلکو کلکه اراده، د کونډو او يتيمانو کړاوونه هير کړي.

دويم مثال د بېلگې په توگه د کمونستي ښامار په منگولو کې ښکېلتيا ده، کله چې امان الله د خپل پلار تر مرگ وروسته د افغانستان د استقلال د استرداد دعوه وکړه د هغه په دغه مېړانه سره افغانانو گڼله چې هغه د استقلال او خپلواکۍ په گټلو سره د دغه هيواد د خلکو او شهيدانو ارزو پوره کړه او نور يې گواکي افغانستان خپلواک هيواد کړ، له بده مرغه لږ وخت وروسته بياهم د مذهبې او کلتوري پلوه بې پروايۍ، غربي کلتور ته گړندی رجحان د خلکو د ارادو سپکاوي د هغه د قدرت تغير هم ورټول کړ. بهرنی سياست د خلکو له احساساتو سره په ټکر کې راغی، چې په تدريجي ډول يېک غميزو ته لاره پرانستل. د بهرنی سياست مانا او مفهوم څه دی؟ دلته د دغه سياست په کولوسره پنځه عمده څيزونه د بنسټونو په توگه په نظر کې نيول کېږي.

لومړی: د گاونډيو هيوادونو سره ښي اړيکي او متقابل احترام ،

دويم د بهرنيو ستونزو له معيارونو څخه پوهاوی او خبرتيا ده ترڅو ټول ملت وينی او باخبره وساتل شي.

درېم: د نړۍ د نوو او زړو انکشافاتو څخه په بشپړه توگه استفاده کول.

څلورم. په بهرنی سويه باندي د خپل هيواد د استقلال له ساتلو سره سره د کلتور او مذهب سالميت ته پوره پاملرنه.

پنځم: په بهرنيو هيوادونو کې د خپلو اتباعو د حقوقو دفاع او

د هغو د سر او مال ضمانت کول، داسي نور جزئيات چې په تجارت، قرارداد، تعليم او تربيه، کدري روزنه، قرضه او کمک، پوځي عسکري روزنه او لاس ته راوړنه ټول تر يوه قانوني چتر لاندې په هغو پنځه څيزونو کې همېرغي ده، دا او دې ته ورته سياست او پاليسي د هر هيواد لپاره اړينه ده چې پرې ملامتيا نشي ويل کيدلای، دلته دا خبره ډيره ضروري ده چې د هر بهرني تماس په ترڅ کې ټول کورني ملحوظات او ارزښتونه په پام کې ونيول شي تر ټولو ضروري داخلي همفکري اوننگونه ده چې ټوله هيواد له هغه سره په بدمرغي اوښتلای شي، په ټولو بهرنيو پاليسيو کې دومره احتياط پکار دی چې له هري کړني سره د اولس اراده په نظر کې ونيول شي ترڅو ښه پاکه لاره په وړاندي صفا وېرېښي هم هغه تگلاره عملي کړای شي مگر زموږ په بهرني سياست کې څو عمده مشکلات دی چې موږ يې هميشه قرباني گرځيدلي يو:

لومړی: ښوونه او روزنه

دويم: د بهرنيو سازمانونو رنگ او ډول

درېم: د هيواد دننه د بهرني کلتور وده

څلورم: د مسرولو اشخاصو خوشباوري

پنځم: د ښو اړيکو په خاطر له يوه بل هيواد سره په کلتوري شکل نارشتيني چلند .

لومړی: تعليم او تربيه تر ټولو مهم عنصر دی چې په هر وخت کې د هيواد او نوي نسل مستقبل ورباندې ولاړ وي او د ښه او سوکاله ژوند لپاره غوره پرمختګ ورباندې کيدلای شي، د تير څه په تعقيب د راتلونکي لاره ښه څارلای شي او دا تر ټولو ضروري ده چې د يوه ښه بنسټ سره نوي انکشاف بې خطره رامنځته شي، د تعليم او تربيه نښی ستونزي مو په لومړي څپرکې کې ذکر کړي. د يادوني وړده چې بهرني هيوادونو ته د زده کونکو د لېرلو ستونزه يوه عمده ستونزه ده دا ستونزه کيدای شي لائقو استاذانو يا د عصري او نوو تجهيزاتو د نشتوالي له کبله وي. د نويو تجهيزاتو په بشپړتيا سره د لوړو زدکړو د پوهنتونو نيمگړتيا بشپړه کولای شي دغه نيمگړتيا زده کونکو د اړتيا لاره پيدا کوي چې شاگردان يا زده کوونکي د لوړو زده کړو لپاره خپل هېواد ته د خدمت په موخه نورو هېوادونو ته په رسمي يا غير رسمي ډول استول کيږي چې د افغانستان اساسي ستونزي له همدې ځايه راولاړيږي. د وخت په تيريدو سره پارسوب پيدا کوي.

دغه ستونزي څو برخي لري. زه دلته غواړم د هغو دري برخي راوسپرم: لومړی هغه ځوان زده کونکی چې په اسلامي روزنه سره پوره نه وي روزل شوي هغه خالي ذهن وي په لږ وخت کې د خپل ځان لپاره د بل هېواد مفکوره او د ښوونکي عکس خپلوي زده کونکی په دغه تقليد سره له اسلامي مفکوري سره نور په واټن کې راځي.

دويم: زده کونکی تر ډيره د هغو مفکورو سره اشنايې پيدا کوي چې اسلام ورسره ټکر لري. هغه به د بهرنيو سازمانونو له مېلمستياوو څخه خوند اخلي بالاخره هيواد ته د راستنيدو سره سم يونا اشنا فکر ته کارپيل کوي. البته موږ د داسي ډيرو بيلگو شاهدان يو.

درېم: هغه زده کونکي چي د بهرني تعليم وس او توان نلري په خپل ځان کي د مايوسي او کمي احساس کوي که څه هم د هغه لياقت ترهغه بل ډير ښه وي.

د تعليم او تربيه جرړي (ريښي) خو لا تر هغه څه پوري ډيره ځانگړتيا لري چې د هغه هيواد د مفاداتو او کلتور وده په نظر کې ونيسي. په بهرنيو هيوادونو کې په لويه پيمانه د شتمنو کورنيو زده کوونکي روزل کيږي يا د لويو منصبونو د درلودونکو اولادونه وي، طبعاً د داسې اشخاصو اولادونه په سياسي زده کړو کې ډيره برخه اخلي يا د هغو پلرونه او ميندي هغو ته دغه انتخاب کوي يا د ميراث په ډول د هغوی ليوالتيا د سياست سره وي. په هرصورت کله چې په بهرنيو هيوادونو کې د بريالي سياست په لټه کې شي، نو د ټولو سازمانونو سياستونه مطالعه کوي. د هغو

ایډیالوژي یې په دماغ کې ځای نیسي، یا د کوربه هیواد له روان سیاست نه رنګ اخلي چې په همدې توګه د خپل مستقبل لپاره د خپلې خوښې انتخاب کوي،

د مثال په توګه که یو زده کوونکی په روسیه کې زده کړه کړي وي هغه د ځان او هیواد لپاره کمونستي ایډیالوژي انتخابوي، که چا په چین کې زده کړه کړي وي هغه د ځان او هیواد لپاره د کمونستي نظام بل ډول انتخابوي، که چا په اروپا یا په نورو لویدیزو هیوادونو کې زده کړه کړي وي هغه د ځان او هیواد لپاره پانګوالي، نړیوالې او کپیټالستي یا غربي دموکراسۍ انتخاب کړي وي او که چا په یوه اسلامي هیواد کې او په یوه اسلامي چاپیریال کې زده کړه کړي وي هغه بیا د ځان او هیواد لپاره اسلامي نظام انتخاب کړی وی چې د دغو مختلفو مفکورو بیلوالی یو لیدلای هم نه سي او ترکیب یې بیابیلې ستونزې لري.

دویم: د مسرولو اشخاصو نژدیوالی یا دوستي ده چې په ټاکلي ډول نتیجه له ځانه سره راوړي، خو د ناکافي تجربې او د کمې پوهنې له امله د هیواد د ټولو وګړو، کلتور او عنعناتو اهمیت یې له نظره غورځولی وي چې په همدې توګه د توپیر خوځنده بهیر لا پسي اوږدېږي.

د بهرني کلتور وده او پایښت، لکه څنګه چې مو وړاندي د هغه ارزښت په نظر کې نیولی دلته باید ووايو چې د نړۍ هر هیواد د خپل کلتور د ودې لپاره په نه ستړي کیدونکي توګه کار کوي په نورو هیوادونو کې خپل کلتور خپروي او هغه ته رشد ورکوي، خو له بده مرغه چې زموږ خپل کلتور د ځینو خپلو خلکو لپاره شرم او عار بلل کېږي. د دې پر ځای چې خپل کلتور رسم او رواج ته وده ورکول شي هغه شاته غورځوي. د دې دوه مثالونه زه د یوه شاهد په توګه په ګوتو کولای سم. یو دا چې ما خپل زوی مکتب ته د زده کړې لپاره په خپلو کلتوري او ملي جامو کې استاوه، خو د ښوونکي لخوا په څو ځله د اخطار په ډول ورته ویل شوي چې پتلون او نیکتایې د زده کوونکي لپاره اجباري کار دی. که نه نو له مکتب نه به یې اخراج کړي، دلته د کلتور پر ضد عمل کول په رسمي چوکاټ کې کېږي. د دې سره سره چې نیکتایې او پتلون اصلاً د هیڅ مسلمان او افغانانو اصلي کلتور ندی چې دومره ټینګار ورباندې وشي چې یو زده کوونکی یې له کبله د زده کړې له نعمت څخه محروم پاته شي دا خو لا بیل سوال دی چې افغانستان د مسلمانانو کور دی.

درېم: د اوسني جمهوري ریاست اداره امور ته یو چا د دندې غوښتنلیک ورکړي وو. هغه نفر ښه لیاقت درلود، په اقتصادي زده کړو کې یې ماسټري درلوده. د دې سره سره هغه ته ویل شوي وه چې دلته پتلون او غربي لباس اجباري دی، که نه نو د ده لپاره په افغاني کلتوري لباس کې ځای نشته. ځکه هغه سړي مسنونه ږیره اوسنې جامې اغوستي وې. دا د چارو په اداره کې د افغانستان د جمهوري ریاست لپاره مرکزي حیثیت لري.

داسې ډېر مثالونه شته چې د ږيري خريل، د بوغړي یا حجاب ليري کول او نور داسې غیر شرعي افعال پکښې حتمي بلل شوي دي. همدې ته ورته اعمال او افعال د بهرني کلتور برخه ده چې زموږ په هېواد کې زموږ کلتور ته صدمه

رسوي او له بهرني کلتور نه رنگ اخلي. له بده مرغه چې زموږ د غربي کلتور پلوي افغانان يې په نه ستړي کيدونکي او ناباللي چوپړ کې ځانونه په کلتوري نيواک کي اچوي.

د مسرولو اشخاصو خوشباوري: لکه څنگه چې مو مخکي د دې خوشباوري تفصيل د عامو افغانانو لپاره ياد کړ، همدا خوشباوري په افغاني خواصو کې هم سته چې ډير خطرناکه عواقب لري، د عامو خلکو خوشباوري تر چارواکو او مسرولو اشخاصو پوري محدوده او ليوالتيا يې هم دومره مهمه وه. مثلاً ظاهرشاه چې اوسني اساسي قانون ورته د ملت د بابا لقب ورکړی دی. د ده تر شخصيت پوري داوو چې ظاهرشاه پر ځمکه د خدای د رحمت سيوري دی يا دا چې هغه د اووه وليانو مرتبه لري. د هغه اطاعت فرض او مخالفت يې گناه ده، سره د دې چې هغه ته د ملت د بابا لقب هم ورکول شو مگر هغه د مرگ تر وخته پوري د الله جل جلاله فرض حج ته هم زړه ښه نه کړ.

د کابل په ښار کې يې تر مسجدونو سينماوو ته ښه خدمت کړی د هېواد تر نورو ودانيو يې د عياشۍ حوضونه د خپلي عياشۍ لپاره ډير جوړ کړي وه او په مساجدو کې لکه د پل خشتي په مرکزي جامع کي د اوداسه د اوبو انتظام هم نه وو داچې ده غريب خپله د لمانځه سره څومره ليوالتيا درلوده داده ذاتي مسروليت وو. همداسې نور مثالونه ډير سته. مگر د خواصو خوشباوري بيا داسې نده د هغو خوشباوري ډيري خطرناکي پايلې لري لکه د تره کي، کارمل او کرزې غوندې کړني چې هيواد او ټولنه يې له نه جبرانېدونکو ستونزو سره مخامخ کړه، بهرنيانو ته دومره ورنژدي شول چې د هيواد د يوه وگړي وژل ياپه تورو زندانونو کې د هغو اچول د هغو حق بولي. له مغورو، ظالمو، سرتېمبه وو او وژونکو بهرنيانو څخه د توقيف يا څيړنو حق هم د افغانانو په واک کې نسته. د دغو بې وارثو مظلومو افغانانو ويني ورته مباح گڼل شوي. دومره خوشباوري چې په هغه چا باندې باور وکړي چې څو ځله يې افغانستان له ورکاوې اوناوې سره مخامخ کړي او لوی افغانستان يې په کوچني کهول بدل کړی، دومره بياهم پر هغه چا باندې خوشباوره شي چې د افغانستان پر بدن يې د قصاب غوندې د پريکيدلو تيره چاره په لاس کې نيولې ده دومره خوشباوره شي چې د ديني او تاريخي دښمنانو لانور هم په هيواد کې زياتوالي او دايمي اډې غواړي، دومره خوشباوري چې د الله ﷻ له لاري پرته غواړي پر بله لاره ثواب ته ځان ورسوي، هسي خوشباوري چې ناروا وو ته په اسلامي ټولنه کې قانوني بڼه ورکړي، داسې خوشباوري چې د خپلو خلکو ارادې په نظر کې ونه نيسي د پرديو ارادو ته د لومړيتوب حق ورکوي.

پنځم: د ښو اړيکو په خاطر له يو بل هيواد سره په کلتوري بڼه نا رشتين چلند کول:

د دې اړيکو بيلگي اوس هم ډيري دي او ډيري وړاندي تيري شويدي چې ډير پراخ تفصيل ته اړتيا لري، زه دلته د لږو بيلگو په په راوړلو اکتفا کوم، دلته په ناسمه توگه بهرنيان تشويقول او هغو ته اطمینان ورکول يوه غولونه ده، چې خپل هيواد پکښي راښکيل کړي او يا دا چې د ملت د وگړو له اعتماد څخه ناوړه استفاده او يا معامله کول چې د ملت وگړي ترې ناخبره اوسي، د مثال په توگه له بهرنيانو سره تړون کول، خپلي خاوري ته راوستل، يا رابلل د هغو

په جزئیاتو هیوادوال نه پوهول، یو ناسم او نارښتین عمل دی. یا دا چې بهرني یرغلگر تشویقول هغو ته اطمینان ورکول چې د هیواد وگړي د دوی د راتگ خنډ نه گرځي. یا دا چې د دغه هیواد اوسیدونکې ورباندې خوشحالیږي. یا دا چې ټول هیوادوال د دوی د راتگ غوښتونکي دي، دا هم یوه ناسمه او نارښتینې کړنه ده چې په نتیجه کې د ملت ارادې ته په ډیره سپکه او بې احترامۍ کتل کیږي، د خلکو عزت او کلتور پکښې پایمالیږي یا دا چې خلکو ته په دې سره اطمینان ورکول چې گواکې بهرنيان د دوي د ارادي، مذهب او کلتور درناوی کوي، دلته د یوه مستامن په صفت اوسېږي، د هیواد په کورنیو او بهرنیو کړنو او پالیسیو کې لاسوهنه او مداخله نه کوي، یوازي د هېواد د اساسي قانون په چوکاټ کې د حکومت په چارو کې ورسره مرسته کوي، د حکومت پریکړو او د اولس ارادې ته په بشپړه توگه احترام کوي، په اصطلاح د افغانستان د اساسي قانون په چوکاټ کې عمل کوي، داهم یو ناسم او نارښتین عمل دی چې د شبهاتو او شکونو په تولید کې ښه زیات والی راولي، یا دا چې په اقتصادي او پوځي تړونونو کې د انحصار په شکل درغلي کوي یا داچې خپل ولس تري ناخبره ساتي یا دا چې قرضي او پورونه همداراز مرستې اوکومکونه دهېواد د ابادۍ په نوم اخلي بیا هغه پر نورو بې درکه مدارکو لگوي او بار او حساب یې پر اولس اچوي. دا هغه څه دي چې په حقیقت کې ناسمي او نارښتینې کړنې بلل کیږي. د دې یوه بله نژدې بېلگه د کمونستانو ناروا پالیسۍ وي چې پخواني شوروي اتحادته په خورالوره کچه خوشباوري وه، کمونستان چې شمېر یې تر ۱۵۰۰۰ پوري رسیدلي وو په نابیره توگه په ۱۳۵۷ کال د ثور پر اوومه د کودتا په ډول قدرت ته ورسیدل دا چې څومره وخت دغه چرگونې د افغانستان په غیر کې د بل په ایډیالوژي ستر شویوه هغه به تاریخ ته پریږدو، دلته به ددغي کودتا منفي ټکو ته ورشو.

لومړۍ داچې کمونستانو په داسي وخت کې کودتا وکړه چې هیواد نسبتا د پرمختگ پر لورې گامونه اوچت کړي وه. په اقتصادي لحاظ د دغه هیواد په تاریخ کې ډیر ښه پلانونه جوړسوي وه هیواد او هیوادوالو په سوله او سوکالۍ کې ژوندکاوه همدواخت د افغانستان د خپلواکۍ بیرغ ښه رپانده وو. که څه هم هغه وخت په نظام کې ډیري نیمگړتیاوي موجودوي وې او د هغو اصلاح پکارووه. ځکه په نظام کې هغه ایډیالوژۍ ننوتلي وې چې د ځینو خلکو یاشخصیتونو احساسات یې راپارولي وه. دغه نیمگړتیاوي په اسلامي افکارو باندې پوره کیدلای شوې، خو په یوه کفري او غیراسلامي نظریه او فکر سره د نظام راپرځول یوه لویه فاجعه او نه جبرانیدونکې جرم وو چې په هیڅ توگه د دغي خونړۍ او ناروا کودتا ضرورت نه وو.

کمونستانو د خپلې واکمنۍ د ساتنې لپاره له پخواني شوروي اتحاد څخه د مداخلې غوښتنه وکړه چې د دوی رپریدلي او کړیدلي پښي د هغو په مټو ټینګي کړي، څو د دوی قدرت ته بقا ورکړي او د افغانستان د مسلمان ولس د پاڅون سره خپلي ناروا دښمنۍ ته پیاوړتیا ورکړي. دلته کمونستانو دوه څیزونه چې بیخي ډیر مهم وه له نظره غورځولي وه: لومړی د مذهبي علمای کرامو او مذهبي چارو اهمیت او ارزښت وو دویم د ملت د وگړو اراده: ځکه هر واکمن ته پکار ده چې تر ټولو وړاندې د خپلو خلکو اراده په نظر کې ونيسي او د هغو سره د ډیرو لویو او

مهمو اقداماتو په اړه سلا مشوره وکړي او د هیواد د سترو لارښوونکو هم فکري او همکاري را جلب کړي او د هغو نظرونه په غور سره مطالعه کړي. خو کمونستانو د دې پروا ونکړه او په ډیره بې پروایی سره یې د مذهب او د خلکو د ارادې سپکاوی وکړ.

افغاني کمونستانو په دوو ناسمو او نارښتینو ټکو بهرني یرغلگر وغولول، لومړی د کمونستۍ بدمرغ نظام سره د افغانستان د وگړو مینه اولیوالتیا. دویم: د هغو د راتگ په اړه د افغانستان د خلکو د اکثریت توافق. د مثال په توگه هغو کریمیلین او برژنیف ته ډاډ ورکړی وو چې د افغانستان خلک له کمونستي نظام سره مخالفت نه لري. خلک ټوله د شاهي کورنۍ له انحصار څخه تنگ شوي دي، په ځانگړې توگه بي وزلي او غریبه طبقه خلک لکه بزگر، کوچیان او داسي نوري کورنۍ. د همدغو څو گوداگیو په مرسته د کمونستي نظام د ټینګولو لپاره د پخواني شوروي اتحاد زورځواکو سرو لښکرو په ډیره بي رحمۍ پر افغانستان باندې یرغل وکړ. د دغو ناولو اشخاصو مفکوره په دغه یرغل کې مهم او مثبت رول درلود. د دې پوچ مغزو په نظر له یوه نه ماتیدونکي ځواک سره زیاته مرسته کول د افغانانو هیله ده او ډیر افغانان د شوروي اتحاد د سرو پوځونو له راتگ سره مخالفت نه لري. په همداسې بلنه کې ناسم او نارښتین ویلو عمل وشو ځکه نو د سرو لښکرو راتگ او د هغو یرغل په دغه اسلامي اوسني هیواد کې ښه استقبال نه شو او نه خلکو ته د قبول وړ عمل وو چې کمونستانو پري اقدام وکړ چې په نتیجه کې هم دوی او هم سري نړۍ خوري لښکري په غم واوښتي. استکباري قوت یې ټوټه ټوټه سو. په شرمونووشرمیدل زموږ ښکلی افغانستان یې هم د ویرونو او غمونو په سیلابونو لاهو کړ.

دویم مثال د افغانستان د اسلامي امارت دوره ده. د افغانستان اسلامي امارت د افغانانو لخوا ښه استقبال شو، پیاوړی شو او سترتوب ته ورسید، که څه هم واکمن د ناسم او نارښتین بهیر مصداق نشي کیدلای، خو په بهرنۍ سیاست کې یې نیمگړتیا ډیره وه. په عامه توگه خوشباوري چې په ټولو افغانانو کې ډیره ده، په دغه نظام کې هم د صداقت باوجود ډیره وه، چې هغه د یوه لوی مشکل سبب وگرځیده. دلته دوه لوی عاملونه باید تر څیړني لاندې ونیسو. لومړۍ خوشباوري د اسامه بن لادن او د هغه د شبکې (نیټ ورک) په هکله وه. دویم د گاونډي هیواد پاکستان او نورو مسلمانانو په هکله. اسامه بن لادن که څه هم د رباني صاحب د حکومت په وخت کې افغانستان ته رادعوت سوي او راغلی وو، خو طالبانو ته یېک د ورنژدي کیدو پر وخت یو ښه باوري ټاټوبی خپل کړ. ښه کوربه ورته په خپل کور کې د میلمه پالني ټټر پرانستې، که څه هم اسامه مجاهد مسلمان او د افغانستان د خلکو میلمه وو؛ خو تر ډیره یې د افغانستان د خلکو، په تیره د اسلامي امارت د محترم زعيم له خوشباورۍ او خوا خوړۍ څخه استفاده وکړه.

پاکستان که څه هم د افغانانو لپاره د هجرت د دویم کور مانا درلوده، په سخت مشکل او ډیر بد حالت کې یې د هغو لاس نیوی کړی وو، خو بیا هم پر افغانستان باندي د انحصار په لټه کې وو. پاکستان نه غوښتل چې افغانستان د یوه معتدل سیاست په رڼا کې له نړۍ سره سترگي وجنګوي. پاکستان په ډیر زیات زیار سره هڅه کوله چې د

افغانستان اسلامي امارت اړیکې د نوري نړۍ سره د پاکستان له لارې ترسره سي. په همدغه چوکاټ کې یې له افغانستان سره دوستي او همکاري دواړه ښودل. افغانستان هم د گاونډي او اسلامي هیواد په توگه تر ډیره ورباندې ښه باور درلود. دویم مذهبي علمای کرامو او نورو تنظیمونو چې په افغاني معتدل نظام کې یې د سر ننه ایستلو هڅې کولې، په افغانستان کې هغه څه غوښتل چې په پاکستان کې یېک نه غوښتل او یا ورسره دومره حساسیت نه ښيي. چې د غه ډول پالیسیو هم د افغانستان په وړاندې د ډیرې خوشباوري انگیرنه درلودله. له بلې خوا د پاکستان هغه حکومت چې د مشرف خبیث په مشري یې د افغانستان د اسلامي امارت د له منځه وړلو لپاره د مسلمانانو په ورکړه او خرڅولو هم صرفه ونکړه، د پاکستان حکومت خپلې اډې د افغانانو او افغانستان پر ضد د امریکا په واک کې ورکړې. په حسن ابدال، تربیله ډیم، جیکب آباد او ډالبندين کې یې هوايي فضا د هغو په اختیار کې ورکړه ان تر دې لیکلو پورې چې په ۲۰۱۰ کې بشپړه سوه د امریکایانو ټول بمونه، ټانکونه، گولۍ او د وژلو او ژوبلولو نور څه هم د پاکستان له لارې افغانستان ته د مسلمانانو د وژلو لپاره راځي چې تر اوسه پکښې تر یو سل او دېرش زره کسان په همدغو موادو په شهادت رسیدلي دي. داچې څومره کورونه او کلي وران سوي دي دا لا بېله خبره ده. هر هغه څه یې وکړه چې مسلمان افغانان ووژني، هیواد یې خراب شي، خلک یې بې عزته شي بیا هم ورباندې د یوې ذري اعتماد کول دخوشباوري مانا در لوده؟؟.

دریم مثال د غربي دموکراسۍ روان دوردي.

د اوسنۍ غربي دموکراسۍ په ځواکمني کې هم د ناسم او نارښتین سلوک اعمال لیدل کېږي. د لته هم ډېري ډېري منفوري بېلگې ترسترگو کېږي. غواړم څو بېلگې د مثال په توگه راوسپړم: لومړی د دموکراسۍ سره د خلکو مذهبي او ملي لیوالتیا او مناسب وخت. دویم له بهرنیو یرغلگرو قواوو سره د خلکو توافق. دریم بهرنۍ نړۍ ته د باور اطمینان او د ستونزو له منځه تلل.

لومړی: دابه څومره حقیقت وې چې د افغانستان هغه ولس چې

د اسلامي سپېڅلي شریعت او اسماني نظام په هیله یې په میلیونونو انسانان او ښکلي ځوانان قرباني ورکړيدي، هجرت یې کړي او د خپل ښکلی هېواد ټولي شتمنۍ یې قرباني کړي، موافق وې چې د هغو د ټولو هیلو پر خلاف غربي ډول دموکراسي پلي شي، که څه هم افغانان له مشروع ازادی سره تاریخي لیوالتیا لري، خو د اسلام د سپېڅلي مذهب په وړاندې هیڅ ډول قانون ته لیواله نه دي. اوس به د دموکراسۍ نظام ته راشو. که په ښه غور سره وکتل شي چې د اسلام چوکاټ د احاطي په توگه درزمن اوداغي نشي نو بیا هرڅه مباح دي هیڅ مشکل نشته چې د مباحاتو پر پرانستې لاره ځانته لاسته راوړنه ولري، خو که د دې په خلاف کاروشي نو بیا به بدبختي رابڅښي، هر هغه نظام چې امنیت پکښې تامینېږي، د خلکو حقوق پکښې ساتل کېږي، شرعي نیمگړتیا ونلري، په اصولو کې له اسلام سره ټکر ونلري هغه ته شرعي صېغه ورکول کېږي. که د دموکراسۍ ماناداوي چې حکومت د ولس په عامه

انتخاب سره وټاکل شي هم دا قانون په اسلام کې د ډیره اوږده مهاله پلي شويدي، خلفای راشدين رضوان الله تعالى عليهم اجمعين د صحابه کرامو رضوان الله عليهم اجمعين په انتخاب سره د اسلام د لوی خلافت دندې ترلاسه کړيدي. مگر ښکاره فرق يې دا دی چې د غرا محمدی شریعت سره به د بدعت او یا مذهبي او منکر ښکارندوی نه وي. اسلام په حقیقت کې د نصرانیت او يهودیت له ادیانو سره توپیر لري. ځکه په تورات او انجیل کې له احکامو او ابلاغو پرته د یوه حکومتی نظام قانون وجود نلري، نو له همدې کبله په غربې نړۍ کې حکومت او مذهب بېل ساتل شوي، مگر اسلام د انسانانو اجتماعي او شخصي ژوند ټول احاطه کړي او د ژوند د ټولو چارو لپاره که حکومت وي او که تجارت، دعوی وي که د بشر حقوق کافي تگلاره لري. نو په داسې شرائطو او امتیازاتو کې د دې ضرورت نشته او نه هم مذهبي علمای کرام د دې اجازه ورکوي چې د سیکولر نظام په ډول حکومت او مذهب بېل وساتل شي.

بیا هم راځو امریکايي تقلید ته.

دغه امریکايي میتود یا دموکراسي په هېواد کې په داسې نوم معرفي شوه، چې گواکې د هرچا حق، د بشر حق، مذهبي حق، کلتوري حق، د ښځې او نر حق پکښې خوندي ساتل شويدي، په نهایت شکل سره به د عدل او انصاف فیصلي کېږي، هیواد ته به امنیت راځي، پر هیچا به ظلم او تیری نه کېږي. بهرني یرغلگروقتونه به له خلکو سره د افغانستان په ابادۍ کې مرسته کوي، مذهبې او کلتوري عنعناتو ته به پوره درناوی کوي، خو دغه ژمني د عمل په ډگر کې هیڅ پلي نه شوي. دلته بیا هم د ناسم او نارښتیا ویلو عمل شوی دی. البته دا د دې لپاره چې بهرنيان دېته لیواله شي چې افغانستان د اسلام ضدغربي دموکراسۍ لپاره په لیوالتیاسره اماده کي لري او یا دا چې خلکو ته په بې مفهومه تبلیغ ذهنیت ورکول شوي چې دغه دودیزه غربي دموکراسي له اسلامي او ملي کلتور سره هیڅ تضاد نه لري. یو بل علت داهم کېدلای سي چې له بهرنیو یرغلگرو قوتونو سره له ډیره وخته د افغانانو حساسیت موجود دی او موجود به وي همدارنگه زاړه زخمونه لاهم تراوسه د وینو بوی ورکوي. په داسي شرائطو کې بهرنی یرغلگر تشویقول چې گواکي د هیواد اکثریت وگړي دوی ته خوشبین او لیواله دي او هیچا ته به اجازه ور نه کړي چې د بهرنیو یرغلگرو په وړاندې لاس، پښه او خوله وخوځوي، داهم د نه رښتیا او ناسمو ویلو ناکامه پالیسي وه چې د ملت د ارادې په مخالفت کې لټول شوي وه. اړینه ده چې دلته دا متل هم وویل شي (زورغونډۍ هواره وي).

یو بل کار چې اوس تازه کمپاین ورته پیل سوی دی هغه د امریکا د وینو خوړونکو یرغلگرو دایمي ادې دي، څنگه چې دا اوسنی قدرت د بهرنیو کمپنیو او انجогانو د پخوانیو کارمندانو او شمالي ټلوالې سره دي چې اکثریت بهرني تابعیتونه لري غواړي د دغه قدرت د ساتلو او بقا لپاره د امریکا د یرغلگرو د دایمي پاته کېدو لپاره کمپاین وکړي. مطبوعات چې تر ډېره د غریبانو په پند او پیسو چلیږي هم دې خبرې ته داسي کسان د تبصرو لپاره را غواړي چې همدغه نظریات تایید کړي داسي هم امکان لري چې د لویي جرگې په نامه یو څو معلوم کسان د بدو او پیسو په زور راوړي او د ملت د نماینده گانو نوم ورکړي او دغه ناروا پروژو ورباندې پاس کړي او بیا د امریکایانو دایمي

اډوته چي د دايمي ستونزي په معنا دي قانوني بڼه ورکړي. دا هم د ناسمو کړنو او ويلو ناکامه پروسې دي چي د خلکو په اوسنيو شرايطو کي موږ د خلکو هيڅ واقعي نماينده گان نه لرو ، نه په پارلمان کي ، نه په جرگه کي ، نه په کابينه کي او نه هم جمهور رئيس د خلکو واقعي نماينده دی. ځکه چي هيواد عملاً اشغال دی . هر څه د يرغلگرو په خوښه اوږي او را اوږي. جمهور رئيس غريب د ناوسۍ له امله په عام محضر کي ژاړي . په هيواد کي سراسري جنگ روان دی د خلکو او حکومت تر منځ فاصله د مخکي او آسمان غوندي ده. نو څنگه ممکنه ده چي د هيواد په نماينده گي د چا سره قرارداد وکړي . ښه به داوي چي همدا اوس يوازي په ورځنيو کارونو او اړتياوو باندي اکتفا وکړي او د داسي طولاني او اوږدو قراردادونو څخه ځان وساتي کوم چي د افغانستان د مستقبل سره تړلي دي تر څو په افغانستان کي پوره امن او رشتيانی او حقيقي نماينده حکومت راځي.

کورنی سیاست

د افغانستان کورنی سیاست له ډېرو اوږدو زمانو څخه ترینګلتیا او پیچلتیا لري او په تحمل باندې نه ولاړه پالیسي د دغه ترینګلتیا کلکه جرړه ده. د انحصار او میراث یا په قومي توپیرونو کې ځان ځاني لټول شوي، د ډیرو رکنونو په مجاز کې پایښت په ناسم او نارشتین شکل سره شوي دی دلته هم ډیر څیزونه علتونه او بیلګې لیدل کیږي چې د دغو پیچلتیاوواسباب جوړوي، مګر زه هغه نکتي څپرل غواړم چې زما فکريې زما د لنډ عمر په لړ کې ادراک کړیدی. هغه اته علتونه دي چې مایې تر ډیره په څیرنه کې لاس ته راوړنه او بریا موندلې ده.

لومړی د قدرت انحصار، دویم د تحمل کمښت، دریم د ضوابطو پر ځای روابطو ته ترجیح ورکول، څلورم تعصب ته وده ورکول، پنځم اداري نیمګړتیا، شپږم د اشخاصو په رجحان سره بهرنی سیاست، اووم د قدرت د ټینګښت لپاره د اشخاصو ضایع کول، اتم د قضایې قوي نه ناپیلتوب.

په قدرت کې انحصار یا د قدرت انحصار په افغانستان کې یو عمده علت دی چې تل یې د خلکو احساسات راپارولي یازخمي کړي دي. کله د یوې کورنۍ لخوا او کله د یوه تنظیم لخوا او کله د یوه سمت لخوا کله په یوه ایډیالوژي اوکله په بله ایډیالوژي سره، خو دا ټول انحصارونه که په انحصار کې انحصار وي او که په یوڅه پراخوالي کې انحصار وي، د دغه هیواد لپاره ښه پایلي نلري، د انحصار مرض تر ډیره وخته پوري او له ډیره وخت نه په افغانانو کې یو ساري او مهلك مرض دی چې په هیواد کې یې د قابلیت او حقیقت رکن شند کړي او خنثی کوي یې چې په دې سره دخلکو مشروع حقوق له منځه وړي د عدل او انصاف تله کښته کیږي او یا له منځه ځي، که موږ د دې مثالونه وګورو او بیا پرې بي پري قضاوت وکړو، نو له ۱۸۰۰زېږدیز کال څخه راپدیخوا بیا تر اوسه پوري په هر نظام کې دا مرض موجود وو اوس هم موجود دی بیا هم کیدای سي وده وکړي او کیدای شي بیا هم جرړي وکړي.

کله چې یو شخص په دې مانا چې کافي تجربه او پوهه لري، د علم په نعمت سره منور دی له اسلامي او ملي کلتور سره یې پوره روږدوالی ثابت شي، نو له همدې کبله خلک ورته د اعتماد سپارنه کوي او په هغه سره بسنه کوي، خو کله چې هغه د مسرولیت پیتي پر خټ واچوي بیا یې خپل حق وګڼي، د گټلو لپاره یې خلک وژني، بندیانوي او بي عزته کوي یې. مشروع او نامشروع واړه ځانته مشروع ګڼي، منګولي په درانه پیتي او قدرت پسي لا مضبوطي او ښه ښخي کړي، آن تردې چې ورپوري ښرینښ غوندې شي، روا نا روا ښه او بد ټوله شاته وغورځوي یادا چې د حکومتونو سمټونو انډول په هغه چا باندې سمبالوی او ساتي چې په قومي شکل ریښي سره ولري او په دې ډول په غولونکي شکل سره انحصار وساتي یا دا چې یو واکمن ټولي چاري او یا ډیري مهمي چاري خپله سرته رسوي بل چاته په کې د مداخلې حق هم نه ورکوي، یا دا چې ورسپارل سوي شخص ته په خپله دنده کې صلاحیت نه ورکوي، یا دا چې د اداري په چوکاټ کې د مسرول انتخاب د صلاحیت په نه درلودلو انحصار کیږي، د مثال په توګه یو شخص په

وزیر سره نومول کيږي خو د وزارت په چارو کې دومره واک نه لري چې څومره دهغه مقام صلاحیت وي او په نامه وزیر صاحب بلل کيږي. همدارنگه معین، رئیس او امثال یې دي چې په لاندې او کښته توگه نومول کيږي، تري بده استفاده کيږي په همدې ناوړو کارونوسره د خلکو صبر او زغم تر کنترول وزي چي کله نا کله د انقلابونو زیږنده فکرونه تولیدوي.

د تحمل کمښت، تحمل، حلم زغم او صبر دا تر ټولو غوره صفتونه دي چې په چاکې دغه غوره صفت موجود وي بې له شکه چې بې ساري نعمت دی، دنیا د تحمل او زغم یو ښه ځانگړي درس تر شا پرې ایښي دی. زغم او صبر د الله له صفاتو څخه یو عظیم صفت دی چې په مبارکو اسماء الحسنی کې هغه د ځان لپاره یو اسم انتخاب کړیدی، په قرآنکریم کې دغه د حلیم مبارک نوم په ډیرو مواردو کې ذکر شوی دی، چې پروردگار د خپلو د ښمنانو په مورد کې هم زیات استعمال کړیدی. همدارنگه زموږ د ستر لارښود محمدرسول الله صلی الله علیه وسلم په صفاتو کې د حلم او زغم صفات ډیر زیات دي، که د حضرت محمد مصطفی صلی الله علیه وسلم په مناقبو کې فکر وکړو نو ډیر ځله به په ډیرو مواردو کې له زغم او صبر نه کار اخستل شویوي، داسې ډیري بیلگي شته چې رسول الله صلی الله علیه وسلم زغم او تحمل کړیدی. همدارنگه صحابه کرامو ﷺ د دې لاري پیروي کړیده.

داسې ډیري بیلگې سته په ډیرو مواردو کې به د رسول الله په مخ کې صحابه کرام ﷺ په یو کار کې د زغم یاد نه تحمل په وجه ولاړیدل او د رسول الله نه به یې اجازه غوښتله چې مداخله وکړي لکه د حدیبیې په سوله کې چې کوم د تړون او توافق لیک لیکل کیدی په هغه لیککښي د محمد رسول الله ﷺ له نامه څخه (د رسول الله) الفاظ لري کړای شول چې پدې سره حضرت علي ﷺ او نورو صحابه وو ﷺ زغم نه شواي کولای، خو رسول الله هم خپله زغم کاوه او هم یې صحابه کرامو ﷺ ته د زغم او صبر توصیه کوله. د عبدالله بن ابې منافق یوه واقعه وه، چې په ډیرو مواردو کې یېگ کفارو ته جاسوسي کوله، په مسلمانانو پسي به یې تبلیغ کاوه، حتی دغه مبارک ایت د ده له خولي، د ده پر منافقت شاهدي ورکوي، چي:

[المنافقون: ۸]

ژباړه: که چیرته موږ سالم او جوړ له جنگه مدیني منوري ته ستانه سولو نووبه گرځوو عزت مند د دغي مدیني منوري ذلیله اوخوار .

چي مطلب یې رسول الله ﷺ وو. د ده په نفاق ټوله صحابه پوهیدل، حضرت عمر ﷺ او ډیرو صحابه کرامو ﷺ د ده د زوی په شمول له رسول الله نه اجازه غوښتله چې هغه ووژني، خو رسول الله د دې لپاره چې کفار ونه وایې چې رسول الله گواکېاوس خپل ملگري وژني، له زغمه کار اخیست او هغه ته یې څه نه ویل؛ حتی د هغه د ښخیدلو په وخت کې د هغه د زوی په غوښتنه د هغه جنازي ته ورغلي او لمونځ یې ورباندې وکړ.

يوه بله واقعه : كله چې حَاطِبُ بْنُ دَبِيٍّ بَلَّتَعَى د مكې معظمې مشركينو ته خط واستاوه او هغو ته يې د رسول الله د پلان په اړه معلومات ليكلي وه، وروسته د وحې په ذريعه كشف او ونيول شول، ډيرو صحابه كرامو ﷺ غوښتل چې سړيې ځني ووهي، خو بيا هم رسول الله ﷺ خپل زغم وښود او هم يې صحابه كرام دهغه له وژلو كړل.

دلته داسې معلومېږي چې د زغم نه كول هغه څه له لاسه وركوي چې د انسان او ټولني لپاره پكښې ډيري گټې نغښتي وي، زموږ په ټولنه كې د تاوتریخوالي ډير اړخونه د نه زغم له كبله راخوټيدلي او ستر شويدي چې ډير نژدي او ساده مثال يې په افغانستان كې د كمونسټ نظام تر نسكوريدو وروسته د مجاهدينو تر منځ نه تحمل او نه زغم دی. مجاهدينو هغه وياړ په ډيره قرباني او ښه ميرانه وگاټه چې نړۍ ورته له حيرته گوته په غاښ وه. مجاهدينو هغه وياړ وگاټه چې د نړۍ مسلمانانو بېگ له ډيره وخته انتظار كاوه. مجاهدينو هغه وياړ وگاټه، چې دري ميليونو شهيدانو يې په قبرونو كې، زرگونو كونډو او يتيمانو يې په كورونو كې او د وطن په ميليونونو مهاجرينو يې په پرديو ليري او نږدي هيوادونو كې هيله درلوده، خو دا گټه څه شوه، دا وياړونه ولي په خړو اوبوباندې لاهوسوه، جواب دادی چې دا هر څه د نه تحمل او نه زغم په وجه درهم برهم شول. جهاد بدنام سو، هيواد خراب او خلك نور هم په كړاوونو او ستونزو اخته سول چې تر اوسه هم دويم نسل پكښې زيږي، لويېږي او بيا پنا كيږي. خونه په تدبير، نه په زور او نه په پوهه ورته د حل لاره وموندل شوه، دلته به يوازي د حكمتيار او مسعود، د خود خواهۍ، تكبر، تنگ نظري او په اسلام كې دنه زغم هغه بدي پايلي وگورو چې هيواد ته يې څه ناوړينونه راوړل، د هغو په نتيجه كې دوی ته څه پېښ شوه، د جهاد تر برياليتوب وروسته د حكمتيار او مسعود په منځ كې څه موجود وو، دواړو په ظاهره د جهاد، اسلام او وطن د گټو او ازادۍ دعوه كوله .

دا مشتركات ترټولومهم وه. د دې دعوی ورته ښه زمينه برابره سوه د هر څه امكانات لاس ته ورغله، كه هغو زغم او تحمل كړي واى او خبره يې بيرته د لږو او وړو اختلافاتو په خاطر خداى ﷻ او رسول ﷺ ته سپارلي واى، نو بيا به افغانستان په نړۍ كې يو خپلواك، تاريخي او قهرمان هيواد واى. خلكو به يې په سوکالي كې له درناوي ډك ژوند كولاى. همدا ډول دويم مثال د طالبانو او شمالي ټلوالې تر منځ د نه تحمل او نه زغم خبره وه. كه په هغه وخت كې بيا هم په دې مبارك آيت سره په اخلاص عمل شوي واى چې:

[النساء : 59]

ژباړه: كه په څه كې مو شخړه سوه ، نو الله او رسول ته يې ور وگرځوئ ، كه (رشتيا) تاسې پر الله او د آخرت پر ورځ ايمان لرئ. دا غوره او په انجام كې ډېره ښه ده .

نو بيا به ولي هغه څه منځ ته راتلاى چې راغله او د هغو نتيجه مو وليده. كه اوس هم پردغه لاره فكر وشي گټه رسولای شي.

تر ضوابطو روابطو ته ترجیح ورکول : دا مسئله یوازي په اهلیت پوري نشي تړل کیدلای په دې مسئله کې د قوم پالنې ، سیمې پالنې او انډیوالۍ علایم ډیر لیدل کیږي. د دې مشکل ډیر تفصیل ته ضرورت نه لیدل کیږي ځکه چې دا بدیهیات دي. ټول خلک په پوهیدلي او ورباندې پوهیږي. دغه رنځ د پخوا څخه جرړي کړیدي، مگر اوس یې نوره هم وده کړي. که څه هم له ځینو بې عمله خولو څخه اوریدل کیږي چې د ملي جوړښت په نامه کار اهل کارو ته ورسپارل کیږي، مگر دا ټولي د حال خبرې دي. په حقیقت کې بیا همغه څه کیږي چې کیدل او یا نور ډیر رمزونه ورسره مله شوي دي.

تعصب ته وده ورکول: تعصب یوه گرمه او پټه ماده ده چې په هر انسان کې وجود لري او هر سړی له دې مادې څخه څه ناڅه ځکه کوي خو په ځینو خلکو کې بیا د عادي شکل په مقایسه ډیر قوت لري، که څه هم دایو مهلك او نه جوړېدونکي مرض دی، خو بیا هم د علاج لپاره ضرور دوا لري. خو اړینه خبره داده چې څوک په دې سره قناعت وکړي چې دی په دغه ناوړه رنځ مبتلا دی او د هغه درمل کولو ته زړه ښه کړي. په افغانستان کې د تعصب ماده له ډیره وخته پالل شوي، وده ورکول شوی او کار تري اخستل شوی خو د علاج لپاره یې کمه او ناکافي هڅه شویده. په افغانې ټولنه کې دا ماده پلني جرړي لري مگر بل تري گټه اخستي، مذهبي، ژبني، منطقوي، قومي، کلتوري عوامل د تعصب اساسي جرړي دي. موږ د دې شاهدان یو چې دا ټولي مادي د دغه هیواد په لنډ تاریخ کې ازمویل شويدي چې دا هم ډیر تفصیل ته اړتیا نلري. یوازي بوی یې زموږ لپاره کفایت کوي. زه نه غواړم چې د دغو بیلگو مثالونه زیات روښانه کړم ځکه چې دا مثالونه ښه روښانه دی فقط دومره ورته گوته نیسم چې تعصب په ډول ډول ښو یو له هغو رنځونو څخه دی چې په موږ کې خپور شوي خو علاج یې پکار دی.

اداري نیمګړتیا

اداري نیمګړتیا تر ډیره د هیواد تر نظامونو پورې اړه لري. په هیواد کې یو نظام تربل نظامه پورې توپیر لري خو څه ناڅه نیمګړتیا په هر نظام او هر چا کې وجود لري، اداره که څه هم ډیرو اړخونو ته په پام سره ډیره اړتیا لري دایو مثبت حقیقت دی خو نیمګړتیا د هرې ادارې اکثره تر ښه علم، پوهې او کارۍ تجربې پورې اړه لري، لکه څنګه چې وړاندي وویل شوه د ملت او وګړو چارې تر ډیره تر ادارې پورې موقوفي دي. که په اداره کې نیمګړتیا وجود ولري نو مانا یې داده چې دغه نیمګړتیا د هیوادوالو پر ټولو چارو باندې منفي تاثیر غورځوي، مثلاً په اداره کې تعصب کول، رشوت اخستل، ظلم کول او یا د ظالم او ظلم پلوي کول، څلور واړه هغه څه دي چې په خلکو کې ستونزې پیدا کوي، دغه ستونزې د وخت په تیریدو سره نفرت زیږوي په نتیجه کې د دغه نفرت په قوت سره یوه فاصله رامنځته کیږي. دلته ددغو څلورو ټکو او علتونو په پام کې نیول ډیر اړین دي چې په پوره پاملرنه ددغه پرمختګ لاره ډب کړای شي.

د اشخاصو په رجحان سره بهرنی سیاست:

بهرنی سیاست د کورني سیاست عمده جز دی چې په سیاسي، اقتصادي او امنیتي چارو کې مثبت او عمده نقش لري. له همدې کبله چې د هیوادوالو برخليک په څو برخو کې د بهرني سیاست او پالیسیو سره تړلی دی چې هغه د ژوند بوختیا، لیوالتیا او بشپړتیا تشکیلوي له همدې کبله پکار ده چې په دغه عمده عنصر کې ډیر ژور تحقیق وشي ترڅو د هیواد جغرافیایي او کلتوري ارزښت په نظر کې ونیول شي، مذهبي مقدسات او سپڅلتیا د چوکاټ په توګه اساس وګڼل سي، ملي منافعو ته پوره پاملرنه وشي، امنیتي، اقتصادي مشترکات وڅیړل شي او بیا د هغه په رڼا کې بریالی تګلاره جوړه شي، مګر په خواشینۍ سره ویلای سو چې په افغانستان کې بهرني سیاست د ملي منافعو پر ځای شخصي منافعو په واک کې اخستي او ترې بیخایه استفاده سویده، که موږ د دې ډیرې بیلګې وګورو ډیر ځله موندلای شو چې منفي پایلې یې څومره ژوري ستونزې راتوکوي. پرې پوهیدلي شو چې په راتلونکې کې ترې ښه تجربه اخستلای شو خو مهمه داده چې په ځیر او حقیقت سره ورته وګورو یا وکتلای شي، د دې ښه اولنډ مثال دکمونستانو د واکمنۍ په وخت دافغانستان منفي سیاست وو چې له پخواني شوروي اتحاد سره څومره نژدې شوي وو، د هغو ټول شرایط یې منلي وه. د هغوی راتګ ته یېګ په مینه او محبت سره ښه راغلاست ويلي وو. د هغو توجه یې ځانونو ته راجلب کړې وه، مګر دا ټوله د اشخاصو د سیاست لاره، تګلاره او کړنلاره وه، نه د ملت صلاح مشوره او نه د حکومت ټولواکي پکښې نغښتیوه.

له بده مرغه تر هغه وروسته رباني صاحب د خپلې واکمنۍ په وخت کې د هغه ترخه پړاو په لیدوسره یوځلي بیا د روسانو په غبرګې ملت وروغوړځاوه. د ټوله هیواد د خرابیو وړانیو د خلکو پر پټ او عزت د لوبوکولو، د دریو میلیونو

شهیدانو وینو، د یو نیم میلیون معیوبینو پری شوي لاسونه او پنبې او د هغو وتلي سترگي د اووه میلیونو افغانانو د هجرت ناخوالي روسانو ته بخښل، هغوی بیګناه ګڼل، د دوستۍ لاس ورکول بیا هم د افغانانو ملي سیاست نه وو، بلکې د اشخاصو د سیاست تګلاره وه.

هم دارنگه د اسلامي امارت په دور کې د اسامه مغلق او سخت مشکل چې تر پایه ورته د حل لاره پیدا نشوه، افغانستان ورسره په حیرانوونکي، دردوونکي، ویرانوونکي برخليک اخته شو د اشخاصو د سیاست تګلاره وه، همدارنگه د کرزي په دوران کې غربي دموکراسي راوستل، کفارو ته په افغانستان کې بې حده او بي سرحد واکمني او اختیار ورکول. د قوم معزز علما او معزز خلک توهینول او بندي کول، د هیواد کلي او کورونو بمبارول په زرګونو معصوم افغانان وژل او بالاخره د دې زمینه برابرول چې په دې سپېڅلي هیواد کې د دوی ناولي قدمونه ثابت پاته سي او دایمي اډې ولري هم د یوڅو اشخاصو د سیاست تګلاره ده د افغانانو د سیاست تګلاره په تاریخي لحاظ د داسې تګلاري تصورهم نسي کولای، همداسې په روان بحران کې د ګاونډیو هیوادونو په دښمنۍ کې ګرمیدل، سختیدل، او بالاخره دهغو د دفاع نه کولو کمزوري یا ناسي هم د اشخاصو د سیاست تګلاره ده، داسې ډیرې نموني لیدل کېږي چې یو واکمن د څو اشخاصو د خوشحاله کولو او د هغوی د ضرر د دفع کولو لپاره په یوه بې طرفه، معقول، او معتدل سیاست باندې استقامت نه کوي، هغه لاره چې د ملي امنیت ملي ګټو د خونديتوب دوامی تقاضا کوي له نظره غورځوي، که څه هم په لنډ مهالې تګلاره کې په تدریجي شکل سره نوري ناخوالي راوړي.

اووم: د اشخاصو تلفول وژل یا د لاسه ورکول:

د نړۍ په هر هیواد کې با تجربه، روشن فکره، مدققین علما، په هره زمانه کې د هیواد لپاره یوه ښه او ګټوره هسته بلل کېږي، په ټوله نړۍ کې د داسې هستۍ لپاره په ډیره دقیقه توګه هڅي کېږي چې داسې هستي په ډیره ښه او محترمه توګه وساتل شي، پرته له دې چې هغه شخص د حکومت له کړو سره موافق دی او که مخالف دی. دایوه طبعي خبره ده چې د هر هیواد وګړي له خپل هیواد سره مینه او محبت لري. همدارنگه په ځینو هیوادونو کې په ځانګړي ډول په اسلامي هیوادونو کې مذهبي امور هم د پام وړ دي خو په مجموع کې له مذهب، وطن او کلتور سره د خلکو مینه او محبت موجود وي، کېدای سي یوازي توپیر په دې کې وي چې څوک دین او مذهب، څوک ملي منافع او څوک کلتوري عنعناتو ته یو پر بل ترجیح ورکوي، خو اصلي مینه تر ډیره پر ځای پاتې وي. که موږ دقیق وګورو دلته دا اساسونو څیړنه ډیر څه را برسیره کوي چې په هغه کې د خلکو احساسات توپیر لري، د چاسره یوازي د دین احساس وي او له چا سره یوازي د وطن احساس وي، له چا سره د شخصي ګټو احساس وي، دلته دوه احساسه وجود لري چې یوازي د دین او یوازي د شخصي ګټو، که دغه منفرد احساسات د وطن له احساساتو سره یوځای نه وي ډیر ځله پریوه پیچلي لور پرمختګ کوي چې په نتیجه کې د احساساتو تداخل نه راځي همدغه یوپیړ کیدای شي دستونزو بنیاد جوړسي.

بیرته به اشخاصو ته راشو، دلته تر ډیره د خلکو توپیر په احساساتو پوري اړه لري خو په ژوند کې هر چا د خپل ځان لپاره یوه ګوښه اختیار کړیده په هغه کې یو اجتماعي فکر لري، هرڅوک یا په مخالفت کې ګټه لټوي او یا په موافقت کې دا چې څوک په ثواب او څوک په خطا کې دی له دې نه بیا تحلیل کوونکي، تجزیه کوونکي او عوام خلک ګټه اخلي.

دلته به په یوه لنډ مثال سره اکتفا وکړو، مثلاً که د یوه سړي سره یوازې د وطن احساس وي هغه یوازې د وطن جوړول، ودانول او پرمخ تلل په نظر کې نیولي وي، د دی لپاره هره لاره لټوي چې ترې ګټه واخلي، پیسې پیدا کوي او ملاتړ ډیروي، خو د مذهب او کلتور ارزښت یې په نظر کې پوره نه وي نیولي او نه د هغه په اهمیت پوهیږي هغه پر هر چا باندي د ځان فکرکوي، ځکه نو د ملي ګټو د پرمختګ لپاره له کفارو سره راشه درشه، معامله او ادغام ورته ښه کار ښکاري، مګر بالعکس یو بل شخص چې یوازې د دین احساس ورسره وي یا د دین او وطن دواړو احساس ورسره وي هغه بیا کفري معامله او ادغام د وطن او دین د ګټو په تاوان بولي، د ځان په وینو یې مقابله کوي او دا د ځان حق بولي ترڅو ټول امکانات په کار واچوي، خو که دلته یو احساس وڅیړو هغه له وطن سره د مینې او محبت احساس دی چې په دواړو کې وجود لري، که دلته دواړه احساسه سره یو شي او یا تجزیه کوونکي ترې کوچ وباسي، نو مثبتې نتیجه ترې اخیستلای شي، د دی پر ځای چې د داسې فکر څښتن بندي، تبعید یا ووژل شي. ځکه دغه احساسات په مهارت یو کېدلای سي نه په زوراو وژنه سره، لکه څنگه چې د احساس د توپیر یادونه وشو دلته باید وینو چې د هیواد او سیمې ټول شخصیتونه په یوه نظر نه شي راتلای او نه په یوه فکر سره موافق کېدلای شي، البته د یوه ښه تفاهم په رڼا کې یوې ملي او ګډې نکتې ته ورنژدې کېدلای شي، د هر چا ګټه او شخصیت تر ډیره په خپل ځان کې ډیر اهمیت لري، خو د کاري تجربې ګټه یې په هر وخت کې یوې ملي خزانې ته ورته ده چې څه ناڅه هرڅوک ګټه ترې اخیستلای شي، اما وهل، بندي کول، تبعیدول یې یوازې دانه چې هیواد له یوې ستري هستۍ نه محروم کړي، بلکې ډیرې نورې ستونزې زیږوي، موږ د خپلې لنډې تیرې زمانې په مختلفو اړخونو کې ولیدل چې د ملي شخصیتونو، روحانیونو، علمای کرامو او سیاسي څیرو په له لاسه ورکولو سره هیواد د یوه بې سرپرسته یتیم په څیر د جهالت او نه تجربې له کبله په ګرنگونو کې ولوېد، لوټ شو، تالا شو او هرې بدرنگۍ ورته رامنځته کړه، که څه هم د شخصیتونو ترمنځ د نظر سر سري یا ژور اختلاف وجود ولري مګر د دې ټولو پر کړنو قضاوت خلکو ته پاتېږي.

له بده مرغه په افغانستان کې چې هر نظام په واک منګولي ښځي کړي تر ډیره یې د ملي مطرحو اشخاصو د نابودولو هڅه کړې، په یوه او بل نامه سره یې ګ ورته د بدنامۍ لاره لټولې. د دې باوجود ډیرو واکمنو بیا د دغو څیرو په مرګ صرفه نده کړې. د دې لپاره چې د هغه د نظام په وړاندې خنډ ونه ګرځي او د هغو د کړنو منفي اړخونه ورته په ګوته نه کړي یا ورباندې نور خلک ونه پوهوي، داځکه چې د هر نظام واکمنان داسې فکر کوي چې د هغو نظام به تلپاته نظام وي او دوی به دلته تل تر تله واکمنان وي، نو د دې لپاره د علمي او ملي شخصیتونو شتون د خپلې بقا

په وړاندي خنډ په نظر ورځي که څه هم د ده دغه ناسم نظر د نورو خلکو د تاييد وړنه وي، خو هغه په دې فکر کې کله هم نه وي چې دغه وگړي او شخصيتونه د خلکو لپاره د پيشوايانو مانا لري، خلک ورته احترام لري، له ښې تجربې او علم څخه يې هيوادوال گټه اخلي، که څه هم له ده سره د نظر بېلوالي لري.

اتم: د قضايي نظام نیمگړتيا او نه ناپېلتوب:

په هر هيواد کې قضايه قوه د مستقل واک لرونکې وي. د دغې قوې ټولې فيصلې يوازي په عدل اوانصاف باندې ولاړې وي. همدغه ناپېلتوب د دې لامل کېږي چې خلک دغه مرجع د ځان د برخليک لپاره يوازنی مرجع بولي. خوکه دا مرجع خپل استقلال ونه ساتي او يا د سياسي افکارو تر تاثير لاندې راشي په دغه صورت کې هغه خپل طبعي اهميت او ارزښت له لاسه ورکوي کوم چې د خلکو د اعتماد او تقاضا په نتيجه کې راغلی دی.

که موږ په ناپېلتوب سره په افغانستان کې د څولسيزو راپديخوا د قضايې سيستم جريانات وگورو دا نتيجه ترلاسه کولای شو چې زموږ قضايې سيستم د سياسي افکارو ترسيوري لاندې راغلی دی هغه ناپېلتوب چې دغې قوې ته پکاروو څه ناڅه له لاسه ورکړي. د دې زېږنده نتيجه به داسې چې د هغو خلکو لپاره چې د عدل تقاضا او هيله لري خو د قضا د ناپېلتوب څخه مطمئن نه وي پرځای د دې چې دغه مرجع ته مراجعه وکړي خپل حق په خپل زور سره غواړي.

کله چې دغه قوه د سياسي افکارو لپاره قرباني کېږي په نتيجه کې يې دوې مهمې ستونزې راولاړېږي يو د هيوادوالو بې اعتمادۍ. دويم د بې عدالتۍ لمن پراخېدل چې برعکس به د ظلم تغېر پر ملت سيوري کوي. دا هغه بد حالت دی چې ناتوانه اوبې وسه خلک به د محروميت احساس کوي هغوی به د خپل برخليک په اړه داسې فکر کوي چې گواکې د دوی د رغونو د اورېدلو لپاره هيڅ مرجع نسته. له همدې کبله هغه چاته ښه فرصت پلاس ورځي چې د موقع څخه استفاده وکړي.

دابه کيدای شي هغه حالت وي چې د هيواد ډېری وگړي شايد په دې عقیده وي چې دغه قوه د يوې متخاصمي ادارې بڼه لري نه د يوه قضايې قوې حيثيت. په همداسې پاليسۍ به خامخا خلک د مايوسۍ احساس پيدا کوي، که څه هم چې د ادارې فساد او بدې اخستني يوه بله لويه ستونزه ده چې هغه بيل اړخ لري.

کرغېړنه غربي د موکراسي

لومړی باید په دې سره پوه شو چې اساسي دموکراسي څه ته وايي؟ دویم دا د چا نظام دی؟ دریم څومره سابقه لري؟ څلورم دا د چاپدیده ده او د څه مطلب لپاره ورته وده ورکول کېږي؟ پنځم د چا په مرسته پالل کېږي او مخ ته ځي؟ په اخیر کې زموږ د هیواد لپاره څومره اغیزمنه تمامېدلای شي؟ دلته هغه شپږ مطالب ډېر ضروري دي چې په ځیر سره وڅیړل شي نه دا چې د بل چا له ډول او سرنا سره وناڅو او وایو چې (شک دی بچی شک دی) د بل نظام په پټو سترگو تقلید اوبدرگه شي. اوس تر هرڅه وړاندې دا مهمه ده چې سړی په دې باندي پوه شي چې افغانستان کوم هیواد دی، د کوم کلتور پالونکي او ملگری دی، څنگه فکر او نظام په ګړندیتوب سره وده پکښې کولای شي.

په همدې پوهه سره موږ د ډیرو هغو سوالونو جوابونو ته ځان نژدې کولای سو، چې د آخرنی اسلامي خلافت په مرکز ترکیه کېښی وجود لری. کوم چې د اسلامي خلافت وروستی تاتوبی او د هغه د ختمولو مرکز دی. که څه هم په دې موضوع کې د غربي هیوادونو ډیر اشتباهات تر سترگو کېږي چې دغه زړه ته یې د مکروب لاره ورکړه، یا دا چې د عرب او عجم زهرجن الفاظ یې د تعصب په توګه پکې وښیندل شول بالاخره یې اسلام او مسلمانانو ته د نفاق، شقاق او پراګندګۍ لاره پرانستله چې دیکتاتور اتاتورک یېګ نوره هم فاصله زیاته کړه، دا یوازنی علت نه دی چې کفایت ورباندې وشي که څه هم د تمرکز سترګې په ډیر زور سره دغه لورته کېږي شويدي ترڅو هم مړ او هم پړ په یوه چوکاټ کې ځای شي، خو بې طرفه تواریخ هغه څه په خپله ځولۍ کې رانغاړي چې علتونه یې په ګوته شي وڅیړل شي، وشربل شي او کوچ تري راوايستل شي، ګومان کوم چې په راتلونکي یا روان مضمون کې به ورته برېښېتیا ورکړو.

دموکراسي څه ته وايي موږ پخپله اصطلاح د دموکراسۍ د لفظ لپاره څنگه لغات کارولی شو؟

دموکراسي د عربي، پښتو او فارسي کلمه نه ده. دا یو انګریزی لفظ دی چې د دموکراسۍ طلبو اذهانو په زیارې په نړۍ کې عام والی خپل کړی دی. خو زموږ په ژبه کې له خلکو نه جوړشوي حکومت ته وایې کوم چې بشپړه ازادي ولري، د خلکو د اکثریت رایه په کېښي مطلقه مطرح ده، مانايې دا چې په لس کې نه تر شپږو پوري که د یوي یوي پریکړې پلوي وکړي نو هغه پریکړه به د یوه قانون په ځیر بڼه خپلوی، په دې کې اصلاً د شریعت او مذهب دخل نشته بلکې دموکراسي د مذهب او حکومت په منځ کې بېلتون ته ښه پام کړي په دې پدیده کې ډیرکار سوي چې د هغو د ربط تار هم پکښي له منځه وړل شوی یا شلیدلی دی. دموکراسي د انسان د کرامت لپاره یوازي او یوازي ازادۍ ته لاره ورخپله کړي چې په نړۍ کې هر څوک کولای شي له خپلې ازادۍ نه د یوي وسیلې په توګه کار واخلي، یوازې یوازي دوه شیان پکښي مراعات او مطرح شوي چې یو ملي امنیت ته خطر نه وي او بل د ملي احساس پارول پکښي په ځغرده تبلیغ نشي.

د دموکراسۍ یو بل تعریف دادی چې حکومت د خلکو د رایو په اکثریت سره انتخاب شي، اساسي قانون چې د ملک چاري په وړاندې بیا یې هم د خلکو د گډ نظر بیا د اکثریت او ډیر والی په صورت کې جوړیدلای شي. د یته مقننه قوه ویل کیږي چې په هغه سره به د تنفیذ په شکل قضائیه او اجرائیه قواوې د ملت او حکومت چاري پر مخ بیا یې. اوس به دې مطلب ته راشو چې دموکراسي څه ته وایې؟ یو تعریف چې مخکې مو ورته اشاره وکړه د خلکو حکومت دی. دویم تعریف دا چې له مذهب نه بېل د خلکو د نظرونو حکومت دی چې زموږ په ټولنه کې په سیکولر یا لامذهبه نظام پیژندل کیږي چې دین، مذهب او حکومت سره بیل وساتي. د داسې قانون پلوی کول د هغو خلکو لپاره ګټه رسوي چې د مذهب فکر ورسره مطرح نه وي یوازي د مدني ژوند، ازادۍ، او خپلښت څرنگوالي په نظر کې نیسي. د نړۍ په دموکراتیکو حکومتونو کې پارلمان (اولسې جرګه) د مقننه قوې په نامه واک لري چې د پریکړې عملي کول یې په قضایه او اجرائیه قواوو پورې اړه لري. پارلمان چې د دولتونو په تناسب توپیر لري د خلکو له غوره کړی شویو استازو له ترکیب څخه جوړیږي، د پارلمان پرېکړې د خلکو د رایو په اکثریت سره منل کیږي چې په ښکاره ډول د شریعت دین او مذهب ورسره هیڅ تړاو نشته، که څه هم په افغانستان کې د اساسي قانون د جوړولو لپاره د لویې جرګې جوړول یوه ځانګړتیا ده مګر دا چې ځیني خلک دموکراسۍ ته د اسلامي دموکراسۍ نوم اورنگ ورکوي هیڅ بیخ او بنیاد نه لري.

دموکراسي د چا نظام دی؟ که څه هم دموکراسي په خپل ذات کې یو اوږد فکري تاریخ لري خو عمده څرنگوالی یې په اروپا کې د فیوډالي او مورثي حکومتونو پر ضد د ازادۍ بڼه واخستله، په تیر تاریخ کې چې له نولسمې پېړۍ څخه وړاندې تیرشوي په اروپا کې داسې حکومتونه موجود وه چې ملک (پاچا) او د هغه ښځه ملکه یې په مخکې د خدای نائبان نومول کیدل، ځکه چې د ډیرو یهودي او نصراني راهبانو انحرافاتو دوی ته دا لقب وربخښلی وو، چې ملک پر مخکې باندې د خدای ښځه نایب دی. هغه چې څه کول وغواړي نو هغه ګواکې د خدای غوښتنه ده. په اطاعت کولو سره یې وګړي هر ورو مرو مکلف دی. د مثال په توګه که بالفرض د ملک رضا او خونه وي

د انسان وژل، له وطنه تبعیدول، مری ګرځول او بندي کول ټول بې له کوم دلیل وړته مباح دي. دهغه وخت پاچاهانو هم دغه د تکبر فکر منلی وو او دایې خپل مذهبې او دیني حق باله د وخت راهبانو یې هم دا حق د خدای ښځه وګرځول په توګه تایید او.

یو بل علت داهم موجود وو چې په نصرانیت او یهودیت کې د حکومتي چارو نظام وجود نه درلود ځکه به نو همیشه د مذهب په نامه شخصي چاري پر مخ بیول کیدلي او مذهب به د وسیلې په ډول کارېدی.

یو بل عمده علت داهم وو چې په یهودي او نصراني ادیانو کې د هغه عصر د راهبانو انحرافات ترحد ډېر شوي وه چې پر ډېرو توکمیزو، سیمه ییزو، ژبنيو توپیرونو باندې ولاړ وه دا یوه بله ستونزه وه چې مذهب یې پکښې ورک کړی یاپاشلی وو. له همدې امله د ډېرو اختلافونو جنګونو وینو توپولو هنگامه یې په دغه سیمه کې ګرمه ساتلې وه. نژدی

هر راهب ځان د خلکو پلار باله او د پلار لقب ورته کارول کیده او هغه څه چې به پلار غوښتل هغه به د زامنو لپاره جدي فريضه وه چې ترسره کولای به یې. د بېلگې په توګه په غرناطه کې د زیمینس کړنې او نارواوې چې په نتیجه کې یېک د ډیرو مذهبونو د پیروانو او د لامذهبو او مختلفو مذاهبو ترمنځ تاوتریخوالي ته دغه لاره غوره شوه لکه دموکراسي چې هر سړی باید د خپل نفس واک ولري، د ځان لپاره وکیل انتخاب کړي او د هغه وکیل له لاري حکومت وټاکل شي مذهب د دولت د ادارې او د ژوند له چارو بېل وساتل شي، د ژوند د چارو لپاره پارلمان تصمیم ونيسي اجرائیه او قضائیه قواوې یې د تطبیق چاري پر مخ بوځي، هم دا لاره کولای شي خلکو ته د محدودیت او مسرولیت حلقه بې ماناوښيې .

له نولسمې پېړۍ راپدې خوا دموکراسۍ په اروپا او امریکا کې پوره وده وکړه چې په تیره شلمه پېړۍ کې یې اسلامي هیوادونو ته هم لاره پیدا کړه، که څه هم د عثماني خلافت تر ړنګیدو وروسته چې د عبدالحمید خلیفه د بې کفا یتي له امله پای ته ورسید. په ترکیه کې یوې دیکتاتوري سرتېمبه ګۍ دغې دموکراسۍ ته د اسلامي نظام پر ضد لاره پرانیسته. دغه راز دموکراسي د یهودیت، نصرانیت او الحاد خلاصه شوي او طرحه شوي ژوند لاره ده چې نن یې په زور او مهارت سره په اسلامي هیوادونو کې جرړي ځغلولې دي.

دموکراسي څومره سابقه لري؟ د ځینو تاریخ پوهانو په نظر د دغه نظام بنسټ ایښودونکی یو یوناني مشهور عالم او فلیسوف افلاطون وو چې په منځنیو پېړیو کې یې نړۍ ته سترګې رڼې کړې او پټې کړې دي. د هغه ترمګ وروسته د یوې غوره مفکورې په توګه ترڅیړونو لاندې شربل کیدله ترڅو یې د یوه نازک تخم په څیر د استالین د شاگردانو له لاري دهګۍ مثال واخست، همدارنګه په اتلسمه پېړۍ کې د اروپایي پوهانو لخوا نوره هم وشربل شوه چې د منځنیو پېړیو په پای کې یې له هګۍ نه سر راوايست. تردې وروسته په نولسمه پېړۍ کې د ځوانۍ مرحلې ته ورسیده. په شلمه او یوویښتمه پېړۍ کې معلومېږي چې د اوج پر لاره روانه ده چې د ډیرو پوهانو په اند په دوه ویښتمه او دروویښتمه پېړۍ کې به خپل پاڅنه سن ته ځان ورسوي بیاکېدای سي تردې وروسته له منځه ولاړه شي چې ځای به یېک ان شاء الله د اسلام مضبوط او اسماني قانون ونيسي.

د دموکراسۍ د مفکوري دویم مشهور بنسټپال پریکلیس دی چې په یونان کې د یوه ښارچې اتن نومیدې پاچا وو او له ۴۲۲م څخه تر ۴۰۹م پوري د هغه ښار واکمن و. د ده په وخت کې یونان پر مختلفو ښارونو ویشل شوی وو، قومي، نژادي، فرقوي، منطقوي، فرهنګي او مذهبي توپیرونه پکښې ښه زیات وه، جنگونه او وژنو پکښې ډیر پاڅه تاداونه درلودل. درنو کورنیو او شتمنو خلکو به د نورو خوارانو او بیوزلو خلکو پر حقوقو خیتي اچولي وي. هغوی به یې د غلامانو په توګه استعمالول. په همدې وخت کې پریکلیس د دې ابتکار ګټونکی شو چې خلکو ته پوره او مساوي حقوق ورکړي او په حکومت کې بیوزلو او غریبو خلکو ته د شمولیت لار هواره کړي. همدارنګه په اقتصادي او صنعتي کارونو کې هغو ته د خپلي خوښي د کار چانس برابر کړي. د دې سره سره د ده ځینو افکارو کمونستي بڼه درلوده لکه خوارو او بیوزلو خلکو ته د فیوډالانو یا شتمنو خلکو مخکي ورکول همدا ډول تر ډیره وخته د خلکو په

ټول ژوند کې مساوي سائل چې دا بيا د شتمنو او زيارکښو خلکو پرسر يو گوزارغوندي وو. مگر وروسته په پنځمه او شپږمه پيړۍ کې په همدغه ښار کې د سولون، کلسټين، اناليسټ او نورو واکمنانو لخوا په کې د پام وړ ترميم وشو.

دا چې دموکراسي د څه هدف لپاره پر مخ بيول کيږي؟ د دې اهداف تر ډيره معلوم دی، موږ له وړاندي يادونه وکړه چې په يونان او نورو اروپايي هيوادونو کې ډيرو فکرونو او مذهبونو وجود درلود چې هغه ځيني اسماني او ځيني غير اسماني مذاهب وه، له دې نه علاوه الحاد او لادينۍ پکښي ډير رسوخ درلود، د تور، سپين، غنم رنگه، نژادې مسئله يوه بيله ستونزه وه چې ان تر اوسه هم په امريکا او اروپا کې دغه تبعيضونه وجود لري، د دغو ستونزو له منځه وړلو لپاره دموکراسي نظام ته ښه پام شوی او وده ورکول شوې وه چې د شلمي پيړۍ په وروستيو او د يويشتمې په پيل کې يې ډيري بېلگې په گوتو کولای شو چې هغه د اروپايي مختلفو دولتونو، مختلفو ژبو او قومونو يو کول دي. هغوی د يوي ستراتيژۍ په جوړولو کې توافقي ته رسيدلي دي چې هغه د حدودو له منځه وړل د مروجو اسعارو يووالی او پوځي اتحاد دی، چې واقعاً د هغو لپاره يو قوي او مثبت گام دی داچې د دي اړينټوب ترشاخه باعث سته دابيا بله خبره ده.

که څه هم په پنځمه پيړۍ کښي د يونان حکومت دموکراتيک پړاو ته سر ورننه ايستلی وو خو په هيواد کې يې چې داتن ښار يې مرکز وو د دموکراسۍ نوم نه وو خپل کړی دا د هغوی لپاره د يوه غوره فکر پديده وه، د يونان په تاريخ کې د دموکراسۍ ابتکار د هغواختلافاتو له مينځه وړل وو چې د خلکو ورځنی ژوند يېک گواښاوه او د هغو کارونه يېله خنډ سره مخامخ کړي وه.

دويم په يونان کې هغو کسانو ته ازادي ورپه برخه کول وو چې دغلامۍ او يا هغه ته ورته ژوند يې دشتمنو او اشرافو د جاه طلبۍ، خوښۍ او خوشامندۍ لپاره تيراوه، مگر دغې دموکراسۍ بياپه نورو پيړيو کې چې د امپراتوريو د واک پراخيدل يې غوښتل بله بڼه درلوده، په ځانگړي توگه د رومانيانو، اسکندريانو او پارسيانو په خونړيو واکمينو کې. مگر د دې پديدې سره سره په اوومه پيړۍ کې بيا د اسلام د سپيڅلي دين په وړاندې يو بل دريځ خپل شو.

اسلام يو هغه سپيڅلي قانون وو چې د هر چا لپاره يې خپل حق ورکړی وو. اسلام د بشر درناوی، د ظلم او استبداد مخنيوی، د نارينه وو او ښځو د حقوقو درناوی او د هغو لپاره حق ورکول، فرهنگي، اقتصادي او اجتماعي ژوند ته وده ورکول او بيا د اتفاق او اتحاد پر لار د خلکو سمول او برابرول، په نړۍ کې د نژادي، فرقوي، قومي، منطقوي توپيرونو مخه نيول وه چې ټولو خپلو طبقو يې په ښه ورين توب سره هر کلي وکړ او په لږ وخت کې په افريقا، اسيا او ځينو اروپايي سيمو کې خلک د اسلام په مبارک دين مشرف شول؛ مگر داچې په اروپا کې د عيسويت او يهوديت لړۍ ډيرهگرمه روانه وه د دغو مذهبونو راهبانو او پادريانو د اسلام د خپريدو مخه ونيوله د دې لپاره چې د اسلامې نظام د راتلو مخه ونيسي. د دموکراسۍ نظام ته يې يو بل رنگ ورکړ.

کڅه هم په نړۍ کې اوس دایو معلومات یا علم دی چې سپری د دموکراسۍ په تاریخ پوه شي، خو مهمه خبره داده چې موږ ټول باید په دې باندې پوه شو چې د دموکراسۍ نظام زموږ د ټولنې او خلکو لپاره څه حیثیت لري او څومره ستونزې مو کمولای شي، څومره ورسره زموږ د ملت وگړي لیوالتیا لري او ولي غربي هیوادونه غواړي چې د دغه نظام د تطبیق لپاره دېگ زموږ هیواد قرباني کړي یادوی خپله قرباني ورکوي او ولي دغه نظام چې د خوشي او آزادۍ په نوم بدرگه کیږي اسلامي هیوادونو ته د B 52 الوتکو او کروزو توغندیو یا خونړیو انقلابونو په بدرگه راځي، داچې هر څه دي گټه ده که تاوان دی، ښه دی که بد دی دابه شاته پریږدو. دابه وڅیړو چې زموږ برخلیک به ورسره څنگه وي؟ زموږ مشکلات به ډیر کړي که به یې کم کړي؟ زموږ خلک ورسره لیوالتیا لري او که نه؟ زموږ له ټولني سره سمون لري او که ټکر؟ دا هغه څه دي چې موږ باید ورباندې حتماً پوه شو.

اول: زما او بیا له ډیرو مسلمانانو سره به دا سوال وي چې په اسلامي نظام کې د بشر، نر او ښځې، لوی او کوچني، مسلم او نا مسلم، گاونډي او عام، مسافر او مقیم همداسې نورو پوره حقوق قوانین او لارښوني پکښي معلومي شوي، د نړیوالو اړیکو امنیت، اقتصاد، سیاست او همکارۍ ټول اړخونه پکې په بشپړه توگه ښودل شوي، د مدیر تکنالوجۍ، ښوونې اوزده کړې، او خود کفائي سره خلکو ته امر کوي، لنډه دا چې د انسان د ټولو احتیاجاتو لپاره پکښي هیڅ ډول نیمگرتیا نشته، سره له دیگ چې د هیواد ټول وگړي سل په سل کې مسلمانان دي څه ضرورت سته چې نظام یېگ د اسلامي نظام پر ځای یو غربي نظام خپل کړي او په اسلام کې د مسلمان لپاره کومه نیمگرتیا شته چې د غربي دموکراسۍ نظام یې ځای ونیسي او یایې بشپړه کړي؟

دویم په افغانستان کې څومره وگړي موجود دي چې د اسلامي نظام له شتون سره موافق نه دي او د دغه نظام د بدلون په لټه کې دي اوس مانا دا چې څو فیصده وگړي د دغې مفکورې او عقیدې درلودونکي دي؟

دریم: په اوسنۍ عصري نړۍ کې چې اقتصادي، سیاسي، تکنالوجي او تعلیمي بهیر گړندی روان دی په اسلام کې د دغه پرمختگ لپاره څه موانع شته چې د دغه گړندیتوب په وړاندې لاره ډب کړېده کیدای شي دپته ورته ډېر سوالونه وجود ولري چې زما په عقیده هیڅ مسلمان یې د قناعت وړ ځواب نشي ویلای.

ځیني وگړي به دا استدلال کوي چې دغه غربي دموکراسي له اسلام سره ټکر نلري او یا دا چې د اسلامي دموکراسۍ نوم ورته کاروي. له هم دې کبله ورته مباح وایې او دا د ځان لپاره د خلاصون لاره بولي، ځیني نور دموکراسي پلوه خلک بیا دموکراسي له نړۍ سره د تړاو او ربط ذریعه او وسیله بولي خو پر هغه څه چې د اسلام له منل شوي مذهب سره ټکر لري سترگي پټي شوي دي یا په داسي دلایلو باندې ځان ته لاره پرانستي چې هیڅ مقنع نه وي، په هر صورت باید هغه څه ته ورشو چې زموږ ټولنه ورسره لاس او گریوان شوي ده.

دغه غربي دموکراسي پر اسلامي ایډیالوجۍ څومره منفي اثر پري باسي او څومره د اسلام له نظام سره ټکر لري؟

په دی به کیدای شي ډیر خلک پوهیدلي وي خو زه غواړم هغه ټکو ته ورشم چې د اختلاف او ټکر ټکي دي او په راتلونکو نسلونو کې او یا هم سمدستي ژوند کې د بدبختۍ سبب کیږي:

لومړی: لکه څنگه چې مو وړاندي یادونه وکړه چې دموکراسي یو لوېدیځ نظام دی. لوېدیځ هیوادونه یې د پلي کولو لپاره په ټوله اسلامي نړۍ کې په سیاسي، اقتصادي، فرهنګي، فکري او عملي جنگ بوخت دي. د دغه نظام یافکر د ټینګولو لپاره په ملیاردونو ډالرمصرفوي. په نه سترېدونکي ډول یې په رسنیو (میډیا) کې د تبلیغاتو لپاره پیسې او خلک په کار اچولي دي. په ټوله نړۍ کې یې یو ناپایه جنگ پر لار اچولي، خو په ټوله اسلامي نړۍ کې وده ورکړي او بري ته یې ورسوي چې دا خپله د سوال، شک او اندیښنې خبره ده.

دویم چون په دموکراسي نظام کې بشپړې آزادۍ ته لاره ورکول شوي که هغه د مذهب آزادي وي که د بیان آزادي وي او که د اخلاقو او افعالو آزادي وي، خو اسلام بیا د انسان د ټولو آزادیو لپاره حدود او چوکاټ لري. د مثال په ډول زنا، شراب، سود او ارتداد ټوله په دغو آزادیو کې راځي او همدا د اسلام او دموکراسۍ تر منځ د ټکر خبره ده.

که د اسلامي قوانینو مراعات په نظر کې نیسو ځینو مطلقو آزادیو ته زیان رسیږي. که د دموکراسۍ په موډ او نظر ځان او نظام عیار شي نو اسلام ته زیان رسیږي. که د اسلام حدود په بشپړه توګه په نظر کې نیول کیږي په هغه صورت کې دموکراسي نیمګړې پاته کیږي د لوېدیځوالو د اعتراض او ناراضۍ سبب ګرځي چې د هغه لپاره ښه دلیل د عبدالرحمن مرتد مسئله ده. په اسلام کې د مرتد حکم بیرته اسلام ته ګرځیدل او یا د انکار په صورت کې وژل دي. د عبدالرحمن په مسئله کې د غربي دموکراسۍ او اسلام کلکه مقابله راغله چې بالاخره اسلام شاته وغورځول شو دموکراسۍ د خپلو بادرانو لخوا بریالیتوب وموند. که څه هم اسلام پالو پر دې ټینګار کاوه چې دا د مسلمانانو ملک دی د اسلام په قانون سره به محاکمه کیږي او مرتد ته به د اسلام د قانون له مخي سزا ورکول کیږي، خو د لوېدیځوالو استدلال داوو چې په افغانستان کې دموکراسي نظام اعلان شوی، موږ له هغه نظام سره مالي او ځاني مرستې کوو. په دموکراسۍ کې انسان د بشپړې آزادۍ واک لري، نو له همدې کبله عبدالرحمن مرتد د دموکراسۍ په چوکاټ کې له آزادۍ څخه استفاده کړي. له همدې کبله ورته سزا نشي ورکول کیدلای ځکه چې داسې سزا ورکول د دموکراسۍ په وړاندې جنایت دی او جنایت بلل کیږي. همداسې وشوه چې د بوش په یوه تلیفون اسلام، شریعت، کلتور او خپلواکې ټول تر پښو لاندې شول، دموکراسي پلي شوه، اوس به څوک د دی دفاع وکړای شي چې دموکراسي د لوېدیځانو نظام نه دی او یا له اسلام سره ټکر نه لري.

څلورم: د آزادۍ په چوکاټ کې ځیني جنایتونه دي چې له غربي لیده ورته جنایت نه ویل کیږي. د مثال په ډول لکه زنا په داسې حال کې چې دواړه فاعلین راضي وي، لکه شراب څښل، مذهب بدلول، د یوه نارینه له بل نارینه سره نکاح کول، د ښځو همجنس بازي او داسې نور. کله چې د داسې جنایتونو په وړاندې سزا په دموکراسي نظام

کې نا مشروع شي نو معلومه خبره ده چې د دموکراسۍ د ملاتړو قوت تر اسلام پالو په اوسنۍ نړۍ کې څو ځله قوي دی چې په نتیجه کې د اسلام حدود بیرته شاته پاته کېږي .

څلورم: یوه بله لانجمنه مسئله چې د بشري حقوقو موضوع ده چې په اصولو کې بیرته له غربي دموکراسۍ سره مشترکات لري او افغانستان هم په دغه لومه کې سر ورننه ایستلی دی. د هغو سره یې موافقه لاسلیک کړېده، د بشري قوانینو په اوسني منشور کې قصاص، رجم او لاس پرې کول ممنوع اعلان شوي. د بشري حقونو موسسات دا د بشر پر ضد ناروا عمل بولي، خو اسلام دا حدود په ټولنه کې د اصلاح لپاره ټاکلي دي. اوس دا مشکله مسئله ده چې د دواړو قراردادونو مراعات وشي چې یو اسلام دی چې د فطرت څخه افغانانو پر ځان منلي او بل د بشري حقوقو په نامه غربي قانون دی. که چیرته دموکراسۍ ته ورسو نو ښکاره خبره ده چې باید د هغه څه مراعات په نظر کې ونیسو چې غریبان یې په لټه کې دي او هغه څه به شا ته غورځول کېږي چې الله ﷻ او د هغه رسول ﷺ یې پر موږ د تطبیق مطلق امر کوي.

هم داسې د بې سترۍ، نا مشروع يعني غیر شرعي طلاق، بې له محرمه د ښځو تگ او سفر، په جهاني المپیک کې د ښځو برخه اخیستل یا په عام محضري منډي، تجارت او د نورو خواهشاتو لاره خلاصول دا ټول هغه څه دي چې د اسلام د بیخ ایستلو لپاره په کار اچول شوي او په قانوني شکل اسلام ته گوزار ورکوي او په تدریجي شکل یې له منځه وړي.

پنځم: تر ټولو مهمه داده چې په یوه هیواد کې دوه قانونه په یوه وخت کې نه سي چلېدلای او نه د ټولو قوانینو په ډول یو په بل کې تداخل کېدلای شي. له همدې کبله باید یوه قانون ته ترجیح ورکول شي ځکه چې په دین کې هیچاته د تصرف اجازه نسته چې څه پکښي کم او یا زیات کړي.

سوال: که څوک په دی نظروي چې دموکراسي نظام د اوسني عصر ضرورت دی او په هغه سره هیواد او ملک په وړاندې ځي او رقابت کولای شي او خلکو ته روزگار پیدا کېږي، بشپړه آزادي پکښي ساتل کېږي، د نړۍ له توجه څخه برخمن کېږي او نور داسې څیزونه؟

ځواب: دلته خبره داده چې اسلام له دغو څیزونو سره چې مباحات دي هیڅ ټکر نه لري، هغه څه چې د اسلام سره مخالفت ونه لري اسلام ورته اجازه ورکوي چې وشي او خلک تري استفاده وکړي دا چې

د دموکراسۍ تر عنوان لاندې وړاندې بیول کېږي، ولي د اسلام او شریعت تر عنوان لاندې تر سره نه سي؟ داسي لیدل کېږي چې ځیني کسان چې په هغو کې ځیني علما هم راځي په دې عقیده دي چې اسلامي دموکراسي یا محلي دموکراسي یا دا چې انسان او خپل عمل، نو له همدې کبله دموکراسي د اسلام په وړاندې ډب کیدلای نه شي، مثلاً که څوک لمونځ کوي، که څوک روژه نیسي، که څوک حج ته ځي، که څوک زکات ورکوي، که څوک تعلیم او تبلیغ کوي، نوهرڅوک دا کارونه کولای شي او داسې نور؟

جواب: په اسلامي ټولنه کې اکثره علمای کرام په دې عقیده دي چې دموکراسي په اسلام کې نشته ځکه اسلام کامل دین او کامل نظام دی. د دموکراسۍ لفظ په اسلام کې نه شي استعمالیدلای، اما کوم مشترکات چې لیدل کېږي هغه باید په اسلامي نامه سره تعریف کړای شي، نه په بل لفظ (يعني دموکراسي) باندې، د مثال په ډول بشري درناوی او د خلکو یا د بشر احترام د شریعت په چوکاټ کې، گ آزادي، تعلیم او تکنالوجي او داسې نور... دې ته اسلام تر ټولو دروند حق ورکړی، هر انسان ته په دې سره امر کوي چې د ښو اخلاقو، ښه کمال او ښه علم خاوند وي او د خلکو په چوپړ کې همیشه اوسي، دا او دې ته ورته اعمال، افعال او کمالات دا مانا نه لري چې په دموکراسۍ سره تعبیر شي، ځکه اسلام دهغه له پاره قانون وضع کړی باید اسلامي قانون ورته وویل شي.

زه د غربيانو د دموکراسۍ نظام ته بد نه وایم او نه هغه ته ناکامه نظام وایم، خو د څیړني مطلب مي دادی چې څومره زموږ ستونزي په حلیدلای شي او څومره زموږ ټولنه ورته چمتو ده چې د دغه ډول دموکراسۍ په چاپیریال کې ژوند کولای شي؟ او بالعکس څومره موږ ته ستونزي پیدا کولای شي؟ مطلب مي هم هغه دی لکه څنگه چې مي مخ کې وړاندینه وکړه چې دموکراسي د اسلامي حدودو د ماتولو او د اسلام د دین او نظام د کمزوري کولو لپاره د غربيانو تر ټولو ښه او بريالی وسیله ده، له بلي خوا په ټولنه کې د نورو بدبختیو زیږنده هم ده. په ځانگړي توگه زموږ د ټولني لپاره د افغانستان مثال يې پارلمان دی. که په پارلمان کې په سلو کې د یو پنځوس یا د ۴۹ په مقابل کې دوه فیصده په دې فیصله وکړي چې بهرني ځواکونه دې په افغانستان کې پاته شي او یا دې ورته اوږد مهالي یا همیشنی اډي ورکول شي په دموکراسي نظام کې دا کار مشروع دی. نور شل فیصده ددې حق نه لري چې له فیصلي څخه سر وغروي، خو په اسلام یاشریعت کې دا شنيع او ناروا عمل بلل کېږي. هیڅ وخت د تطبیق او تنفیذ وړ نه شي بلل کیدلای، نو دلته به ټولنه او هیواد د دوولورو قرباني کېږي چې تر اوسه پوري هم دا قرباني دوام لري، داسې او دې ته ورته ستونزي به ښايې ډیري پکښي راولاړي شي چې په لږ مهالي بهیر کې نه د ټولنې او نه د افرادو په گټه وي، په هر صورت دموکراسي د افغانستان لپاره هغه نظام دی چې ښايي په سلو کې شل، دېرش موافقین ولري خو په یقین سره ویلای شو چې په سلو کې اویا او یا تر دې زیات افغانان یې مخالف دي او اسلام هغه نظام دی چې ښايي په سل کې لس فیصده مخالفین ونه لري. اوس دلته ویلای شو که د خلکو رایه معتبره وي نو هم باید اسلام او د هغه قانون حاکم اوسي او که چاپیریال او ټولنه معتبره وي نو هم باید اسلام وي، که د الله ﷻ او د هغه د رسول ﷺ مکلفیت معتبر وي نو هم باید اسلام حاکم شي او که خدای مه کړه څوک په دې عقیده وي چې په اسلام کې سختي او تشدد دی نو دا انتخاب یې خپله کړي دی، بل دا چې اسلام د اعتدال نظام دی. په دې نظام گ کې نه تفریط او نه افراط وجود لري، بلکي یو معتدل نظام دی.

خلاصه دا چې زما په نظر افغانستان په غربي دموکراسي نظام سره نه شي جوړیدلای او نه هم دموکراسي پکښي آرامي راوستلای شي، ځکه چې د دموکراسۍ په وړاندې داسېگ مخالفتونه شته چې په داخل کې قوي او پخې جرړي لري. اسلام په خپلو ټولو حدودو کې چې په عملي طور دهر وخت واکمنو ته د یوې سالمې ټولنې جوړولو امر

کوي نر او ښځي ته د پاک لمنۍ تحفه ورکوي. له فحش او بې حیايۍ څخه نجات ورکوي چې انسانان په یوه داسې ټولنه یا چاپیریال کې ستر شي چې له اخلاقي پلوه یو با ادبه، با عمله، پاک او سالم انسان وي. که څه هم اسلام د آزادۍ له بریده د اوبستو مخنیوي کوي، هغه د لوی خدای د حکمت او د اسلام د معجز دین ښه نتیجه ده چې ورو ورو یې تجربه کار او با علمه شخصیتونه په حکمتونو پوهیږي او ساینس پوهان یې په عصري تجهیزاتو سره کشف کوي. غربې مقلدین باید په دې پوه شي چې د دوی تقلید موږ ته او زموږ گران هیواد ته په گټه نه، بلکې په ضرر تمامیږي، لکه وړاندې چې د هغه مثال وینو له غربې تقلید سره ښایې زموږ ټولنه او خلك د مادیاتو له پلوه پرمختگ وکړي، خو له بل پلوه یې معنویات هغه معنویات چې په مادیاتو او پیسو نه پلورل کیږي او نه پیدا کیږي له منځه ځي، هغه معنویات چې زموږ د دودیزې ټولنې لپاره د لویو نیکمرغيو سبب کیږي.

اوس تر ټولو مهمه داده که د غربې مقلدینو د تقلید مقصد تمدن او پرمختگ وي، تعلیم او تربیه، ساینس او تکنالوجي وي، نو اسلام خو له هغه سره په هیڅ شکل ټکر نه لري او نه ورسره کوم مشکل سته. که د هغو موخه د دوی د کلتور، غربی قانون، د دموکراتیکو بي جلوه آزادیو، بشري حقوقو یا د نر او ښځي د بشپړي آزادۍ تقلید وي؟؟؟ نو دا خو دافغان مسلمان هیواد لپاره د بد مرغۍ وروڼه پرانیزي، که لږ کوچنی مثال د غربې تمدن د واکمنو د یوه سالار امریکا را واخلو او بیا د هغه نتایج راوسپړو نو څه به ومومو لاندې جدول د هغه څه لږ تحفه راښيي:

۱. په امریکا کې د همدېک دموکراسۍ په رڼاکې هره ورځ ۲۵۳ کسان په مخدره توکو روږدیږي. سره له دې چې شراب څښل له دې نشي څخه مستثنی دي.

۲. هره ورځ د ۱۸۰ ښځو پرېت باندې په زوره تېری کیږي.

۳. هره ورځ ۵۵ تنه د غلو او بد معاشانو لخوا وژل کیږي.

۴. هره ورځ دغلا ۲۶۲۰ پېښې د پولیسو سره ثبتیږي.

۵. هره ورځ ۱۱۲۸۳ ارموني یابي پلاره زامن له زنا څخه پیدا کیږي.

۶. هره ورځ ۲۹۸۶ ښځي په خپله طلاق اخلي او یا د مړو لخوا طلاقېږي، چې له دې کبله اوس په سلو کي اویا خلك ودونو ته زړه نه ښه کوي او په زنا باندې ژوند تیروي.

۷. هره ورځ نوي میلیونونه بوتله مختلف شراب څښل کیږي.

۸. هره ورځ ۲۷۴۰ زنا کاري نجوني ځکه له زنا څخه حمل اخلي چې تر زنا وړاندې واده ته له دې امله غاړه نه ږدي چې نر د څو نجونو او ښځه د څو هلکانو خوندونه وگوري.

۹. په سوونو ځوانان او ځوانانې د ايډز او سفلیس په ناعلاجه مرضونو اخته کېږي، چې تر ټولو لوی علت یې زنا او لواطت دی. سره له دې چې د دغو ناروغيو لپاره په ډیره لوړه کچه روغتونونه کار کوي. دا چې دغه ټول امراض له غربي کلتور او پرمختیا څخه سرچینه اخلي زنا او لواطت هم په تمدن کې راولي. د حیواناتو سره هم جنسي اړیکې دوی (Beastiality) یاله محرم سره نکاح کول هم د تمدن یوه برخه ده. زه فکر نه کوم چې مسلمان افغان بچی دې له داسې کلتور سره مینه ولري که څه همگ فقر او غربت او د واکمنو او چارواکو خیانت او لا ابالیتوب د لویې بې اعتمادۍ فضا رامنځ ته کړیده ترڅو زموږ خلک دپته اړ او مجبور شي چې د مرستې او کمک لپاره لاس غرب ته اوږد کړي. زموږ د مجبورۍ له امله د ايډز او سفلیس تحفه اوس زموږ هیواد ته د غربي زنا کاروسره یوځای راغلې او مخ پر ډېرېدوگرندی روانه ده.

اسلام او اسلامي نظام یې د مشکلاتو علاج کولای شي ځکه چې د هغه په وړاندې کورنۍ مخالفت یا تاوتریخوالی په نشت شمارل کېږي. د هر کور د جوړولو لپاره داخلي توافق تر بهرني امتیازاتو او تر ټولو اړین دی.

د ډيورنډ کرښه

لکه څنگه چې مي وړاندي يادونه وکړه د ډيورنډ ناولې کرښه د افغانستان لپاره د ناسور د زخم حيثيت لري خو دا ناسور د مشکل په توگه هغه چا افغانستان ته ور ډالۍ کړی دی چې همداوس اوس د مرستي او بشري خواخوږۍ په نامه زموږ ورونه، خويندي ښځې او ماشومان تر مردکو او گوليو تيره وي، هره ورځ د مځکي غيږي ته د افغانانو په لسگونو مړي او جنازي وراستوي، کلي او کورونه په بمونو، لويو لويو توپونو او غټو توغنديو د خاورو سره خاوري کوي، د ديموکراسي نظام د پلي کولو لپاره يې د وژلو او تبليغ ټول اسباب په کار اچولي دي. دغه سره بلا يوځلي بيا غواړي چې د دغه ناسور زخم وسپري او پر زړو زخمونو باندې تازه مالگي وشيندي، دا چې څه به کيږي، هغه به هغه وخت ته پرېږدو، مگر موږ بايد د دغه ناسور د زخم اسباب په غورسره وڅيړو:

که د افغانانو پخوا ته ځغلند نظروکړو وبه وينوچې د نړۍ په تاريخ کې افغانانو له خپلواکۍ سره د مينې يو ښه تاريخ درلود، د آسيا په زړه کې دغه ملت د زړه مراندي او واگي سره ښولي دي، خو د افغانستان عزت او وقار يې او چټ ساتلی دی، مگر له بده مرغه چې له تيرو څو پيړيو راپديخوا د نړۍ د يرغلونو ښکار گرځيدلی دی، چې تر ډېره يې د نړۍ ژوندي تاريخونه د عکس او تصوير ښکارندويي او شاهدان دي دا چې ولي نړۍ خوړونکو او حريصو بلاگانو ورته خولي وازي نيوليدې مختلف علتونه لري چې يو عمده علت يې د افغانانو د زعماءو خودخواهي او جاه طلبې په گوتو شوې ده، چې البته په تدريجي توگه د افغاني مختلفو قومونو د فرقوي، تفريقي او انشعاب سبب گرځيدلي، چې په نتيجه کې يې د افغان او اسلام د ښمنو نړۍ خوړونکو ليوانو لپاره د يرغل زمينه برابره کړې ده.

د دې مثالونه ډير زيات دي او نتايج يې چې منفي اړخ لري ټولو خلکو ته برېښي شوي دي. موږ کولای سوگ هغه بېلگې له بيخه راوسپړو چې د ډيورنډ منحوسه لانجه يې له دی يوولسو لسيزو راپديخوا لايحله پرې ايښي ده، احمدشاه ابدالي ☐ له هغو تاريخي اتلانو څخه يو اتل دی چې په ياد او نامه سره يې تر اوسه پوري موږ افغانان وياړو او په نامه يې د غليمانو د ماتي يادونه کوو، احمدشاه بابا د زېږو، خړو او ساده پښتنو په ټاټوبي کندهار کې دنيا ته سترگي را سپړلي وې. هلته ستر شوي او هلته بيرته خاورو ته سپارل شوي دي. احمدشاه بابا د يوه لوی افغانستان د جوړيدلو ابتکار په اسلامي نظام سره کړي چې هغه وخت يې د هيواد حدود د مشهد، بخارا او بيا د هند تر نيمايي پوري رسيدلی دی. احمدشاه بابا په خپله واکمني کې اسلام او اتحاد ته په نه ستړي کېدونکي توگه خدمت کړی. د اتحاد او اتفاق په مټ يې د غليمانو ټولو دسيسو ته معقول ځواب ويلي دي.

کله چې لوی احمدشاه ابدالي ☐ په ۱۷۷۳ ميلادي کال له دنيا څخه سترگي پټې کړي دهغه پرتاريخي ميراث دهغه زوی او لمسي ټټر ولگاوه، چې تر يو څه وخته يې د پلار ميراث په نيمگړتيا سره وساته خو د هند ځيني برخي يې له لاسه ووتې. هند ته چې د انکريزانو د استعمار لاس په تجارتي، اقتصادي او بشري نومونو باندې را اوږد شو، په

همدې وخت کې د افغانستان په وړاندې د شیطانت او دسيسو لاسونه دننه راوغځیدل، چې د افغانستان دننه يې د دراني قومونو په بې اتفاقي کې پوره نقش ولوباوه، د بارک کهول يې د سدو د کهول په وړاندې چې په حکومت کې يې ښه اعتبار درلود په قومي نامه راوپاراوه دهغه په نتیجه کې د افغاني قومونو ترمنځ خونړي جنگونه پيل شوه. په پنجاب، سند، کشمير او د ډيلي په شا وخوا کې د سيکانو او مسلمانانو تر منځ خونړي جنگونه تاوده شول، برتانوي شيطانانو به ورته له ورايه د گرمیدو لمن وهله، د تیمورشاه تر مرگ وروسته دده 33 زامن چې د بيلابيلو ميندو څخه وه هريوه يې د سلطنت غوښتنه کوله؛ نوري هم دنفاق جرړي قوي کړي او د قدرت سيمه يې تر خپلو قيادتونو پوري محدوده کړه، بالاخره په ۱۸۱۹ ميلادي کال کې د سدو کهول خپل واک له لاسه ورکړ. د پاينده خان تر بيرحمه وژني وروسته د هغه زامنو د زمانشاه په وړاندې بغاوت پيل کړ چې جمله ۲۳ تنه وه د هغو د هڅو په نتیجه کې د پاينده خان مقاومت د هندپه وړاندې ډير ضعيف سو. له ځانه څخه يې دفاع نه سواي کولای چې تر ډېر تدريجي مقاومت وروسته د سدو کهول د حکومت په کارکې پاته راغی.. د بارک کهول ته ښه زمينه برابره سوه چې له موقع څخه استفاده وکړي. د وخت په تيریدو سره د زمان شاه کورنۍ هدف ته ورسيدل. هغو د پاينده اوسدو د کورنۍ په وړاندې ډير سخت عکس العمل وښود، حتی د سدو کهول يې د خپل پلرني ټاټوبې (کندهار) څخه هم وشاړه چې د هند په سيمو کې تيت وپړک شول. چي تر اوسه هم د هغو اولادونه د خان او پټان په نامه هلته خال خال ليدل کيږي . ژبي يې گرځېدلي دي ، خو د قبيلې نوم لا يو څه ورته پاته دی. څه وخت وروسته د بارکزو کهول هم د بې اتفاقي په رنځ اخته شول، لوی افغانستان يې پر وړو وړو ټوټو سره وويشي. هر ورور يې ځان د يوي سيمي امير او واکمن وټاکه، چې د دوی په دې احمقانه کار سره د برتانيې يرغل ته ښه زمينه برابره شوه. برتانوي واکمنانو د هند سکهان دې ته چمتو کړل چې د سيمي د آزادولو لپاره جنگ وکړي چې د هغه په نتیجه کې د بارکزو واکمنۍ د هند ډيري سيمي د کشمير تر پولو پوري له لاسه ورکړې. که څه هم امير دوست محمد خان د يوه امير په حيث پيژندل کيدی؛ خو د هغه په مقابل کې ډيرو شخصي امارتونو وجود درلودی چې ټول په بارکزي قوم پوري تړلي وه .

د سکهانو له اختلاف سره سره شاه شجاع چې د سدوزو د پښي او د پوپل د قوم د مشرۍ دعوه يې کوله په هند کې د برتانيې د امپراتورۍ دمرستي په هيله شپي سباکولي، دلته دافغانستان د واک پر سر خونړي خپل منځي جنگونه گرميدله. ورځ په ورځ د واکمنو د واک واکي سستيدلي چې د هري ورځي په تيریدو سره يې د برتانيې حرص ورژوندی کاوه، په ۱۸۳۸ کال کې برتانيه دې نتيجې ته ورسیده چې نور نو د افغانستان د خوړلو وخت دی. د شاه شجاع غوندي گوداگی يې د دې ورځي لپاره نور هم ساتلي وو. شاه شجاع چې د افغانستان په نيولو کې يې د برتانيې مرستې ته سترگي نيولي د هغو د مرستو په بدل کې يېگ هرڅه پر ځان منلي وه. پر افغانستان باندې تر حملي وړاندې د شاه شجاع او برتانيې ترمنځ ځيني قراردادونه په هند کې لاسليک شوه، چې د هغو له مخي کشمير، پيښور، بنو، وزيرستان، ډيره اسماعيل خان او نوري سيمي د برتانيې واکمنو سکهانو ته ور بخښلې وې. قرارداد يې ورسره لاسليک کړی وو څو شاه شجاع په محدود افغانستان کې محدود قدرت ته ورسېږي. په قرارداد کې د

افغانستان بهرني او کورني سياستونه هم محدود شوي وه. همداسې ډير د غلامي ټکي پکښي لاسليک شوي وه. که څه هم شاه شجاع د کرزي په شان د احمد شاه ابدالي ☒

د وراثت دعوه کوله خو دې ته ښه متوجه نه وو، چې احمد شاه بابا ابدالي څه کول او څه يې گټل او دوی څه کول او څه يې بايلل؟ په هر صورت شاه شجاع د انگریزانو بدغوني لښکري د افغانستان پر مقدس حریم باندې راوړمولي په ۱۸۳۹میلادي کال کندهار ته د انگریزانو پر اسونو سپور راغی. د انگریزانو په مرسته يې هلته د پاچاهۍ اعلان وکړ چې په لنډ وخت کې يې کابل هم د امير دوست محمد خان له لاسه وايست.

د کابل د دنگو غرونو په منځ کې يې د قدرت پر تخت تکیه ووهله، خپل ارمان ته د برتانوي عسکرو په مټو ورسید. که څه هم امير شاه شجاع له ډيرو اميدونو سره هيواد ته راغی او هدف ته ورسید، مگر لږ وخت وروسته هغه د دې کار په هکله خپله مايوسي او پښیماني وښودله ځکه چې انگریزانو د اوسنيو متحدو انگریزانو په څير خپلسري کوله. د افغانستان د خلکو د زغم کاسه يې تر څوکو پوري ورسوله چې له کبله يې د جهاد لپاره افغاني مجاهدينو پر انگریزي يرغلگرو حملي پيل کړي. لږ وخته وروسته انگریزي يرغلگر د شاه شجاع د غلام حکومت په شمول د سختي وارخطايۍ سره مخامخ شول، امنيتي گډوډۍ زياتي شوې هرځای پر هغو باندې حملي جاري او ورځ په ورځ زياتيدلي چې په نتيجه کې يې بالاخره په ۱۸۴۲-۴۲ کال کې انگریزانو ماته وخوړه، د کابل او نورو سيمو پرېښودلو ته اړ شول، همدا د انگریزانو لومړنۍ ماته وه چې له درنو تلفاتو سره مل وه، له کابل څخه تر جلال اباد پوري يې اوولس زره عسکر د مجاهدينو تر گوليو تير شول، يوازي يو عکسر چې (ډاکټر برايډن) نوميدی ژوندی پرېښودل شو، څو د نورو يرغلگرو له حالاتو څخه برتانويان خبر کړي، خو برتانويانو دا ماته يو تصادف باله او حقيقي ماته يې نه منله، همدا سبب وو چې د شاه شجاع د موافقي سره سم د دويم ځل لپاره يې بيا د افغانستان خوړلو ته زړه ښه کړ، په ۱۸۸۸میلادي کال انگریزان د دويم ځل لپاره بيا د کابل د هسکو غرونو څوکو ته ورسیدل او د وخت واکمن امير شير علي خان يې له واکه گوښه کړ.

امير شير علي خان تر خپلي ماتي او تېښتي وروسته په مزارکې د روسانو د وعدي د پوره کولو په تمه د هغو د کمک انتظار کاوه د هغه زوی محمد يعقوب خان يې په وراثت پاته وو، مگر روسانو پر خپلو وعدو هيڅ وفا ونکړه. شير علي خان د روسانو له وعدو د نهيلۍ په وجه زړه چاودۍ په مزارکې مړ شو.

انگریزان يوځلي بيا د څه وخت لپاره پر افغانستان واکمن پاته شول. د شير علي خان ځای ناستی امير محمد يعقوب خان يې د اسير په توگه له ځان سره وساته. د امير د اسارت په وخت ياموده کې بيا هم انگریزانو څو قراردادونه په زوره په هغه باندې لاسليک کړل چې دهغه له مخي کورمه، مردان، پېښور، کوټه او ځيني نوري سيمي انگریزانو ته وبخښل شوي، خو د قرارداد متن د موقت وخت يالفظ ياديدو په ډول ليکل شوي وو، دا قرارداد د گندمک عنوان درلود، مگر د دوی له داسې کړنوسره سره هم له انگریزانو سره مقاومت دوام پيدا کړ هغوی يې دې ته مجبور کړل

چې افغانستان تر لږو تلفاتو وروسته پریږدي؛ خو د امیر عبدالرحمن په مړیې ډوله توافق انگریزان له کابل نه پر شا شول، چې له درنو تلفاتو سره د هند او افغانستان د پولې پر منځ دڅه وخت لپاره تم سول. د عبدالرحمن تر قرارداد وروسته په اصرار او دوام سره انگریزانو غوښتل چې د افغانستان ډیري سیمې له افغانستانه بیلې کړي چې لوی کندهار هم د دغه قرارداد یوه برخه وه، چې وروسته افغانانو له میوند او کندهارڅخه انگریزان د دیارلسو زرو عسکرو په له لاسه ورکولو تېښتې ته مجبور کړه، خو د ډیورنډ تر پولې اخوا سیمې چې اوسنی پاکستان یې د ځان لپاره سرحد بولي هم داسې په مقاومت کې پاته شول. همدارنګه د ډیورنډ کرښې پر هغه بله خوا به همیشې له انگریزانو سره پوره مقاومت کیدي. انگریزان به یې نه پرېښودل چې پر آرامه واوسي. دا مشکلات به ډیر ځله افغانستان ته راتلل او د افغانستان د خلکو دود به یې پاراوه. انگریزانو به د خلکو پر کورونو بمبارۍ کولې او مسلمانان به یې شهیدانول، همداسې د مسلمانانو جهاد او مقاومت د دوي په وړاندې دوام درلود، تر ۱۸۹۳ کال پوري همداسې مشکلات روان وه چې د افغانستان او هند تر منځ کومه پوله او پانډل وجود نه درلود، که څه هم برتانویانو عبدالرحمن ته د بډو یا کمک په نامه دوولس لکه هندۍ کالداري ورکولې چې وروسته یې کچه اتلسو لکو ته لوړه شوه.

کله چې انگریزانو دا ومنله چې دوی په زور سره پر افغانانو حکومت نه شي کولای او نه د دوی یرغل پر افغانستان باندې مثبتې پایلې لرلای شي، نو له همدې کبله یې د سیمې د ارامولو او د خپل اجتماعي شکست د مخنیوي لپاره بله د شیطانت لاره په کار واچول چې د یوه سرحد په شکل د افغانستان د نفوذ مخنیوی وکړي. په همدې خاطر یې سر هېنري مورټېمر ډیورنډ (Sir Henry Mortimer Durand) دیوه هیئت په مشرې کابل ته واستاوه چې هغه طرحه یا پلان په عبدالرحمن باندې په پټه او بډو لاسلیک کړي چې دوی د خپلې خوښې سره سم په یو اړخیزه توګه جوړ کړي وو. همدې طرحې د یوه قرارداد بڼه درلوده چې باید د ملت په توافق سره امضا شوي وای، په قرارداد کې د ډیورنډ کرښه د افغانستان او هند تر منځ کرښه بلل شوې وه خو تردې زیاته نا آرامه سیمه چې د سرحد هغه بله خوا وه مستقله یا آزاده سیمه بلل شوې وه.

ویل کیږي چې عبدالرحمن په داسې وخت کې قرارداد لاسلیک کړ چې د دې لپاره یو ډیر مکرجن محفل جوړ شوی وو چې په هغه کې برتانوي ښکلي پیغلې جوړې شوې وې. د نشي یا مستۍ لپاره ډول ډول شراب تیار شوي وه، ګومان کیږي چې عبدالرحمن دغه قرارداد د شهوت یا بیهوشۍ او نشي په حالت کې لاسلیک کړي وي خو ښکاره دلائل د انگریزانو زور او فشار ګڼل سوی دی.

وړاندې مو وویل چې په دې محفل کې پنځه ماده ییزه قرارداد لاسلیک شوې وو. همدغه قرارداد په یوه پټ ځای او پټه خوله سره لاسلیک شوی وو، چې د ملت ټول وګړي ورباندې ناخبره او د ډیورنډ د کرښې دواړې غاړې له دې تړون څخه ناخبرې ساتل شوې وې، کله چې د دغه مرموز قرارداد خبر خپور شو ټولو افغانانو په یوه خوله دغه د غداری قرارداد یو غلط او ناقانونه کار وباله چې دیوه قوم پر زړه د پولادو چاړه راکاږي او دوې ټوټې کوي یې. افغان

ولس دا د انگریزانو مکر وباله د ټول هیواد لخوا یې یوه غیر رسمي کرښه اعلان کړه، خو بیا هم انگریزانو له زور، زبردستی او بډو څخه کار واخست. له بله پلوه د افغانستان د واکمنانو د غلامی او سستی علت هم وو چې سیمه د انگریزانو تر نیمه واک لاندې تر ډېره وخته پاته شوه. کله چې انگریزان دویم نړیوال جنگ وځپل تر هغه وروسته په ۱۹۴۷ م کې له هند څخه پر شا کیدل. د مسلمانانو په نامه یې پاکستان د هند او افغانستان د مشترکي خاوري په ترکیب کې رامنځته کړ. که څه هم د پاکستان جوړېدل او له هند څخه جلا کیدل چې اوسنی بنگله دیش یې هم جز وو یو قانوني حیثیت د اکثرو خلکو په رضایت خپل کړ مگر پښتنو او بلوڅو ته پکې د برخليک حق ورنه کول شو. فقط د اسلام په نامه د پاکستان په څنگ کې معلق پاتې شوه چې تردی دمه هم دا مغلقه معضله د بې خاونده مړي یا جنازي غوندې بې سرنوشته پاته ده، دا چې د دې کرښي قانوني او حقوقي اعتبار څه دی؟ دا یوه بيله مسئله ده. دا چې د افغانستان د امنیت او جوړیدلو لپاره فوق العاده خنډ گرځیدلې دا بله مسئله ده چې هره مسله یې بېل تفصیل غواړي.

د حقوقي پلوه دغه قرارداد یو اړخیز شکل درلود. همدارنگه امرعبدالرحمن خان یو داسي امیر وو چې د برتانيې د غلامی او شرایطو د قبلولو په نتیجه کې قدرت ته رسیدلی وو. دغه مرموزه او له زهرو ډکه پریکړه یالایحه د افغانستان مېشتو قومونو او خلکو ته که د ډیورنډ پر هغه غاړه که پر دې غاړه پراته وه د قبول وړ نه وه. کله چې یو قرارداد یو اړخیز شکل ولري او بیا د زور او فشار په صورت کې منځ ته راغلی وي هیڅ قانوني حیثیت او اعتبار نه لري.

دویم: په نړیواله توګه د ملګرو ملتونو په قانون کې داسې ماده سته چې کله د قرارداد یا تړون یو اړخ له منځه ځي نو د تړون متن یا اهمیت هم ورسره ختمیږي. له همدې کبله چې برتانيې د مخکي د کرې پر نیمایي برخه خپته اچولې وه هند او د افغانستان ځیني سیمي یې په خپل واک کې راوستلي وي، د انگریزانو دغه واکمني په ۱۹۴۷م کې پای ته ورسیده. په نتیجه کې یې هند آزادي واخستله همغه وخت په کار وه چې د افغانستان مستعمره سیمو هم آزادي اخستي وای. هغو ته د آزادی فرصت ورکول شوی وای چې د خپل راتلونکي برخليک یې روښانه کړي وای، لکه پنجاب، سند، بنگله دیش، سريلانکا او د هند نورو سیموته چې ته فرصت ورکول سوی وو، ځکه چې د قرارداد او استعمار اهمیت د دوی له واکمنۍ سره تړلی وو.

دریم: په ملګرو ملتونو کې په ۱۹۶۸ م کال کې یوه ماده تصویب شوه چې د قرار له مخي یې هغه ټول تړونونه بې اعتباره ګڼل شوي چې د زور له لاري تصویب شوي وه، څنگه چې استعماري قوتونه هر څه په زور او فشار تر سره کوي همدا رنگه یې د افغانستان ډیري سیمي په زور سره جلا کړي وي ځکه نو دغه تړون د ملګرو ملتو د پورتنی پرېکړي او منشور له مخې بې اعتباره بلل کیږي، په حقوقي ډول دغه دري مثبت دلائل وجود لري چې د ډیورنډ کرښه یو ظالمانه او بې انصافه کرښه ثابتوي چې په هیڅ ډول قانوني او حقوقي ارزښت نه لري افغانستان او افغانان یې ټولې په رسمیت نه پیژني که څه هم د پاکستان واکمنو د وخت څخه په استفاده په افغانستان کي ګله هر

واکمن څخه د هغې کرښې د مراعات او رسمیت غوښتنه کړېده پاکستان په تکرار سره غوښتي دې چې د افغانستان له ضعف او کمزوري حالت څخه لکه برتانویان استفاده وکړي خوله نیکه مرغه میړنیو افغانانو د شاه شجاع او عبدالرحمن غوندي هر څه ته زړه نه دی ښه کړی.

دا چې دا کرښه د افغانستان لپاره څومره ستونزه ده یا څومره ورته اهمیت لري رښتیا دواړه سته اوځانته بیلابیل دلایل لري :

لومړی: دا چې د پاکستان او افغانستان تر منځ په رسمي ډول حدود وجود نه لري. دا خپله یوه ستونزه ده؛ ځکه هر هېواد د خپلو حدودو د ساتلو مسرولیت لري دلته به امنیتي مشکلات ترټولو ډیر ستونزمن وي چې یواځیز ډول مسرولیت یې باید د یوې واکمنۍ یا حکومت تر غاړه شي.

دویم: هغه سیمه یاسیمې چې په قانوني توګه په یوه اړخ پورې ونه تړل شي نو له هره طرفه د پامه غورځیدلي وي، دهغو اقتصادي او تعلیمي چارې به کمزوري مخ ته ځي، کله به هم له پوره پاملرنې څخه نه برخورداره کیږي ځکه د هغوی پرمختګ دسیمې تراهمیت پوری اړه لري.

درېم: ددغې سیمې یاسیمې ته د نه پام لرنې له کبله به د دواړو هیوادونو تر منځ کله هم د اعتماد فضا نه رامنځ ته کیږي او نه به دیوه او بل هیواد دمداخلو مخه نیول کیږي. همیشه به د دښمنۍ او رقابت په موقف کې قرار لري چې دا پخپله د بې امنیتۍ او بې ثباتۍ لامل کیږي.

څلورم: د پولي د دواړو غاړو اوسیدونکي له یوه قوم او یوې کورنۍ سره ربط لري د دې سره سره دواړې غاړې دوستۍ او د پولي او پانډل شراکت لري، که هر وخت د پولي په یوه خوا کې ستونزي وي نو د یوه بدن په څیر به هغه بل لوری ورسره اوتومات ستونزمن کیږي او سیمه به هم له دی کبله ورسره ستونزمنه وي.

پنځم: لکه څنګه چې مو وړاندې یادونه وکړه د دغه نه بېلېدونکي قوم بېلتون په شخصي ژوند کې هم ستونزي راولاړي کړي؛ ځکه چې دغه وروڼه قومونه همیشه د یوه ګډ ژوند هیله لري او ګډ ژوند غواړي، د پولي په ویش دغه ګډ ژوند د ډیرو ستونزو سره مخامخ کیږي، بلکې مخه یې نیول کیږي.

شپږم: د پولي دواړو غاړو ته اوسیدونکي افغانان هر وخت

د داسې تومتونو قرباني کیږي چې اصلا بنیاد او اساس نه لري همدارنګه د زیږنده ستونزو قرباني به د تل لپاره ټول وګړي وي.

اووم: تر ټولو غټه ستونزه داده چې بهرنیو دښمنانو لکه څنګه چې دا کرښه ستونزمنه پرې ایښي تري ناروا او بده استفاده کړي اوکوي به یې ترڅو د خلکو له سپیڅلي عقیدې، بې علمۍ، کمزوري سیاسي دریځ نه ناوړه استفاده وکړي او هر وخت یې د دوو اسلامي هیوادونو تر منځ د بې اعتمادۍ او نه باور سبب وګرځوي، هر وخت چې

وغواړي چې د هغوی تر منځ نفاق او ستونزه راولاړه کړي هلته د نفاق کاني اونوکان جنگوي چې هم گټه او هم خوند تري واخلي او هم د کوربه او غله ترمنځ منځگړ یتوب وکړي.

دا یوازنی ستونزه نه ده چې برتانوي شیطانانو د خپلي امپراتورۍ پر وخت افغانانو ته ډالۍ کړي، بلکې ورته ستونزي یې په چین، هند، کشمیر، پاکستان، سريلانکا، تایوان، کوریا او نورو ځایونو کې هم تخلیق کړي ترڅو سل یا دوه سوه کلونه وروسته هم تري استفاده وکړي. د ډیورنډ اوسنی لانجه چې یو ځلي بیا د بهرنیو یرغلگرو په موجودیت کې د هغوی په پارونه راپورته شوي د افغانستان لپاره یوه نوي ستونزه ده داچې موجوده ستونزي ته به گټه وکړي هیڅ فکر نه کوم دا چې خپله به یوه نوي ستونزه تولید کړي د دې به انتظار وکړو. په هر صورت! داسې او دې ته ورته موضوعات باید حتماً حل شي او دغه جنازه چې له ډېره وخته را په دې خوا د خلکو پر اوږو بار ده خلک تري ستومانه شوي باید نوره دغه جنازه خاورو ته وسپارل شي او هیره کړای شي، خو دا چې څوک باید دا ابتکار وکړي دا یو ډیر مهم سوال دی چې یوه مثبت او قانع کوونکي جواب ته اړتیا لري او یو مناسب وخت غواړي. که دا کار د جرگو او مرکو له لاري کیږي او د سیمي د میشتو افغانانو د عنعناتو په توگه کیږي دا وروستۍ خبري دې، دالوی مشکل په موجوده بحراني حالت کي نه د افغانستان حکومت حلولای شي نه پاکستان او نه په بهرنیو یرغلگرو پوري اړه لري، دا د هغو قومونو مسئله ده کوم چې پر زړونو یې همدغو یرغلگرو یوه پېړۍ وړاندي په بل نامه چاره راکښلي وه، هم هغه په وینو سره چاره او هم هغه قاتل چې نن په بل رنگ ورته لمن وهي اوغواړي چې په خپلو لاسپوڅو څیرو خپل هدف ته ځان ورسوي مشروع او مقبول نه دی.

زما مقصد دلته د ډیورنډ د فیصلي موضوع نده زما مطلب یوازي یوازي دادی چې ډیورنډ د افغانستان په بنسټیزو ستونزو کې یو جز دی چې دغه جز د ستونزي یو اړخیز حل نه مومي نو ډیر یا نور مشکلات به وجود لري، خو دا چې د دی څه په کار دی؟ د افغانانو په وروستي تصمیم پوري اړه لري چې څه باید وکړي؟ په دې وخت کې د افغانانو هوښیاري داده چې داسې موضوعاتو ته چې د بهرنیانو په پارونه ورته لمن وهل کیږي گوتي ورنه وږي او د هغه پر ځای کورنیو ستونزو ته پام واړوي، په لوی لاس هغو غلیمانو ته موقع په لاس ورنه کړي چې له ډیره وخته یې دغه تودي ښوروا ته خوله اوبه کوي چې دا اوس هم د بهرنیانو، پاکستان، هند او نورو هیوادونو لنگي غواوي لوشي پیسي او بډي په خیتو منډي چې په دی ترتیب هم ځانونه د سولي او ثبات پلویان وبولي، هم په پټه سودا خیتي ډکي کړي او هم پر دواړو غاړو پرتو محکومو، مظلومو قومونو ته د پردیو په زور ټینگه لغته ورکړي.

که خدای مکره امریکایي یرغلگرو ته دایمي اډې ورکول سي، نو دا به هم د ډیورنډ په توگه د بلې ناپايې ستونزي په څېر افغانستان ته پاته سي. زما مشوره د یوه افغان په توگه داده چې اوسنۍ اداره په ورځنیو اړینو چارو اکتفا وکړي اړ نوري لانجې راتلونکو نسلونو ته جوړي نه کړي. دغه قدرت چي دوی پکښي د بل په مټ ناست دي خامخا تلونکی دی او بیا پښېماني په درد نه خوري.

مخدر مواد

په دې کې شک نشته چې مخدره توکي زموږ په ټولنه کې د ډیرو ستونزو لامل گرځیدلي او گرځي، په عمومي توګه دا کښت د افغانستان لپاره لویه ګټه نه لري، مګر بالعکس د سیاسي او اقتصادي پلوه ټول ملت له بیلابیلو ستونزو سره لاس او ګریوان کوي، دا چې زموږ د هیواد د څو تنو یا اشخاصو پکښې څومره وړی ولاړه ده څومره ګټه یې ده، د نورو خلکو لپاره عام کیدلای نه شي. دا چې د ټولنې لپاره یو جدی ګواښ او د هر حکومت لپاره لویه ننگونه بلل کیږي د ټولو هیوادوالو لپاره عام شکل لري، نو له دې کبله دا یوه عامه ستونزه بلل کیږي. که څه هم د ځینو خلکو به څټونه ښه پکښې پلن شوي وي.

دا چې څوک دغه کار وبار کوي او څوک تري ګټه اخلي او څوک تري نشه اخلي دا ټول بهرنيان دي. هغوی په دې لړ کې پوره زیار باسي او دغه تجارت ته ښه پراختیا اووډه ورکوي.

دا چې څوک پکښې سترې ستومانه کیږي، مته میږي، وژل کیږي، بندیانېږي هغوی خوار افغانان دي، پردي سربیره یې وطن په همدغه نامه اشغالېږي، اقتصاد یې شاته پاته کیږي، پر کور او مال باندې یې د سروخوګانو، بهرحمو یرغلګرو لخوا چاپي وهل کیږي، ګټه یې دومره محدوده ده چې په مټي د یوه کال څخه تر بله کاله فقط ځانونه له مرګه وژغوري او بس.

اوس به وڅیړو چې زموږ د ښکلي هیواد لپاره دغه بدرنګه تخم څومره ګټه لري، څومره تاوان یا ستونزه لرې.

لومړی: د هر هېواد د اقتصاد لپاره یوه تر ټولو مهمه سرچینه زراعت دی چې د یوه هیواد لومړني مواد او د خلکو اړتیاوي لکه غنم، وریجی، جوار، وربشي، میوي، سابه او نور پوره کوي، او دویم لاس مواد لکه غوړي، کالي، بوره او دې ته ورته نور مواد. که خدای مه کړه د هیواد اکثریت د مخدره موادو لکه تاریاکو او بنگو له کښت سره بلد شي طبعي خبره ده چې د هیواد مهمه سرچینه (زراعت) به له منځه وړي چې په همدغه صورت کې به ټول هیواد د لومړنیو توکو په لاس ته راوړنه کې اړ او محتاج وي.

دویم: د دغه کښت په عامېدو کې اسانه ده چې خلکو ته نشيي مواد اسانه او په وړیا توګه پیدا شي، چې په نتیجه کې به یې دهیواد ډیر وګړي په ځانګړې توګه ځوان نسل له دغه مهلك عمل سره روږدېږي. همدارنګه به دا کچه د هري ورځي په تیریدو سره لوړېږي.

دریم: هغه مواد اومیوه چې افغانان غواړي بهرنیو هیوادونو ته یې صادر کړي، له همدې امله چې له افغانستان نه پکښې مخدره مواد لیږل کیږي یا ونه لیږل شي، د تازه او وچو میوو لکه انارو، انګورو، منو، انځرو، وچي میوې او داسې نورو صادراتو مخه نیسي او هم یې بزګر او کروندګر د نرخ د ټیټ والي له کبله زیانمن کیږي.

څلورم: که لږ نور دقیق وگورو نو وېه وینو چې په ترکمنستان، ایران، ازبکستان، پاکستان، سعودی عربستان اونورو هیوادونو کې هره ورځ تر پنځه ویشت ډیر افغانان د دغه توکي د قاچاق له امله وژل کیږي یا اعدامیږي، همدا رنگه په سوونو نورافغانان په زندانونو کې لویږي، څوک ورکیږي چې د مرگ او ژوند برخلیک یې ټولې کورنۍ ته یو اوږد او دروند مشکل دی.

پنځم: په عمومي ډول د هر افغان تبعه لپاره چې کوم هیواد ته سفر کوي ستونزه راولاړوي. همدارنگه د افغانستان هویت او پیژند ته زیان رسوي چې دا هم دافغانانو د ځور سبب کیږي.

شپږم: په عمومي توگه د افغانستان ټول تجارت ته په هر جنس او نوع کې صدمه رسوي، په لوړه او که په کښته کچه وي، حتی هوايي الوتنې مخکنیو او هوايي ترانسپورت او ډیپلوماتیکي حقوقوته.

اوم: د ملت او حکومت تر منځ همیشې اختلافات بدگمانی او ترینګلتیا زیږوي چې هم د اقتصادي پرمختیا مخه نیسي او هم په هماغهنگۍ کې بېلتون ته نوره لاره پراخه وي چې همدغه اختلاف له یوه پلوه مسافه ډیروي. دویم د امنیتي ستونزو سبب کیږي او له بله پلوه د حکومت سیاسي موقف ته سخت تاوان رسوي، دا بېله خبره ده چې حکومت څنگه حکومت دی، اسلامي شرعي مستقل حکومت دی او که یې عکس؟

اتم: تر ټولو غټه ستونزه داده چې د بهرنیو هیوادونو د لویو اعتراضونو سبب گرځیدلي چې بالاخره د وخت په تیریدو سره یې د هغو یرغل ته زمینه برابره کړه. لکه برتانیه چې په هلمند کې د تاریاکو د بندولو په نامه د خلکو د سرونو او اندامونو پریکولو بیرحمة قصابې شروع کړیده، چې په نتیجه کې یې ټوله سیمه په هغه بدرنگۍ اخته کړې چې وینو یې، دا لا خدای تعالی ته معلومه ده چې دوی د خپل انتقام، د اسلام د بیخ ایستلو، د افغانانو د وژلو، د همدې توکي د تجارت لپاره داسې ناتارچورکړي او که د بل کوم هدف لپاره؟؟؟

خو اوس یې همدغه نوم د ځان لپاره د یرغل مجوز اعلان کړی دی، همداسې نوري ستونزي چې دي ته ورته ستونزي دی ټولي د افغانانو او افغانستان لپاره جوړیږي سره د دې چې په شریعت کې د دغه کښت د جواز یانه جواز یوه بله مغلقه مسئله ده چې دلته یې څېړلو ته اړتیا نسته.

اما فایده اوگټه یې څومره ده ؟ په عموم کې افغانستان، افغانانو او سیمې ته پرته له څو لویو قاچاقبرانو د نورو کروندگرو لپاره د تاریاکو او چرسو کښت په لویه پیمانه گټه نه لري چې د هغوی خپله او د افغانستان د عمومي ستونزو لس فیصده دې ورسره مقایسه کړای شي چې سړی پرې ځان او ملت ته قناعت او ډاډینه ورکړي، که په دی باندې پوره تحقیق او څیړنه وسي چې د مخدرو توکو گټه او تاوان سره مقایسه شي په سل کې اتیا فیصده تاوان او شل فیصده احتمالي گټه لري چې هغه هم د افغانانو د کم مهارت، ستونزو او مجبوریت اړخ دی او بس. زما په نظر افغانان ټول په دېگ ښه پوهیږي چې دغه کښت زموږ او زموږ د هیواد لپاره یوه مهمه ستونزه ده او ستونزه به هغه وخت حل کیږي چې دغه کښت په افغانستان کې په یوه بل کښت سره بدل شي، ترڅو خلکو ته د هغه د اړتیا

وو بسنه وکړي، د نړۍ هیوادونو هم دې ته ګوته نیولي چې تر بندېدو پوري په هڅو کې دې، نو دلته یو توافق وجود لري چې هغه پر ستونزو د نظر یو والي دی، مګر اوس یو توپیر وجود لري چې هغه دوی ستونزي دې: کرل، او نه کرل. کیدای شي همدا یوه مشترکه ستونزه وي چې ظاهراً یو اړخیزه معلومیږي، ځکه کرل یې لکه ماچې ورته وړاندې اشاره وکړه ډیر اړخونه لري او نه کرل یې هم یوه ستونزه ده چې هغه د افغانستان د بزګرو مجبوریت او په عموم کې د نړۍ والي مافیا او قاچاقبرانو تجارت دی. کیدای شي د هیواد د ننه او له هیواده بهر ډېر ځواکمن لاسونه پکې د خپل وي، دا حقیقت دی چې دا دواړه ستونزي دې څو اوس دا خبره مهمه ده چې سړی یې معلومه کړي چې دنه بندیدو عوامل یې څه دي او رښتیا هم بهرنیان غواړي چې د دغه کښت د بندیدلو په اړه اخلاص وکړي او که هسي سندري دي چې په لوړ آواز سره یې بدرګه کوي، دوی په دغه مورد کې چې بند یې کړي او بزګرو ته بدیل معیشت برابر کړي عاجز دی او که څنګه؟ دا یوې عمیقې څیړنې ته اړتیا لري ترڅو مثبته نتیجه لاس ته راوړي.

لکه څنګه چې مي وړاندېګ ذکر کړل چې یوه ستونزه بین المللي تجارت دی چې امکان لري د مخدره توکو په بندیدو کې دې خنډ وي، دا چې د دغه بین المللي تجارت لوبغاړي او اصلي تجاران څوک دی دا هم یو مهم ټکي دي، دا چې د کوکنارو همدارنګه د چرسو کرونده ګر د ملګرو ملتونو د راپور له مخې په سل کې پنځوس بیا شپيته یا اتیا آن تر نوي فیصده پوري افغانی بزګران دي همدارنګه وړوګي تجاران او قاچاقبران هم افغانان دي چې مثال یې د لښتو او وړو ویالو د کبانو دې نسبت د بحر او سمندر لویو کبانو ته همداسې مثال دی د افغاني وړو قاچاقبرانو نسبت و بهرنی مافیا او قاچاق برانو ته، دلته دوه ټکي د پام وړ ټکي دی چې یو د رسمي منابعو دخالت او بل د غیر رسمي تجارانو غیر قانوني تجارت دی، ډیر خلک په دې نظر دي چې رسمي حلقي د دغو قاچاقو او تجارت یوه لویه برخه تشکیلوي چې امریکا بریتانیا او نور غربي هیوادونه پکښې مثبت رول لري هم دېته ورته هیوادونه په آسیا او اروپا کې شته اما کوچني هیوادونه په هغو کې لوړ مقامات د وزیرانو او جنرالانو په کچه دخپل بلل کیږي. کیدای شي دا کچه تر نومړیو وزیرانو پوري همداسې ترڅار ګرو ادارو پوري غځیدلای شي، که دا اټکل سم وڅیږي نو د تاریاګو او بنگو بندول تر کرلو ډیر ستونزمن او سخت کار دی که څه هم ځیني هیوادونه ظاهراً د هغو د بندیدو لپاره چنده ورکوي او یا تبلیغاتي او نظامي امکانات کاروي، دلته بیا دوه اړخونه لري. ګمان کیږي ځیني هیوادونه هم د بندیدو لپاره هم د کرلو لپاره په تجارت بوخت دي.

دویم اړخ یې د بندیدو په نامه تجارت شروع او روان دی. د دې تجارت په لومړۍ کټګورې کښې هغه هیوادونه بلل کیږي چې قوي او مضبوطي رښې لري، دویم یې د نورو هیوادونو په مرسته متي مضبوطي لکه ملګري ملتونه او له هغو سره تړلیدارارات او نوري انجوغاني او موسسات چې هیڅکله نه غواړي د تاریاګو یا نورو نشيي توکوو تجارت دی په ټپه ودریږي، دا چې ملګري ملتونه او ترڅنګ یې انجوغاني نه غواړي دا خطرناکه کار ختم شي دوه دلیل دي.

لومړۍ: د مخدره توکو په نامه ملگري ملتونه د پیسو د پیدا کولو ښه مرجع پیدا کړي چې میلیونونه ډالر له نورو هیوادونو څخه راټول او خپله تري استفاده وکړي.

دویم: د ملگرو ملتونو په چوکاټ کې کیدای شي په لسگونو زره کسان او په سلگونو ادارې کار کوي چې د مخدره توکو د مخنیوي له فنډ څخه مصارف کوي او تري معاشونه اخلي همداسې گمان کېږي چې څارگرې ادارې په همدغه سوري یا غار سرونه ننیستی دي.

همدارنگه د انجогانو لپاره دغه دوه علتونه وجود لري چې دکوکنارو د بندیدو لپاره مهمه ستونزه ده، ځکه که د تاریا کو پلمه ودرېږي نو کیدای شي هم فنډ او هم دفاتر بندشي او هم د ملگرو ملتونو انجoganې، موسسات او کار کوونکي وزگار شي، چې یو مثال یې د مخدره توکو پر ضد د افغانستان وزارت دی چې څومره بهرني مشاورین کار پکښي کوي او څومري ډېرې او پلني تنخواگانې لري. کیدای سي په اروپا او امریکا کې به تر ټولو لوړ معاشونه وي اوعزت به یې د یرغلگرو له برکته تر هغو څو چنده اوچت وي. سره ددې چې گومان کېږي دغه مشاورین هغه ترټولو بي استعداد خلک دي چې په غربي نړۍ کې دکاوړتیانه لري.

د دې علت یو ښکاره ثبوت د اسلامي امارت وخت په گوتوکولای سوگ چې کله په قطعي صورت تاریا ک بند شول یو جریب هم په سیمه کې نه وه کرل شوي، نو د دی لپاره چې ملگري ملتونه په ډېگ کار مطمئن او باوري شي او بیا نورو هیوادونو ته په دې اړه قناعت ورکړي چې تاریا ک او چرس په کلي توگه بند شويدي د هغو هیئت ته اجازه ورکول شوه چې هغو سیمو ته ورشي چې وړاندی پکښي دغه کښت کرل کېدی ترڅو هغه سیمه په خپلو سترگو وگوري. مگر د دې پر ځای چې نورو هیوادونو ته قناعت ورکړي او یا له بزگرو او کروندگرو سره بدیل کمک وکړي، ملگرو ملتونو او د هغو انجoganو د امارت پر ضد منفي تبلیغات پیل کړل، بهرنیو هیوادونو ته به یې ویل چې د افغانستان اسلامي امارت د دی لپاره چې تاریا ک ارزانه شوي دي دا کښت بند کړ. یاداچې د طالبانو چارواکو خپله ډیر تاریا ک رانیولي او داسې نور خارجي منفي تبلیغات. همدا رنگه به یې د دې په ځای چې کروند گرو ته د حوصلي، کمک او بدیل تخم معیشت خبري وکړي بالعکس یې د هغو په پارونه گ لاس پوري کړ ترڅو د حکومت او خلکو تر مینځ اختلافات او ستونزي راولاړي شي. بزگرو ته به یې ویل چې تاسو به څه خورئ! دا ځمکي خو ستاسو د ژوند لپاره کفایت نه کوي، حکومت ستاسو مشکلات په نظر کې نه دي نیولي، په شریعت کې هم دا کښت جواز لري قطعي حرام نه دی. په ځانگړي توگه ستاسو لپاره چې بله دعوایدو لاره نسته او داسې نور...

زه خپله په دې باندې پوره باور لرم چې ملگري ملتونه او غربي انجoganې چې په دغه اړه کار کوي مطلق سوداگر دي چې خپل تجارت په وړاندې بیایې د خپلو گټو لپاره کار کوي، ملگري ملتونه موسسي حتی وزیر، معین، مشاورین، رئیسان ټول د ډیگ ښي او په زړه پوري سوداگرۍ له گټې څخه برخمن دي، ښه پلن څټونه یې پکښي وکړل د ښو مانیو او شتمنیو خاوندان شول چې کله یې مور او پلار په خوب هم نه وه لیدلي.

دويم اړخ يې سوداگريز ميکانيزم دی، په افغانستان کې د مخدره توکو تجارت په اوله کټه گوري کې تر ډيره تر افغانانو پوري اړه لري چې گټه يې ډيره کمه ده نسبت دويمې کټه گوري ته، په دويمه کټگوري کې افغاني قاچاقبر او بهرني قاچاقبر ترخپل منځ مساوي شکل لري چې گټه يې نسبت دريمې کټگوري ته ډيره کمه ده، دريمه کټگوري يواځې په بهرنۍ مافيا او قاچاقبرو پوري تړليده چې د افغاني قاچاقبرانو پکښې هيڅ دخل نشته چې گټه يې نسبت تر ټولو لوړه ده همداسې څلورمه، پنځمه کټگوري ده. د مثال په ډول يو کيلو هيروئين د افغاني قاچاقبر په واک کې زر ډالره قيمت لري چې هغه لومړۍ کټگوري ده. دا کټگوري تر ډيره په افغانستان پوري محدوده ده، دويم لاس په ايران، پاکستان، ترکمنستان او نورو گاونډيو هيوادونو کېده تخمين څلور زره، پنځه زره ډالره قيمت ولري چې افغانان او بهرنيان ددغي سيمي پکښې برخه لري، دريمه کټگوري چې اروپا امريکا اونورو لري هيوادونو ته ځي شايد له پنځه ويشت زره څخه تر پنځو سو زرو پوري قيمت ولري چې دا کار ټول د بهرنيو قاچاقبرو، مافيا او حکومتونو له لاري کيږي. افغانان پکښې هيڅ برخه نه لري، دا چې حکومتونه څنگه پدېگ قاچاقو کې ونډه لري، دا گرانه خبره ده چې کچه يې معلومه شي، خو ويل کيږي چې ډېر د لوړو منصبونو خاوندان په ډيره لوړه کچه پکښې ونډه لري. همدارنگه تر ډيره شک کيږي چې دا کار امريکا او برتانيه د مخکښانوپه توگه پر مخ بيايې.

د دې کارگړو يو عمده دليل د کولمبيا د کواکينوکيدای سي، په کولمبيا کې افغانستان ته ورته وضعيت دی چې په لوړه کچه

د چارواکو مافيا پکښې دخيله ده. هلته د امريکا په مرسته دکولمبيا نظامي مصارف د کوکينو له عايداتو څخه بشپړه کيدل او دا د امريکايې نظامي مشاورينو په مرسته کيدل. همدا رنگه د امريکا د حکومتي چارواکو په مرسته جنوبې امريکا ته د کواکينو صادرات لېږديدل ترڅو د ځينو لويو ښارونو وگړي ورباندي معتاد وساتي چې دسياست له ډگره بې برخې پاته شي.

يو بل دليل د افغانستان د اسلامي امارت پر مهال هغه تهمتونه دی چې ملگرو ملتونو، امريکا او برتانيې طالبان په دې تورتمهول چې گواکېد طالبانو حکومت په مخدره توکو او قاچاقو کې لاس لري او د قاچاقو کاروبار کوي په پيسويې وسلې او مهمات رانيسي جنگ پري کوي. د هغو دليل داوو چې د اسلامي امارت تر راتگ دمخه د تارياکو د کښت کچه په سل کې پنځوس وه. د طالبانو په واکمنۍ کې دا کچه له پنځوسو نه شپته تر پنځه شپيته پوري پورته شوه. د دې دا ثبوت دی چې طالبانو دا کار کاوه په همدې خاطر دغه کچه لوړه وختله. که طالبانو دا کار نه کولای نو دا کچه به حتمي کښته تللای. سره د دې چې طالبانو په تدريجي شکل د درو کلونو په موده کې د تارياکو او بنگو کښت په کلي توگه بند کړ، تر پنځوسو ډيري يې د نشيې توکو د جوړولو فابريکي او په ټنونو چرس وسوځول، اوس چې د ناټو، ايساف، امريکا او برتانيې تر يوسل او پنځوس زره يرغلگر په افغانستان کې دې تريو سل او پنځوس زره زيات د افغانستان اردو او پوليس هم د دوی په چوپړ کې دي، د مخدره توکو د مخنيوي په نامه مستقل وزارت هم جوړ شوی دی، خو بيا هم د تارياکو او چرسو د توليد او کښت کچه تر نوي او پنځه نوي پوري لوړه ختلي ده.

نو دا څه مانا لري؟ د دوي د دې ادعا پر اساس موږ په کلکه ويلای سو امريکا او برتانيه چې په بهرنيو يرغلگرو کې پوره واک او رول لري د دې کچې د لوړېدو مستقيم مسرول، ټيکداران اوکار کوونکي دي.

يو بل دليل د افغانستان د اسلامي امارت په وخت کې د امارت د زعيم په فرمان په ټولو هغو سيمو کې چې د اسلامي امارت تر واکمنۍ او کنټرول لاندې وي د تاريخکو او بنگو کښت په بشپړه توگه بند او په عملي توگه دا کار په ټوله هيواد کې پلي شو، خو برتانيې، امريکا او نورو هيوادونو د ملگرو ملتونو په شمول هيڅ عکس العمل ونه ښود او نه يې د هغه د برياليتوب لپاره د کرونده گرو او بزگرو سره څه مرسته اوکمک وکړ، آن تردې چې تش په وينا يې د دې کار هر کلی هم ونه کړ. سره له دې چې د افغانستان په تاريخ کې د مخدره توکي پر ضد دا تر ټولو لومړۍ گړندۍ عملي گام وو، چې نه يې له دوي څخه فوجونه، چمتووالي او الوتکي غوښتي او نه يې عسکر، يرغل اوجن اونه يې د ځان او مسلمانانو مرگ ژوبله غوښته، يواځينی هيواد گاونډی ايران وو چې په هلمند کې يې يوه کمکي پروژه جوړه کړه کيميايې سره او د ځمکو د يوې کولو لپاره تراکتورونه به يېگ خلکو ته ورکول تر څو پروژه د تاريخکو د کرونده گرو سره مرسته وکړي چې بيرته د دغه توکي کرنې ته پام وانه ږوي، دا چې اوس په سوونو زره عسکر په زرگونو ټانگونه په سونو الوتکي اونور تجهيزات افغانستان ته په خاصه توگه هلمند ته راولي په زرگونه ميليونه پونډه اوډالر خاوري کوي. په لسگونو زره افغانان په شهادت رسوي کورونه کلي په الوتکو اوچولکو او ټانگونو له خاورو سره خاوري کوي دهري ورځي په تيريدو سره خپل يرغلگر عسکر د تاريخکو دله منځه وړلو په پلمه له لاسه ورکوي، اخر څه مانا لري، زما په نظر دا اټکل به روغ وي چې په همدې سوداگرۍ کې ستره ونډه لري مگرداسې مهارت او تجارت زيات عميق بيخ لرې والله تعالى اعلم .

يو بل دليل دادی چې موږ وينو چې د مخدره توکي پر ضد څومره تبليغات کيږي، وزارتونه، رياستونه، مديريتونه په ټولو ولايتونو آن په ولسواليو کې جوړ شوي، د خلکو لپاره چې په دغه کار و بار کې بوخت دي د افغانستان په دننه کې د سزا لپاره خاصه محکمه جوړه شوي، چې په ځانگړې توگه د امريکايانو لخوا روزل شوي قاضيان لري. د هغو لڅو معاش خوري، د افغانستان بې خاونده غريبوخلکو ته د بند حتی د مرگ سزاگانې اوروي، خو له بله طرفه هغه لوی لوی کارو بار کوونکي چې گومان کيږي په ټنونو کارو بار به کوي او په ديگ تور تورن دي چې له بهرنيو قواوو سره ښي نژدی اړيکي لري او يا په حکومت کې ښه غټ اعتبار او مقاومت لري. هم ددې هنداري يو بل مخ دی چې دڅپ لخوا ځان ښکار کوي.

يو بل دليل دادی چې مخکي مو ذکر کړ. هغه دا چې اقلاً دا سوداگر يا کارو بار کوونکي په دري ډوله ويشل شوي دي چې په لومړۍ قطار کې افغانان راځي. هغه افغانان چې کروندگري او د مجبوريت له کبله يې ورته زړه ښه کړی دی. دوهم ډول د افغاني قاچاقبرو او بهرنيو قاچاقبرو واړه گروپونه دي. دريمه ډله د بهرنيانو نړيواله مافيا ده چې افغانان پکښي هيڅ ډول رول نه لري، تر ټولو غټ کاروبار چې لويو لاسونو، ډېرو پيسو او ټينگ امنيت ته اړتيا لري همدادله ده. دلته د سوال اوسرخلاصی خبره داده چې د دغه توليد لويه برخه په اروپا، استراليا، امريکا او

ځينو آسيایي او افريقايي هيوادونو کې لگيري، د هغو بازارونه په دغه توکي گرم، ډک او په ميليونونو خلک يې پري معتاد دي. دا چې دلته اختصاصي محکمه جوړېږي افغانان چې ديوې، دوو تر لسو کيلو گرامه په هيواد کې دننه او يا لږ تر لږه په نږدې کاونډيو هيوادونو کې د اختناق او مخمصي سره په مشابه وخت کې معامله کوي نيول کيږي، بنديان کيږي، وژل کيږي، په اعدام باندې محکومېږي، ولي هغه کسان چې دغه لوی کاروبار کوي په ټونونو مواد په کښتيو، الوتکو کې انتقالوي نه نيول کيږي او نه ورته ځانگړې محکمه جوړېږي؟؟؟

برتانيه، امريکا او نور غربي هيوادونه چې په ميليونونه خلک ويني چې معتاد دي په لارو، کوڅو او واټونو کې دغه مواد استعمالوي په دې باندي نه شي توانيدلای چې دغه مافيایي قوه درک کړي، هم دې ته متوجه شي چې دغه خلک دغه مواد له کومه او په څه طريقه پيدا کوي او څوک يې ورته راوړي. آيا افغانان دي که د همدغو هيوادونو کارکونکي دي. د چا په مرسته د چا په الوتکو او کښتيو کې راوړل کيږي. دوی کولای شې چې په ډېر کښته مصرف او نه تلفاتو په دی کار سره موفق شي او هم يې مخ نيوی کولای شي، خو دا چې افغانستان ته راځي او بيا دلته د وينو په تويولو دا کار ترسره کوي څه مانا لري؟ والله تعالى اعلم .

دلته دا مهمه نده چې دا کار څوک کوي، څوک يې گټه وړي، څوک ورباندې ځورېږي او څوک ورباندې مړيږي او پرسپړی. مهمه داده چې که دا اټکل سم وخيږي چې ملگري ملتونه نه غواړي چې دا کښت دی ختم شي، دننه او بهر لوی لاسونه او حکومتونه په دی کې دخيل وي، د بلي خوا ځيني هيوادونه او واکمنان غواړي چې دا مضر کښت له منځه ولاړ شي، نو دا يقيني او معلومه خبره ده چې داد افغانستان او افغانانو لپاره يوه غټه مغلقه ستونزه ده، کرل يې هم گران کاردی بنديدل يې هم ورته گران او مشکل کاردی، دا ځکه چې په دواړه صورته کې افغانستان له امنيتي، اقتصادي او سياسي کړاونو سره لاس او گريوان کيږي چې په نتيجه کې افغانستان او افغانان له سخت اقتصادي کړاو سره مخ کيږي چې هغه خپله د زرگونو بد مرغيو سبب گرځي. گټه او خوند به بل او يا کم افغانان تري اخلي او قرباني به يې ټوله ولس او ملت پر غاړه اخلي، دا چې اوس افغانانو ته څه په کار دي خلک هيڅ نه پوهيږي. د مثال په ډول که محکمي ته ورسو چې پر ځينو غريبو خلکو يې د بند او اعدام حکم کړی دی له بلي خوا په ټول هيواد کې دغه کښت کرل کيږي. حکومت د بهرنيو يرغلگرو په شمول په دې کارکي پاته راغلي چې په زور يا د خلکو په قناعت سره دا کښت په بشپړه توگه بند کړي. په نورو خلکو باندي چې واسطه او قوت نه لري فيصله کول هيڅ حقوقي او قانوني اړخ نه لري، يوازي دا چې پر خلکو به د ظلم مانا ولري ځکه چې داسې پردی قضاوت نور هم د خلکو د ځور سبب کيږي دا چې حل يې څه دی موږ به يې ان شاءالله څه ناڅه روښانه کړو.

نتیجه

هره څېړنه په تکرار سره د خلگولپاره مثبت انځور لري چې بالاخره ښه نتیجه ترې لاس ته راوستلای شي، یا دا چې په څېړنو سره د ډیرو مثبتو او منفي برخونو ارزښتناکې تجربېگ په وجود راوړي په دغه شربلوسره کیدلای شي په نوره څېړنه او بشپړتیا سره ترې کوچ وایستل شي، خو دقت او حوصله او بې تبعیضه او تعصبه مطالعه او څېړنه به نوره ښه نتیجه ولري، په لوړه سړسري څېړنه کې ما په پنځو علتونو او یا پنځو اصولو کې ډیر علتونه څېړلي که په ښه څیړتیا ورته د بل ښه مجرب عالم په هڅو کې نیمگرتیا په گوته شي، یا ورسره نور علتونه او یا د نورو علتونو اصولونه په فهم کې راوړي، ورسره ضمیمه کړای شي او نیمگرتیایې په دقت سره بشپړه کړای شي زه باور لرم چې د یو اصل پر بنا به ترې گټه واخستل شي.

زموږ گران، ښکلي او لرغوني هیواد په پرله پسې ناورین کې راگیر شوی دی لاتر اوسه هم د نورو ویرونو او کړاوونو بلاگانو خولي وازي نیولیدی. تر ډیره پوري گټه ترې بل اخلي او په اورکې موږ او زموږ هیواد سوځي. په نړیواله کچه مو اعتبار کمیږي، اقتصاد مو کمزوری کیږي او یاله منځه ځي، بې علمي او بې کسبي راپکښي جرړي ټینګوي، د نړۍ په تیره د گاونډیو هیوادونو له سیالۍ نه شاته پاتیږو، په غربت، هجرت او فقر کې به نورهم تر ډیره پاتې یو، په دغه وړه ډالۍ کې زه زما د تجربې په زیږنده فکر او د تیرو تیارو او د ژوندیو د قبرونو په دوران کې هغو ډیرو نیمگرتیاوو ته څیر شوي یم، د فکر آس مي ورباندي ځغلولی دی، دماغ مي ښه ورباندي ستومانه کړیدی، خو هغه څه ته مي تلوسه کوله چې د اسلامي عنعناتو او ملي کلتور په رڼا کې رامنځ ته شي د هغه څه په وړاندي استقامت او مبارزه وسي چې زموږ هیواد، د هیوادوالو له لاسه د ډیري بیځایه خوشباوری له کبله د پردیو په مستقیمه مداخله د هغو د شومو او نالو اهدافو قرباني شوي؛ لاتراوسه ورپسې قرباني کیږي، دا چې څوک بریالي شوي یا څوک شاته تللي او یا هغوی خپله په هغه اور کې سوي دا د هغو د تدبیر سرچپه نتیجه او د الله د تقدیر فیصله وه، خو په شروع کې هر څه په یوه تدبیر سره پلان شوي او بیا مخته تللي.

لومړۍ زما په ټوله څېړنه کې د اسلام او کلتور ټکي هرځای کارول شوي، په ډیرو علتونو کې له هغو سره ربط ورکول شوی دی دا ځکه چې هره اسلامي ټولنه په ځانگړي توگه په افغاني ټولنه کې دا تر ټولو یو مهم او ښکاره اهمیت دی، نوځکه چې په هغه سره ټینگار تر هرڅه ډیر په کار دی زما اوس هم فکر او نظر دادی: کومو افغانانو چې د رهبرۍ دعوه کړي یا ورته د چارو واگي ور سپارل شوي دي یایي ترشا د ملاتړي په توگه همکاري کوي د افغانستان د حل یا مشکل له اصل نه پر بل لور روان دی. هغه څه چې افغانان یې غواړي او افغانان پري اعتماد کوي افغانستان په جوړېږي او یا د افغانستان د ستونزو لپاره د حل لاره اواره وي شاته غورځولي. په هغه څه کې خپله گټه لټوي چې له هغه علتو څو ځله خراب شوي دي، هغه چا ته دوست وایې چې د سرماغزه یې ترې کښلي، هغه چاته یې د خپل زړه

بوخچه پرانیستی چې وړاندي دهغه د زړه رگونه گ ور پریکړي، هغه چاته یې زړه ورنژدې کړي چې د قتل خنجر یې د هغه زړه د راکښلو لپاره له پولادوڅخه جوړ کړي، له هغه چا څخه یې د وطن د جوړیدلو هیله اوغوښته کړي چې په توپونو یې ورته وران کړي دی، خو بیا هم دغه کسان لاتراوسه په خپلو سرچپه کړو نه پوهیږي او نه ورباندې پوهیدلای شي، په دې تمه چې له هغو څخه مثبتې نتیجه لاس ته راوړي. بالعکس په رواني او روحي امراضو اخته شول، بیا هم د یوه احساس په رهبري کې د زړه بداوي بیلگې ډیرې لیدل کیږي.

بیرته به د څیرني پایلي ته ورشو، زما نظر دادی چې افغانستان یوازي د افغانانو په زیار او پوره اخلاص جوړیدلای شي. د حل لپاره به یې له هغو موثرو اصولو کار اخستل کیږي چې اسلامي او افغاني صبغه ولري. د تعصب مخه به په ډیره زیرکتیاسره نیول کیږي، له زغم او تحمل څخه به کار اخستل کیږي، د افغانستان پر اصل او د افغان پر وجود به اعتماد کیږي، بهرنی فکر او د هغو مداخلې ته به نه ځای او نه اهمیت ورکول کیږي، که څه هم تر ډیره دلته د بهرنی مداخلې قوت موثر ښکاري او ځیني افغانان په دې عقیده لري چې بیلې بهرنی تاثیر به د افغانانو شتون پیاوړی بنسټ ونه لري او یا به ترې گټه وانه خستل شي، خو زه په دې عقیده یم چې د افغانستان په مستقلة پرېکړه او جرگه کې د بهرنیو شتون د هغو د منافعو نمایندګي کوي، افغاني ستونزو ته د افغاني وقار کلتور او مذهب په رڼا کې د حل د لارې د موندلو لپاره خنډ گرځي. د افغانستان هغو ستونزو ته چې د داخلي مسئلې په توګه د افغانانو تر منځ وجود لري او بهرنيان ترې د ځانونو لپاره استفاده کوي، د سپین ږیرو، علمای کرامو، روحانیونو او منورینو په ملګرتیا د حل لاره پیدا کیدلای شي چې د خیر او مصلحت لپاره پر ټولو ابعادو څیړنه وکړي، ټولو خواوو ته په افغاني دود قناعت ورکړي او یوه معقوله او مقبوله فیصله وکړي.

موږ دا منو چې دلته همداوس د بهرنیو هیوادونو او بهرنیو قوتونو مفکوري له نظره نشي غورځیدلای، ځکه چې هغوی اوس په صحنه کې په اوتوماتیک ډول مطرح دي. که څه هم دوی زموږ د هیواد لپاره د زهر او د ساري امراضو مثال لري، خو بیا هم یو ډول قناعت ورکول پکار دي ترڅو د هغوی شر دفع سي خو داسې نه چې هر څه چې هغوی غواړي باید ومنل شي او هر څه یې پلي کړای شي، بلکې باید تر اسلامي او ملي منافعو ورته په هیڅ شکل ترجیح ورته کول شي، ځکه د دین او وطن پر سر معامله د هیچا حق نه دی، زما نظر او ادراک دادی چې د بهرنیو قوتونو استمرار یا ډیر پاته کیدل که څه هم د څو محدود اشخاصو د کنټرول ساتلو په نامه وي د افغانستان د ځمکنۍ بشپړتیا لپاره یوه لویه او خطرناکه پایله لري. د دې استمرار په نتیجه کې به داسې ستونزې راوخوتوي چې بیابه یې جبران ناشونی وي.

دلته یوه توصیه لیکم او دا چاته د عار او عیب او پیغور ورکولو خبره نده. که د طالبانو د واکمنۍ په وخت کې چې هم افغانان او هم مسلمانان وه دومره تحمل شوی وای لکه اوس چې له امریکایانو، برتانویانو او نوري کفري کړیو سره چې نه مو په دین مذهب، کلتور او ملت راسره شریکان دي، نه مو د ژبي او سیمې مشترکات سته، نه خدای او د هغه رسول د دوی دغه تقرب ته اجازه ورکوي، نو ولي به د داسې ستونزو سره مل کیدلای، ولي به مو د ورور

په مقابل کې د پردیو د ناولو مفکورو تگلاره تعقیبولای، ولي به مو پر افغاني او اسلامي وقار گوزارونه کیدلای، که تر طالبانو وړاندې د رباني صاحب د حکومت په وړاندې بیا هم د تحمل لاره تعقیب شوې وای زیات نه دومره تحمل چې دا اوس له یوه سرتیمه مغرور امریکایې سره کیږي، زه په دې باوریم چې هیڅ به پېښه شوي نه وای، زه بیا هم پر دې خبره ټینګار کوم چې د بهرنیو قوتونو قرباني که د پیسو ده که د سرونو ده د افغانستان او افغانانو لپاره نه ده، هر څوک چې وي او د هر دین سره چې تړاو ولري د افغانانو د یو کولو او اتحاد لپاره هڅه نه کوي بلکې پر عکس خپلې منافع د مسلمانانو او افغانانو په بې اتفاقي او توپیرونو کې لټوي. په ټوله نړۍ کې د مسلمانو له همدې بې اتفاقي نه خوند اخلي، یوله بله یې سره جنگوي، یو په بل یې سره وژني او نور پکښې د دښمنۍ او تعصب رېښې او جرړې غځوي.

دلته د غربيانو د سیاسي جالونه او هغه مخفي او پټ رازونه په ګوته کوم چې د افغانانو د کمزورۍ او ناوړې لپاره ورباندې کار شوی او کار کیږي. هغه د غربيانو پوځ پلان په اسلامي نړۍ کې په مختلفو نومونو د ډیرو ټولنو او ګوندونو جوړول دي، د ډیرو ګوندونو او شوراګانو جوړېدل څه فایده لري؟ هغه دا چې په هر لور او هره سیمه کې مختلف احزاب او ګوندونه له مختلفو افکارو سره کار وکړي کوچنۍ ډلې او ګوندونه په خپلو کې سره اړم او مختلف اوسي، د خپلو منافعو یا بریالیتوب په لټه کې شي، یو بل ته د ماتې ورکولو تکل وکړي له همدې کبله د بهرنیو مدارکو څخه د پیسو او کمک غوښتنه کوي، د فقر لاس د مادیاتو د لاسته راوړلو په خاطر د خپل ورور سره په مقابله کې پردیو ته اوږد ساتي، څو په داخل کې د خپلو وروڼو په وړاندې رقابت ته دوام ورکړي، مګر په داسې احتیاج سره مجبورا هغه څه ومني او د هغه چا ومني چې ورته پیسې ورکوي. د همدې مرستې په بدل کې د دوی فکر ته وده ورکړي، دلته د سوال او جواب ډیر مشکل نشته خو موږ باید له داسې حالت نه تجربه واخلو او تیري نیمګړتیاوي جبران کړو. دانه چې د خپلو خطاګانو تسلسل وساتو، موږ د دې تسلسل ژوندي شاهدان یو د مقدس جهاد وخت مو تراوسه ښه په یاد دي داچې د جهاد په وخت کې په پاکستان او ایران کې څه له پاسه ۱۴ ګوندونو او افغاني تنظیمونو فعالیت کاوه، ښه وده یې وکړه او سیاسي مشرانو یې له یوه او بل سره نژدې اړیکې درلودې، له بده مرغه کوم چا چې د جهاد د پیروزي نه وړاندې د قدرت د نیولو لپاره د جهاد واګې ټینګې کړې هغوی د راتلونکي په فکر کې شوه، د سیاسي وړتیا لپاره یې بهرنیو مرستندویو ته نور هم د سوال لاسونه ور وړاندې کړه، د جهاد له بري او کابل ته د ننوتو سره سم په خپلو کې اړم شول او هغه څه یې وکړه چې باید نه یې وای کړي. هغوی د دې لپاره چې خپلو وروڼو افغانانو ته چې همسنگري، هم مذهبي، هېوادوال او هم هدفه ملګري یې وه ماته ورکړي، هغه چاته د مرستې او کمک لاس وغځاوه چې تردې مهاله یې دښمن، په دین او ملت یې ګردی وو، ان تردې چې د خپل مقام او قدرت د ساتلو لپاره یې د امیر عبدالرحمن په څیر د وطن ټوټه کیدل هم پر ځان منلې وه.

دلته به له چا سره سوال پیداشي چې هغه ګوندونه او اوسني یا راتلونکي سیاسي ګوندونه به ډیر توپیر ولري ځکه چې پخوانیو ګوندونو مسلح کسان او نظامي قوتونه درلودل اوسنی ګوندونه بیا یوازې پر سیاست او رقابت ولاړ دي؟

د هغو په ځواب کې زه ابعاد نه څېرم خو دومره ویلای شم چې ماته د اختلاف تر ټکو د اتفاق ټکي ډیر مهم دي، اتفاق موږ جوړولای شي خو نفاق مو له وطنه ورکوي.

دویم په بهرنیو هیوادونو کې چې کومي پارټۍ پر پرمختللو ایديالوجیو اتکا لري هغوی د خپل استقلال، بهبود او پرمختګ لپاره کار کوونکي دي. هغوی د مادیاتوله کبله کافي امکانات لري. هغوی د خپلو خلکو په مالي مرسته خپلو پارټیو ته وده ورکوي. خارجي مادیاتو ته سترګې نه کېږي، مګر په اوسني حالت کې چې په افغانستان کې څومره سیاسي قوتونه ډیروالي پیدا کوي هم دومره بهرنی لاسونه هیواد ته ننباسي، هم دومره بهرنی ایديالوژی په هیواد راننځي، هم دومره د نفاق جرړي پیاوړې کېږي، ځکه چې د سیاسي پارټیو مالي لګښت له داخلي منابعو څخه نه تمویلېږي، بهرنی پانګه یامرسته کله هم وړیا اوبې مقصده نه وي. دا طبعي خبره ده چې کومه پارټۍ د چاله خواتمویلېږي د هغو له اغېزې څخه به برخمنه وي.

یوه بله مهمه خبره چې سیاسي احزاب ورباندې تقویه کېږي داده چې په نورو هیوادونو کې اکثره وګړي د زړه له کومې دا غواړي چې خپلو سیاسي ګوندونو ته پانګه ورکړي. د دې امکانات لري چې خپله ډله غښتلي کړي، مګر له بده مرغه په افغانستان کې تر ورکړه د راکړه اصطلاح ډیره دود ده، نو ځکه چې سیاسي قوتونه یا پارټۍ خامخا بهرنیو پانګو ته سترګې کېږي وي که په رشتیاقیاس وکړو نو نتیجه به یېګ پانګي ته وفاداره شي دا به یو مهلک مرض شي چې واکمن واک ته په رسیدوسره پرخپلو وعدووفانسي کولای.

دریم: که موږ هغو هیوادونو ته ځیر شو چې اوس په افغانستان کې د احزابو پر ډیر والي ټینګار کوي او یا دغې روانې پروسي ته په جدي توګه وده ورکوي، د هغو په خپلو هېوادو کې دومره احزاب ولي نشته، د مثال په توګه په امریکا کې یوازي مطرحي پارټۍ دوی دې چې سم فعالیت کوي، جمهوري غوښتونکي، (ریپبلېک ګوند) او لیبرال پارټۍ (دموکرات ګوند) دی. د دغو دوو پارټیو په منځ کې همیشه رقابت روان دی. د امریکا واکمني اداري ډیر زیات کوشش کوي چې نوري مطرحي پارټۍ جوړې نشي دا ځکه چې په ملت کې د انشعاب او ډیرو اختلافاتو سبب ګرځي. همدارنګه کاناډا، استرالیا، برتانیه، جرمني، فرانسه او نور هیوادونه چې ډیري کمی او محدودې مطرحي پارټۍ او احزاب لري، دا چې د هغو ځمکني مساحتونه او نفوس تر افغانستان څو چنده ډیرهم دي په لږو احزابو کفایت کوي، مګر زموږ په کوچني کور کې چې د امکاناتو کچه یې صفرده سل تر دوه سوه پارټۍ غواړي او لا پسي ډیریدل د څه مطلب لپاره دي؟ که دا کار ګټه او ښه پایلي ولري سوال دادی چې ولي یېګ دوی پخپلو هیوادونو کې نه غواړي او که ښي اومثبتي پایلي و نه لري نو بیایې دلته په ډیریدلو کې څه مطلب دی؟

څلورم: د رقابت خبره ده. دا مهمه ده چې د ځینو پارټیو په منځ کې که رقابت نوي بیا به مطلقه دیکتاتوري خپرېږي. د پرمختګ مخه به نیول کېږي، دواکمنانو عیبونه به پټ پاته کېږي مګر د رقابت مانا باید دانه سي چې باید سل یوسل او شل ګوندونه جوړسي دا ګوندونه چې نه د ځانونو واک ولري او نه د دفترونو کرایه د ګوند مشر په

ځان پوري حيران او خلگ په ده پوري حيران وي. په هغه صورت کې چې د خارجيانو ماغزه نورمال نه وي. بيا خو نور هم کار خرابيږي پاته درقابت خبره سوه رقابت په دوو او درو تر پنځو گوندونو پوري په وجود راتللی شي تر دي زيات هسې د گډوډيو لامل گرځي او بس .

دلته بايد په ډير غوراو فکر سره وگورو چې په اوسنيو شرايطو کې چې خلک د لوږي فقر او بې امنيتي سره لاس او گريوان دي د احزابو ډير والي د دغه ځپلي هيواد لپاره د ژور نفاق زنگ دی. د دې ډيروالي په نتيجه کې به ملت پر څو توکميزو برخو ويشل کيږي او دښمن چې اساسي، بنيادي او تاريخي دښمن دی، د ټولو جرياناتو په صحنه کې واکمن او حاضر دی او عميق فعاليت لري تري خوند او گټه اخلي. زه په دې باوريم چې افغانستان په اوسنيو شرايطو او په نژدې راتلونکي کې هيڅ د ډېگ جوگه نه دی او نه کيدلای شي چې په داسې يوه چوکاټ کېعمل وکړي او ځانونه دي يو په بل کي مدغم کړي چې ټولواک دې قانوني کړل شي، دلته د خنډ په توگه دوه عمده علتونه پروسه ډب کولای شي، لومړي دا چې د افغانستان تاريخ د زور واکۍ په حاکميت کې ځوان شوي او د هغه فکر سره يې وگړو وده کړي ده، که څه هم د خلکو د پوره خوښي واکمني د خلکو لخوا نه ده حاکمه شوي او له دغه فکر سره د خلکو اشنايي نه ده پيدا شوې، په دې صورت کې بيا دوه علتونه په گوتوکولای سو اول دا چې د حاکمانو فکر د انحصار، جاه طلبۍ او حرص پر محور چورلي او په دې اعتماد ډير غټ کارونه صورت نيسي. دويم: ډېری افغانان په يوه مذهبي غوندې حاکميت سره لاري ته له سيڅېدو پرته گرانه ده چې په سراسر يو غربي قانوني چوکاټ کې روان شي ځکه چې عمده علت د مذهبي او کلتوري عنعناتو سره ليوالتيا او په غربي قانون نه پوهيدل دي.

دويم علت: خپله پر هغه قانون د خلکو اعتراضات دي چې محتوا يېگ ډيرو وگړوته د قناعت ورکولو جوگه نه وي داځکه چې دلته د الله او د هغه د دښمن خپلول پکې را نغښتي دي. ديتته اجتماع د نقیضينو وايې دا په خپل ذات کې محاله ده چې دواړه طرفه په يوه وخت کې خوښ او خوشحاله وساتل شي، نو مانا به يېگ داسې چې دوي هندوانې په يوه لاس کي نيول ياپه پام کې نيولي دواړي گټي به له لاسه ورکړي، نه به الله راضي کړي، نه به لويديځ باهدهفه او مغرور ځواکونه راضي شي او نه به هم هيواد د بل په موټو جوړ شي، د خلکو لپاره به امنيت هم برقراره نه شي او همدا وژل، تړل او ايله کول به روان وي، ځکه چې دلته د خلکو د افکارو عقيدوي توپير وجود لري چې حل ته يې ډېر دخيل اړخونه زړه نه شي ښه کولای.

دوهم: لکه څنگه چې ټول ملت او هيوادوال په دې کې شک نه ويني چې په هيواد کې ډيري ستونزي او مخالفتونه زاړه او نوي وجود لري او زموږ گران هيواد او وگړي د دې ستونزو او مخالفتونو قرباني دي، له همدې کبله څوک خپل خوږ ژوند له لاسه ورکوي او څوک خوږ اولاد ورور پلار او بل قريب له لاسه ورکوي. د چا پښي او لاسونه غوڅيږي څوک د پلرني ټاټوبي پر بنسیدلو ته مجبور يږي، رشتيادا هغه وژونکې اودردونکې ناروغي ده چې يا خپله زموږ له لاسه زيږيدلي او يا ورته بهرنيو دښمنانو فعاليت کړی ترڅو زموږ له وينو خوندواخلي، زما په نظر ښه به داوي چې د ټولو ناخوالو پټي په خپلو اوږو بار کړو او بهرنيان که لري دي او که نژدې دي پړه ونه گرځوو دا ځکه چې دا ټول موږ

يو چې بهرنۍ لاس وهنې او يرغل ته مو يا دعوت ورکړي او يا مو ورته زمينه مساعده کړيده. موږ د دې مسروليت د همدې درانه مسروليت د پورته کولو لپاره به دابنه فيصله نه وي چې ځان ته پخپله برائت ورکړو.

ما تر خپله وس ، توان او ستعداده او تر خپل لنډ، تنگ ادراکه کوشش او هڅه کړې چې د دې ستونزو عوامل وڅيړم او پايلې يېگ په گوته کړم.

لکه څنگه چې مي په څيړنه کې پنځه اساسي او دوه عارضي مشکلات وڅيړل هغه راته په څيړلو دا نتيجه پلاس راكوي چې رشتيا د افغانستان لپاره په لنډ مهاله او اوږد مهاله توگه د ستونزو بررسي او د هغو وحل ته اړتيا لرو چې په سوله ييزه او امنيتي فضا کې د ورورولې ژوند وکړو، دلته بايد ووايم چې د مشکلاتو حل اسانه او ساده کار نه دی چې په سادگۍ اواسانه ډول پري اقدام وشي، دا يوي اوږديگ پروژي ته اړتيا لري چې تر امينو لاسونو لاندې پري کار وکړای شي، لکه څنگه چې دا مشکلات او ستونزي په تدريجي توگه زيږيدلي او پيدا کړل شوي او بيا د پيچلتيا حد ته رسيدليدي همداسې په تدريجي توگه حل کيدلي شي. په ځانگړي توگه ښوونه او روزنه، قومي جوړښت، او ځيني نوري ستونزي هم تدريجي فکر، تحقيق او څيړني ته اړتيا لري داچې نوري ستونزي هم لويې ستونزي دي خو بيا هم د ښووني او روزني په نسبت لږ وخت ته اړتيا لري.

په هر صورت په افغانستان کې د اخوت او وحدت فضا رامنځ ته کيدل يوازي او يوازي په خالصه اسلامي مفکوره او افغاني طريقه باندې منځ ته راتلای شي، خو دا پکښي تر ټولو ضروري خبره ده چې صداقت علميت پوره پوهه او قوي تحمل موجود وي، دا ځکه چې اسلام يواځنی ماده ده چې د ټولو افغانانو تر منځ بي له توپيره، بې له شک او ترديد د يقين ماده ده چې په ټول هيواد کې څوک پري اعتراض نه لري، بغاوت تري نه کوي، که بالفرض د بهرنۍ لاسوهني په لمسون په زروافغانانو کې يوه پيدا کيږي نو هغه ته شاذ اوانادر ويلای شو چې په نه څه باندې شميرل کيږي، مانا دا چې د افغانستان د بنسټيز مشکل بېخ اېستل د توافق په ماده سره کيږي خو اسلام به د دې اجنډا په سر کې وي.

کله چي موږ د اسلام خبره کوو ماناداچې د الله ﷻ او د رسول الله ﷺ ټولو اوامرو ته ځان تسليمول دی که هر مسلمان د اسلام په دعوه کې صادق او ريښتونی وي نو له اسلام څخه بغاوت نه شي کولای او نه يې کوي.

قومي سپين ږيري، د قوم علمای کرام، سادات او مخور خلك، علمي كدرونه په دې اړه ښه او مثبت رول ادا كولاى شي، ترڅو د اسلام تر مبارك عنوان لاندې صادقانه مذاكري، ټولني او جرگي ته لاره ولټوي ترڅو د بېگ اتفاقي او وېش مخه ونیول شي او يوه اسلامي ټولنه رامنځته كړای شي.

لکه څنگه چې مو په څيړنه کې دكلتور يادونه كړي دا ضروري ده چې د ټول افغان ملت كلتور چې له اسلامي قوانينو سره ټكر ونه لري پوره په نظر کې ونیول شي ترڅو د يوه پلوه د خلكو احساسات زخمي نه شي، او له بل پلوه هره افغاني ټولنه اسلامي كلتوري صبغه ولري، له شك او ترديد پرته له بهرني سازش او نفوذ څخه ځانگړي سالمه پاتي

شي. په همدې توگه كيدلای شي د مخالفت ټول اړخونه قناعت حاصل كړي، له دې سره سره د پوره اعتماد فضا جوړه شي، مانا دا چې د ستونزي لپاره په اسلامي چوكاټ كې د علمای كرامو قومي مشرانو او ساداتو رول په درانه احترام په بشپړ ناپيلتوب ډير مهم دی. همدغه نسخه كيدلای شي د افغانانو د زخمونو او كړاونو دوا او دسيمي لپاره شفا وگرځي، كله چې موږ د جرگې خبره كوو له هغه سره جوخت د ناپيلتوب خبره كوو مطلب يې دادی چې افغاني كلتور او افغاني عنعناتو ته خامخا بايد د پرديو لاسونه ننه نه وځي، همدارنگه داسې مهمو نسخو ته د هغو نفوذ او رول لاره و نه مومي چې دهغه په نتيجه كې به د دغې نسخې مثبت اثر له منځه ولاړ شي له دې كبله به د افغانانو د گڼو ناروغيو لپاره دغه مجربه نسخه دهيوادوالود بې اعتمادی په خاطر شنډه شي، كيدای شي د ډيرو بهرنيو دښمنانو هدف همدغه وي چې هر وخت جرگه جرگه يادوي او بيا ترې خپله گټه اخلي والله تعالى اعلم.

د افغانستان بهرني او كورني سياستونه بايد د اسلام په چوكاټ كې د اسلامي اساساتو او ملي غوښتنو په پوره نظر كې نيولو سره جوړ شي. د هغو اشخاصو چې مطلق د خپل مال، عزت، منصب، منطقي گټې ورته تر ټوله هيواد او هيوادوالو اولويت لري او ترجيح وركوي د هغو نظرونه بايد مردود وبلل شي او د هغو موقت نفوذ د دې سبب ونه گرځي چې د ټولو هيوادوالو يا د اكثريت احساسات مجروح كړي، بهرني سياستونه چې تر ډيره يو قطبې اړخ لري پر دوستي او دښمني تعبير يږي، ليدل كيږي چې تر ډيره پټ او په محدودو خلكو پوري تړلي دي چې د هغو روابط او پلانونه غلاته ورته مثال لري كه څه هم په اصطلاح ملي منافع په نظر كې نيول شوي وي خو بيا هم ډير منفي اړخونه ته پام نه وي شوي اړينه ده چې د اسلامي چوكاټ په غلبېل كې چاڼ او صاف شي او د اسلام تاييد ترلاسه كړي، همدارنگه د اتفاق او اختلاف اړخونه يې ښه وڅيړل شي. د پرديو هيوادونو له يرغل او يرغل كيدو، همداسې د هغو له تاثير څخه محفوظ او وژغورل شي ترڅو د خلكو د رضامندی سبب وگرځي. د هغو د اعتماد پوره حفاظت وشي، ديني او عصري ښوونه او روزنه په متوازنه توگه او پوره پاملرنه پرمخ ولاړه شي. د هر وخت حكومتي واكدار بايد د دواړو سيكتورونو اهميت له نظره ونه غورځوي. د مدرسي او مكتب په پياوړتيا كې جدې پام لرنه وكړي ترڅو ټول هيواد له دې لوی نعمت څخه پوره برخمن شي.

كه څه هم دا ښكاره خبره ده چې د نړۍ ډير غير اسلامي هيوادونه له ښوونځيو سره خپله بې حده او ډيره لواتيا ښيې، په ځانگړي توگه د ښځو په تعليم او تربيه او د هغو په روزنه كې ډير جدت لري، مگر دا خبره هم ډيره اړينه ده چې زموږ جامعه تر ټولو وړاندي مذهبي اسلامي پوهي تعليم او تربيه ته اړتيا لري، ټولي كورنۍ ټول قومونه له دې زده كړي سره خپله ليوالتيا ښيې او هم ورته اړتيا لري، دا غلطه خبره او احمقانه مفكوره ده چې يو افغان دې د خپلو هيوادوالو اړتيا او ليوالتيا په يو اړخيزه توگه له نظره وغورځوي او بهرنۍ ايډيالوژۍ او ليوالتيا ته ديگ ښه راغلاست ووايي. د هر حكومت لپاره په اسلامي جامعه كې اړينه او ضروري ده چې دواړو ادارو ته په نه تبعيض سره پاملرنه وكړي. يوه هم له نظره ونه غورځوي په بهبود كې يې مرسته او كومك وكړي. د فارغيانو لپاره يې په احترام سره د هغو د برخليک په اړه اقدام وكړي، هغه بهلتون ته ډيره پاملرنه وشي چې د ډير وخت په تيريدو سره د كركي،

نفرت، نفاق او بالاخره د نورو بدمرغيو او بدبختيو سبب گرځيدلي يا گرځي، چې په ښوونځيو او مدرسو کې پر ديني او مذهبي روحيه سمبال د لايقو استاذانو شتون، هر طالب ته په مساوي توگه د لياقت او استعداد په پام کې نيولو سره امتياز، درجه او داسې نور، په نصاب کې د مذهبي کتابونو داخليدل او هغو ته پوره پاملرنه کول، د مکاتبو او مدرسو د استاذانو او شاگردانو په منځ کې انجمنونه او گډ مجلسونه جوړول، هغو ته مساوي امتيازات، ډالۍ او جايزي ورکول ترڅو د زړو په نژدې کولو سره د هغو د ذهنونو د شکونو او تهمتونو لريوالي راشي له يو او بل سره يې مينه او محبت پيدا شي. په هېواد کې دننه د لايقو او ښو استاذانو چې د عالي تحصيلاتو درلودونکي ماهر او ځيرک اشخاص وي، همدا سې د هغو د تجربو لپاره تجهيزات چې په عملي ډول د ساينس او تکنالوجۍ په اړه کمک کوي تمرکز وشي، ترڅو د نوو شاگردانو لپاره په خپل هېواد کې د زده کړې زمينه برابره شي او کوشش وشي چې له بهرنيو مفکورو او دسيسو څخه د زده کوونکو دماغونه وژغورل شي، په مکاتبو او مدرسو کې د زده کړې په ټولو درسونو کې اړينو مضامينو ته وخت ځانگړی شي، همدارنگه په مکاتبو او مدرسو کې په اسلامي عنعناتو افغاني فرهنگ باندې زده کوونکي مکلف شي خو لږ تر لږه استاذان بايد دا عمل پلي کړي. د هغه په اهميت باندې بايد شاگردان ښه پوه کړي، په اوونۍ، مياشت او کال کې بايد حداقل يو ځلي د مدرسو او مکاتبو د زده کوونکو په منځ کې د ازمويني مسابقات تر سره شي، همدارنگه د ډېگ پر ځای چې زده کوونکي بهر ته د روزني لپاره وليږدول شي دننه استاذان راوستل شي ترڅو زده کوونکي د خپل مذهب او کلتور په غېږ کې ستر او وروزل شي، چې په دې کار سره کيدای شي فاصله نوره هم ليري شي، په دې سره به هماهنگي او اتفاق هم راشي ټول زده کوونکي بايد د نورو مختلفو مضامينو لکه مذهب، ساينس، سياست، اقتصاد تاريخ، جغرافيه او نورو علمونو په اهميت پوره پوی شي، ترڅو په خپلو کې د مختلفو نظرونو درناوي وکړي، جغرافيايې ستونزي چې د ډيورند د کرښې سره يې هم اړين توب ليدل کيږي په ستراتيژيکي ډول د گاونډيو هيوادونو او ليري پټو د زبر ځواک هيوادونه چې د خپلو گټو يا ارزښتونو په پام کې نيولو سره زموږ هيواد ته لاسونه راغځوي تر ډيره زموږ د هيواد په مثبته پاليسي او ټينگ وحدت پورې اړه لري، که موږ د دوستۍ او دښمنۍ يو اړخيزه پاليسي ولرو څپاندو هلي ټولنه او جامعه مو په خپل کور او دباندې منطقه کې پراگنده اوسي نو دې ته به ښه زمينه مساعده شي چې هر بهرنی دښمن له همدغه حالت څخه استفاده وکړي، چې څه يې زړه غواړي هغه راباندې وکړي، وينه به مو وړيا وي، قدر به مو کم او قوت به مو پر نه څه شمار وي، غم به مو د بل لپاره خوشحالي وي. په شکايت او ژړا پوري به مو خلک خاندې، دژوند په برخليک اوسرنوشت به مو دښمنان د دوستۍ او دښمنۍ په نامه په ډېره اسانۍ سره لوبې کوي، وروڼه او خويندې به مو د خير لاس دوست او دښمن ته ورغځوي، څوک به مو وژني، څوک به مو پلورې، څوک به مو د خپل ناروا هدف لپاره په تورو جيلونو کې بې حقيقه او محکمې غورځوي په يوه او بل نامه سره به چې څه يې زړه غواړي هغه راسره کوي. د ډيره وهمه او ويري به څوک د بېگناه خلکو شفاعت هم نه سي کولای.

جغرافيا يې ستونزه زما په اند تر هغه وخته نه شي حل كيدلای ترڅو زموږ پاشلی ږغ يو نه شي او خپل مينځي اختلافات او ځان ځاني مو په يوه مخلصه او يوه ښه ټولنه بدله نه شي ځكه چې دادميره ستونزه ده چې يوه قوم او ټبرته يې نسبت نه سې كيدلای اونه دخاصي منطقي سره تړاو لري. دا تر ټولني او ټبرونوپوري تړاونيسي.

د تاريكو او چرسو كښت جغرافيايې ارزښت ته ورته ستونزه ده چې زموږ د ځانځاني، بې اعتمادۍ اونفاق نه ريښه اخلي ځانگړي باندونه تشكيلوي، د افغانستان دښمنان تري ناوړه گټه اخلي. مخدره مواد بندول يوه داسې قوت ته اړتيا لري چې ملت ورسره په صادقانه توگه همغږي وي او په غم كې يې ځان شريك وبولي. بدنامي يې د ځان بدنامي او گټه يې د ځان گټه او تاوان يې د ځان تاوان او بری يې د ځان بری وبولي، نه په زور او قوت، نه په مرگ او بند سره ددې كار مخه نيول كيږي، لنډه دا چې دافغانستان د وحدت لپاره د افغانانو جرگه په كار ده. د جرگې لپاره اسلامي چوكاټ او په نهايې ډول ناپيلتوب په كار دی. د ناپيلتوب او اسلامي چوكاټ د پوهولو لپاره، علمای كرام، سادات، محترم شخصيتونه، قومي مشران او رښتونی صداقت اوزړه سوی په كار دی، خو يو شی چې تر هر څه مهم دی هغه دادی چې د جرگو مركو ابتكار بايد د افغانانو په خپل لاس وي او پخپل كوركې يې له خپل مذهب او عنعناتو سره سمه جوړه كړي چې د داسې حركت تر شا ټولنه په ټينگه ودريږي چې په مستقله توگه د دين، وطن او ملت سره مخلص وي. دغه لرغونی اسلامي هيواد نه په بهرنيو قوتونو، نه په بهرنيو زهرجنو افكارو، نه په غربي فاحشه ډموكراسي او كمونستي نظامونو او نه په خونړيو جنگونو، وژلو، نيولو سره جوړيږي ترڅو د هر ملت په ځانگړنه حل و نه موندل شي، زموږ د هيواد ځانگړتيا د جرگو اسلامي او قومي عنعناتو، د استقلال او خپلواكۍ غرور، پر علمای كرامو ساداتو مشرانو باندې نيك گومان او غوږ ورته نيول، د مشرانو احترام، د هغو په وينا عمل كول، خو دا ټول په اسلامي چوكاټ كې، په افغاني ابتكار پوري اړه لري ترڅوهيوادوال ورباندې اعتماد او باوروكړي.

الله پاك دې وكړي چې زما دغه نيمگړې ليكنه ستاسي درنو لوستونكو وروڼو او خويندو د توجه وړ وگرځي ستاسو د دعاپه هيله والسلام.

لوی څښتن فرمايي:

[النساء: ۵۹]

ژباړه: ای مومنانو! د الله حکم او د رسول حکم او د خپلو چارواکو حکم ومنئ، که مو په څه کي شخړه سره راغله ، نو الله او رسول ته يې وروگرځوئ، که (رشتيا) تاسي پر الله او د آخرت پر ورځ ايمان لرئ. دا غوره او په انجام کي ډېره ښه ده .

شعر

دښمن وخورل باندونه د نفاق

وران ويجاړ وې تل کورونه د نفاق

د غليم په وړاندې سم درېدای نه سی

ډلی سولی مات فوجونه د نفاق

د لیوانو ومنگولو ته به لویږي

جدا سوي شاذ پرکونه د نفاق

د حرم مال او عفت ساتلای نه سي

سوږي سوږي دیوالونه د نفاق

سیال به نوي د سیالانو په ټولۍ کي

چې پرانیستي وي ډیر ورونه د نفاق

د پنا دښتونه خوري هډوکي واړه

لار چې واخلي کاروانونه د نفاق

درنده د ښکار په نخښه هغه گوري

لتوي چې پټ رغونه د نفاق

دښمنان به يې په هر تصميم خبر يږي

ساتل کيږي نه رازونه د نفاق

په حاصل به يې ودان کورونه نه سي

په سيلۍ چې سي باغونه د نفاق

ملتونه به يې ورک سې په نړۍ کې

وروسته پاته هيوادونه د نفاق

بي ذلته به نور هيڅ گټلای نه سي

څوک چې پورته کې سوالونه د نفاق

وچ لاندې به يې د اور په مخ لوگي سي

چې تعقيب کي څوک جنگونه د نفاق

مزه نه کوې که هر څومره رنگين سي

مجلسونه ، محفلونه د نفاق

نتيجه د اثبات نه لري هيڅکله

که مضبوط هم وي فکرونه د نفاق

ضعيف هرکله د هغه چا خادم دی

ماتوې چې زنځيرونه د نفاق

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library